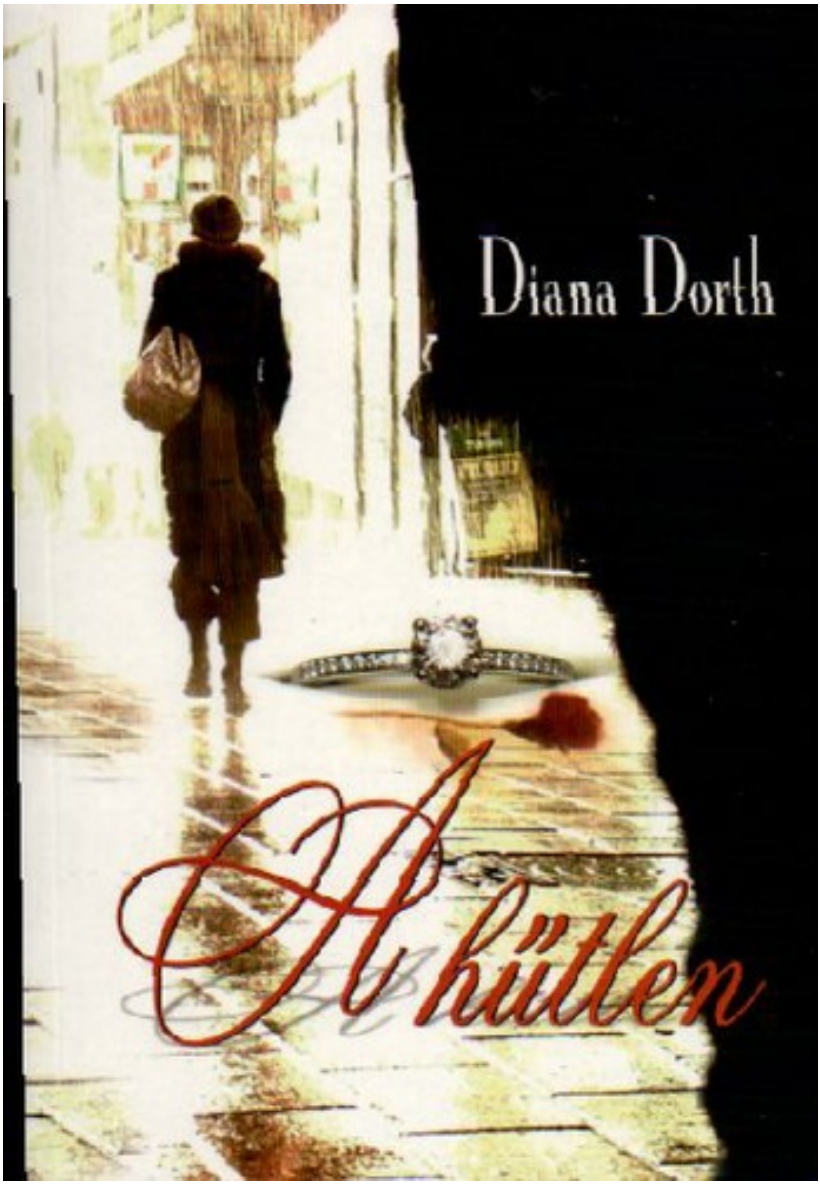
Diana Dorth
Hütten

Diana Dorth

A hűtlen

Pallas Antikvárium Kft

© Diana Dorth

© Pallas Antikvárium Kft., 2008.

1. 5
2. 20
3. 49
4. 60
5. 73
6. 88
7. 106
8. 118
9. 130
10. 156
11. 162
12. 176
13. 185
14. 188
15. 202
16. 221
17. 234
18. 247
19. 257
20. 273
21. 291
22. 300
23. 317
24. 321

1.

William Winson búskomoran sétált az utcán hétfő délelőtt. Kellemes tavaszi idő volt, a nap hol előbújt a felhők mögül, hol nem, de Will nem azért hajtotta le a fejét, mert a szemébe sütött. Szégyellte magát, és nem akarta, hogy felismerjék. Húsz éve nem járt San Franciscóban, de hátha mégis… Az élet többször bebizonyította, hogy vele bármi megtörténhet. Ki tudja, mikor jön szembe vele valaki, és tesz rá rossz megjegyzést? A képébe vágja, hogy néz ki, vagy küld felé egy szánalmas mosolyt. Vagy esetleg megállítja, és megkérdezi, mi történt vele azóta? Will ez utóbbit nem tudta elképzelni. Már senkit sem érdekelt, mi van vele, vagy hogy egyáltalán él-e. Sőt, egyesek szívesen látták volna holtan. Ötvenhét éves korára megviselt, meggyötört ember lett, az élet törte meg. Egyesek szerencsések, és jóra fordul a sorsuk, mások pedig az évek múltával fokozatosan csúsznak lefelé a lejtőn. Nos, Will-lel is ez történt. Többször csúszott ki a lába alól a talaj, azonban most úgy érezte, végérvényesen a padlóra került. Innen már nincs felállás, és őszintén szólva, nem is akart felállni. Korábban mindene megvolt, mára viszont elvesztette, amit egy ember elveszíthet: családot, vagyont, hitet és becsületet.

A külseje is lényegesen megváltozott. Barna, hosszúra nyúlt, elvékonyodott haja a válláig ért, melyre ráférte volna egy alapos mosás, az arcára egy borotválás, izzadt testére pedig egy jó fürdő. Kopott farmernadrágot viselt, itt-ott összekoszolt fehér pólót. Farmeringét, a kellemes időre való tekintettel, a derekára kötötte. A lábán sportcipőt hordott,

ami új korában valószínűleg fehér lehetett, most viszont sárdarabok estek le a talpáról, a tetején meg kosz és por keverékének nyomai látszottak, mint ahogy szürke csíkként ott virítottak a pólója nyakán, az ingujján vagy a nadrágszárán. A vállán egy ócska hátizsákot cipelt, abban volt minden vagyona, már ha néhány váltás ruhát, az iratait, két pár zoknit és egy összegyűrt ballonkabátot vagyonnak lehet nevezni. Illetve volt még benne egy elnyűtt, üres pénztárca is, amit nem használt. Azt a pár száz dollárt, ami megmaradt neki, a zsebében tartotta. Oly szegény volt és igénytelen, nem vett magának mást, csak pár falat ételt meg bort – vagy rumot, vagy martinit, vagy whiskyt… Egyre apadó pénzéből italra költött a legtöbbet. Bánatában az alkoholhoz menekült, azelőtt is ezt tette, ha baj érte. Sokszor tette fel magának a kérdést, vajon az alkoholnak köszönheti, hogy idáig jutott? Fiatalon felfelé ívelt a karrierje, elég korán cégvezető lett, aztán a csillaga hirtelen leszállóágba került. Ahogy az emberek mondják, fentről lehet a legnagyobbat esni, és ő bizony nagyot esett. Ennek legmérvadóbb bizonyítéka, hogy az ingén és nadrágján kívül semmije sem maradt, az utcára került. Igen, talán az alkoholnak köszönheti élete tönkremenését, nem a tragédiáknak, amik érték. Igaz, a tragédiák hatására kezdett el inni… Egy viszont biztos, mára csak az alkohol maradt egyetlen támasza, vigasza, társa, barátja.

Szomorú, hogy idáig süllyedt. Szomorú volt az élete és siralmas. Ahogy ott bandukolt a San Francisco-i csúcsban, elvegyült a tömegben. Szeretett volna felszívódni, köddé válni. Meglepődve tapasztalta, felesleges az aggodalma. Az emberek ezúttal nem bámultak rá csodálkozó szemekkel, hanem egyszerűen átnéztek rajta. Levegőnek tekintették vagy észre sem vették? Mindenesetre mindenki sietett, a maga dolgával volt elfoglalva. Öltönyös, aktatáskás férfiak rohantak el mellette, feszülten pillantottak az órájukra, és

idegesen vártak a gyalogátkelőnél, hogy végre zöldre váltson a lámpa. Az autósok még idegesebben nyomták a dudájukat. Willnek rég volt része ebben a csúcsforgalomban. Különös érzés járta át a szívét, ha arra gondolt, egykor ő is ilyen elegánsan öltözött, és éppúgy sietett a munkahelyére, mint aznap mindenki. Hol volt már az az időszak, amikor a napjai be voltak táblázva, szinte minden egyes perce be volt osztva? A titkárnője mosolyogva köszönt rá az ajtóban, amikor megpillantotta, és gőzölgő kávé várta az asztalán, a saját irodájában. Egykor még fontos embernek számított, tárgyalásokra járt, szerződéseket kötött, és egy halom pénzt keresett. Jó érzéssel töltötte el, mikor beleült a bőrfoteljába, és elmondhatta magáról, hogy nem akárki. Most viszont egy senki…

Álmában sem gondolta volna, egyszer eljön az a nap, amikor idegennek tűnik számára ez a világ, ami nélkül egykor elképzelni sem tudta az életét. És most íme, itt volt öltöny, fehér ing és márkás cipő nélkül. Az ujján nem csillogott méregdrága arany pecsétgyűrű, a pénztárcája nem duzzadt a bankjegyektől, és a bankkártyáján nem szerepeltek hatalmas összegek. Sőt, bankkártyája sem volt. Soha vissza nem térő álomnak számított egy kocsi sofőrrel, egy ebéd elegáns étteremben elegáns üzletfelekkel vagy hétvégi kiruccanás a barátokkal. A szép otthonról, családról pedig nem is beszélve. Ami egykor természetes volt, most oly távolinak és elérhetetlennek tűnt. Will jól tudta, az az idő már nem jön vissza, így nem is áltatta magát, nem táplált hiú reményeket. Beletörődött a sorsába. Az élete széthullott, s Will arra a mélypontra került, melynél lejjebb már nem süllyedhetett. Egy valamibe viszont nem volt hajlandó beletörődni, mert volt valaki, egy csodálatos teremtés, aki a múltjához, régi életéhez kötötte. Aki joggal haragudott rá, amiért cserben hagyta, és Will, ha nagy

fájdalommal is, de megértette, hogy nem tudott megbocsátani neki. Azonban ezt nem hagyhatta annyiban, az maradt az egyetlen célja az életben, hogy annak az illetőnek meglágyítsa a szívét. Ezért jött most ide minden félelmét leküzdve, emberek közé a hétfői csúcsban. Próbált a nyüzsgéshez hozzászokni, és ahogy a csodálatos kirakatokat, irodaházakat, előkelő vendéglátóhelyeket nézte, próbálta leküzdeni a benne feltörni készülő érzelmeket. Egykor ő is előkelő vendégnek számított, az éttermek megtiszteltetésnek vették, ha náluk ebédelt, mindig előre foglaltak asztalt neki. Most viszont örülhetett, ha nem kellett kukáznia vagy néhány dollárt kéregetnie az utcán, könyörögnie a járókelőknek, hogy szánják meg egy kis apróval…

Amikor ma reggel felkelt, tudta, ügyesnek kell lennie. A város eme részén nem szeretik a hozzá hasonlókat. Figyelnie kell a zsarukra is, akik nyomban elviszik innen a hajléktalanokat, mert rontják az összképet. Végtére is hogyan illenének ide a legszegényebbek a gazdag üzletemberek, cégvezetők, brókerek, ügynökök és jómódú turisták közé, akik mondjuk a Paris Hotelben szálltak meg? Will pontosan oda tartott, mert az a valaki, aki oly sokat jelentett neki, abban az ötcsillagos szállodában dolgozott hotel managerként. Will a bejárattól néhány méterre állt meg, s vegyes érzelmekkel figyelte a luxuskocsikban érkező szállóvendégeket. Hol egy Limuzin, hol egy Mercedes vagy Cadillec gördült a piros szőnyeggel leterített lépcső elé, melyet két oldalt nagy cserepekben ember magasságú fenyők díszítettek. Sofőrök nyitották a kocsiajtókat, az elsőből egy idős házaspár szállt ki. Az asszonyon fehér blúz, lenge, bokáig érő, szintén fehér szoknyáját jókora fekete virágminta dobta fel. A férfin szürke nadrág és egy árnyalattal halványabb szürkés selyeming, amit a Marks'n'Spencernél vásárolt. A másodikból két diplomata

szállt ki, valószínűleg üzleti útra érkeztek San Franciscoba, nekik nem voltak csomagjaik, csak aktatáskájuk.

A Paris Hotel hatalmas, élénkpiros dőlt betűi alatt már két alkalmazott várta őket, jóvágású fiatalemberek feketepiros uniformisban, csokornyakkendőben, ingjükön a szálloda emblémájával, s mosolyogva üdvözölték a vendégeket. Az egyik az idős házaspár poggyászait segített bevinni, a másik pedig illedelmesen kitárta előttük a hotel üvegajtaját, mialatt a sofőrök elálltak a kocsikkal. A luxusautókat egy sárga taxi követte, melyből kiszállt egy fiatal, nagyon csinos, lélegzetelállítóan gyönyörű nő. Világosbarna haja csodálatos kontyként bábozódott a feje tetejére a füle mellett két, enyhén hullámos rakoncátlan tincset leengedve, mely igazán különlegessé tette a frizurát. Zöldalma színű kosztümöt viselt fekete szandálcipővel, s krokodilbőr táskával. Érkezése figyelmet keltett a férfiak körében, ahogy boldogan pattant ki a taxi hátsó üléséről. Elég volt egy kicsit megfordulnia, amint a taxisnak odaadta az előre elkészített bankjegyet, jól látszott a kerek fenekére és csodálatos combjaira tapadó szoknya, kecses lábainak gyönyörű íve. Még az a két diplomata is abbahagyta komoly beszélgetését, és megállt egy pillanatra, mielőtt felléptek volna a szálloda lépcsőjére, hogy gyönyörködhessenek a nem mindennapi látványban.

A Williamre települő döbbenet viszont sokkal nagyobb volt, mikor végre meglátta, akit várt. A lába földbe gyökerezett, a szíve őrült zakatolásba kezdett, a szemeit könnyek környékezték a meghatottságtól. Olyan rég látta ezt a lányt, bele se mert gondolni hány éve már. Istenem, milyen gyönyörű nő lett belőle! Ahogy a tekintetét gyorsan végigfuttatta rajta, Williammel abban a percben olyasvalami történt, ami hosszú idő óta nem. Mosolygott és örült. Mosolygott, mert újra láthatta őt, és örült, mert ismét találkozhat vele. A múltbéli találkozásuk sajnos nem úgy

sikerült, ahogy szerette volna. Bár az utóbbi időben semmi sem sikerült úgy, ahogy akarta, legfőképpen az élete. Azonban most, most másképp lesz, és innentől kezdve minden megváltozik… Már a jövőről ábrándozott, kettejük szebb jövőjéről, amikor hirtelen észbe kapott. Nem szalaszthatja el a lehetőséget, azonnal lépnie kell, mielőtt szem elől tévesztené. Nehezen, de erőt vett a csodálattól megbénult végtagjain, és elindult felé. Amint megtette az első lépést, majd a másodikat, úgy nőtt az önbizalma, és egyre bátrabb lett. Amikor a kiszemelt hölgy a hotel lépcsőjére lépett, Will szaporázta a lépteit, és felemelte a karját.

– Sharon! – kiáltott, intett, s majd felugrott örömében a levegőbe, amikor a nő ráirányította a tekintetét. Azonban amilyen gyors volt Will fellelkesülése, olyan gyors volt amaz lelombozódása, ahogy a tekintetük találkozott. A bájos mosoly egyből eltűnt az arcáról, csillogó rózsaszín szájfénnyel színesített ajkai szomorúan zárultak össze.

Sharon is meglepődött, azonban döbbenetét nem boldogság követte. Dühös lett, és a szemében megvillant valami, ölni tudott volna a tekintetével. Megvetés, harag, gyűlölet – mind egy hullámként csapott össze a barna szempárban, és zúdult egyúttal William arcába. És ütött. Méghozzá elég nagyot. Will kiolvasta Sharon tekintetéből, mennyire nem örül ennek a találkozásnak. Annak az egyetlen, örömteli percnek hipp-hopp vége lett. A férfinak minden reménye elszállt, amint a lány elfordította a fejét, és szaporázta a lépteit a bejárat felé. Will abban a pillanatban érezte, el fogja veszíteni.

– Sharon, várj! Beszélnünk kell! – kiáltotta, de hiába. A lány nem állt meg, nem fordult vissza, meg se torpant. Esze ágában sem volt.

Will utol akarta érni, azonban az egyik londiner az útját állta.

– Valami baj van, uram? – kérdezte kissé lekezelő hangsúllyal.

Ez alatt Sharon besurrant a főbejáraton, még a diplomaták előtt. A férfiak látták mennyire sietős a dolga, és úriemberek módjára természetesen előre engedték, majd mosolyogva mentek utána. Will pedig meglepődött, hogy hirtelen mindannyian eltűntek a szeme elől. Az ajtó becsukódott, és az üveg a férfi saját tükörképét tükrözte vissza, no meg a londiner hátát. Ő maga borzalmas látvány volt, tudta jól, s legszívesebben belevágott volna abba az ajtóba. Persze sejtette, hogy törhetetlen. Valószínűleg nem akármilyen üvegből készült, errefelé adnak a minőségre, a biztonságra, meg a küllemre.

– Én… ahhoz a… hölgyhöz jöttem, aki épp az imént ment be a hotelba – dadogta zavarában.

– Sajnálom, de hozzánk csak szállóvendégek jöhetnek be – magyarázta a fiatalember, aki akár Will fia is lehetett volna, ránézésre akkora volt köztük a korkülönbség.

– Csak beszélni szeretnék vele – Williamnek már a száján volt, hogy kérem. Kérem, engedjen be, ezen múlik az életem! Azonban a londiner tapintatosan elutasította.

– Nem engedhetek be idegeneket.

Idegen? Milyen szép szó ez rá nézve. Sokkal jobb, mint a hajléktalan.

– Nem vagyok idegen – mondta Will reménykedve, s kijátszotta az utolsó kártyáját. – Sharon a lányom.

A fiatalembernek elállt a lélegzete, nem tudta leplezni meglepődését. Aztán ez is épp olyan hamar elillant, mint Sharon megrökönyödése. Megköszörülte a torkát, majd így szólt:

– Az nem lehet. Biztosan téved.

– Nem szoktam tévedni – vonta össze a szemöldökét Will.

– Valószínűleg nagyon hasonlít a lányára.

– Sharon az én lányom – jelentette ki határozottan, bármilyen hihetetlenül hangzott is. – Kérdezze meg tőle igazam van-e, ha nekem nem hisz.

– Szerintem Mrs. Boldwin nem szeretne beszélni önnel.

– Meg se kérdezi? – Will legszívesebben képen törölte volna ezt a fiatal ficsúrt. Mit képzel magáról? Azért bánik vele ilyen lekezelően, mert látszik rajta, hogy semmilye sincs? Bezzeg ha öltönyben és nyakkendőben jelent volna meg, az ő seggét is éppúgy kinyalná, mint a többi vendégét, csak hogy jelentős borravalót kapjon. Willnek sok megaláztatásban volt része, amióta az utcára került. Hozzászokott a bántó szavakhoz, és az utóbbi időben fel sem vette, de ez a helyzet egészen más. Ezúttal a lányáról van szó. A lányáról, aki legszívesebben letagadná a rongyokban járó, elhanyagolt külsejű apját. De akár tetszik neki, akár nem, Sharon akkor is az ő gyermeke.

Mrs. Boldwin. Milyen furcsán hangzott ez a név! Will arra a következtetésre jutott, hogy Sharon férjhez ment. Örült neki, és a szíve mélyén megkönnyebbült. Legalább a lánya éljen boldog családi életet, ha már ő ezt elpuskázta. Bár szégyellte az apját, s nem tartották a kapcsolatot, azért azt nem hitte, hogy Sharon őmiatta változtatott volna nevet.

A londiner nem akarta tovább rá pazarolni az idejét, inkább hátat fordított neki.

– Viszlát, uram!

– Na de… – szólt utána Will. Ezt nem hagyhatja annyiban, s ahogy megérintette a vállát, amaz idegesen fordult vissza.

– Vegye le rólam a mocskos kezét! – emelte fel a hangját, és undorral söpörte le a bal vállát a kezével, nem mintha Will bármilyen nyomot is hagyott volna rajta. – Ha azonnal nem takarodik el innen, hívom a rendőröket, megértette?

Will jól tudta, miért kapja ezt. Ismét patt helyzetbe

került. Nem volt választása. Vagy elmegy magától, vagy ellenkezik, de akkor is ő húzza a rövidebbet. És mindezt azért, mert lecsúszott ember volt, a társadalom szemete. Minden másképp lenne, ha öltönyt hordana, s lenne egy jó állása vagy jól jövedelmező vállalkozása. A szégyen újra pofon vágta, a megaláztatás borzalmas érzése a szívébe markolt, és úgy megszorongatta, hogy azt hitte: nem bírja tovább. Már többször érezte azt, hogy legszívesebben a föld alá süllyedne szégyenében, azonban ez most sokkal elkeserítőbb és fájdalmasabb volt. Annyi csapás érte az utóbbi időben, annyit szenvedett, és annyi mindenről le kellett mondania, miért nem teljesülhet legalább az az egy álma, hogy kibéküljön a lányával? Mindent megadna érte, azt se bánná, ha élete végéig nyomorogna és az utca lenne az otthona, csak Sharon bocsásson meg neki! Azonban ez elérhetetlen álomnak tűnt. Willnek könnyek lepték el a szemét, mikor némán megfordult, és elkullogott. Egy újabb pofont kapott a sorstól, újabb megaláztatáson esett túl. S hiába táplált olykor reményeket, amit valami csoda folytán a jó ég tudja, honnan volt képes meríteni, mindig áttörhetetlen falba ütközött, mely rádöbbentette: egy fabatkát sem ér az élete. Tudta, mennyi szörnyű hibát követett el a múltban, amiért megverte a *Jóisten.* Mindentől megfosztotta, amitől lehet, és végérvényesen a sárba döngölte. Az ereje és kitartása pedig egyre inkább fogyott, mert Will napról napra úgy érezte, értelmetlen. Feleslegesen küszködik, és a szíve mélyén attól tartott, egyszer végérvényesen elveszti az eszét, és nagy ostobaságot művel magával. De valószínűleg azt se bánná senki…

Első útja a legközelebbi élelmiszerüzletbe vezetett, ahol vett magának egy üveg whiskyt, és alig várta, hogy meghúzhassa. Beléhasított a kétely, a whisky drágább, mint a bor, talán nem kellene spórolnia? De aztán gyorsan

elillant. Ugyan, minek? Ha úgy is mindenről le kell mondania, legalább ennek a szenvedélynek hadd hódolhasson. Különben is, a silány minőségű borokból és rumból ivott az utóbbi napokban éppen eleget, száraz torka most a whiskyt kívánta. Aznapra ismét meg volt a búfelejtője és egyetlen támasza. Egész nap a városban bolyongott céltalanul, s nem evett mást, csak egy üres, kissé megszikkadt zsemlét. Hol volt már az az időszak, amikor pulykasonkát, sajtot, salátát tettek közé neki, most pedig vajra sem futotta, de nem is bánta. Neki már úgyis mindegy volt… Megszokta az íztelen ételeket. Különben is szerencsésnek mondhatta magát, amiért egyáltalán ételre futotta még. Azonban az italról nem tudott lemondani, és ez volt az egyetlen dolog, amiről sosem fog. Nem érdekelte, ha csontsoványra fogy, a súlyából így is jócskán veszített, bő lett a nadrágja. Na és? Kit érdekelt? Senkit!

Mialatt ivott, a lányára gondolt, és egyre jobban összeszorult a szíve. Vajon miért fordította el a fejét nyomban, amint megpillantotta? Nem is köszönt neki, holott Will mégis csak az apja! Az fájt a legjobban, hogy elfordult tőle, és gyorsan beslisszant azon az ajtón, mintha menekülne előle. Egyáltalán nem volt kíváncsi az apjára, pedig Will nem azért akarta hosszú évek múltával felvenni vele a kapcsolatot, mert pénzre van szüksége. Bárcsak egyszer leülhetnének, és elmagyarázhatná neki, mit érez. Hogy megbánt mindent, és megszenvedett a ballépésekért többszörös áron. Nem volt büszke arra, amit tett, lelkébe olykor-olykor belemart a bűntudat, és nem tagadta, van miért vezekelnie. .. De mégis, ha a lányával végre megbeszélhetné, és tisztázhatná a múltját, akkor nyugodt szívvel hunyhatná le a szemét. Mert ki tudja, meddig bírja még? A hajléktalanok élete minden tekintetben kegyetlen volt.

Egy darabig még emésztette magát a múlton, meg a

szállodánál történteken, aztán vállat vont, és próbált úgy tenni, mint akit nem érdekel semmi. Mindig azzal áltatta magát, hogy neki már úgy is mindegy. Aztán addig ivott, míg részeg nem lett, és az egyik parkban talált fekvőhelyet magának azon a kemény pádon, melyen tegnap is aludt. A hátizsákját a feje alá tette, mely párnául szolgált, s kezében a nagy kincsnek számító whiskys üveget szorongatva nyomta el az álom.

Fogalma sem volt, mennyi idő telt el, de egyszer csak arra ébredt, hogy valaki megveregeti a vállát.

– Hé, ébresztő haver! – Will mindenesetre alig bírta kinyitni az álmosságtól a szemét. Egy alacsony, köpcös, ősz hajú és hosszú szakállú, nála jóval idősebbnek látszó férfi bámult a képébe. – Ez itt az én helyem!

Will megtörölte a szemét, valóban jól lát-e. A körülmények ellenére mégis sikerült kényelmesen elhelyezkednie, már csak ez hiányzott neki!

– Mit akarsz, öreg?

– Nem hallottad? Elfoglaltad a helyemet.

Will először azt hitte, viccel. Azonban amint újból belenézett a férfi szemébe, rá kellett döbbennie, hogy komolyan gondolja. Előtte a tekintetét végigfutatta rajta, szakadtabb volt a ruhája, mint az övé.

– Nem láttam itt semmiféle jelet, ami erre utalt volna – kezdte a magyarázkodást, azonban a férfi éppúgy nem hallgatta végig, mint a londiner a szállodánál. Feldühödött, és a képébe fröcsögte:

– Na ne szórakozz velem, kispofám! Én már tíz éve élek itt ebben a parkban, és ez a pad az enyém. Úgyhogy húzz el innen, amíg szépen mondom!

William nem akarta elhinni, hogy ez történik vele. Délelőtt a szállodától kergették el, mert nem oda való. Nehezen emésztette meg ugyan, de elfogadta, mert többé nem tartozik abba a társasági körbe. Most pedig a parkból

akarják elzavarni, ami elvileg mindenkié. Hát ez már sok!

– De hát… – a megdöbbenéstől semmi értelmes nem csúszott ki a száján.

– Igyekezz haver, mert nem érek rá! Fáradt vagyok – közölte az öreg, Will pedig elgondolkodott, vajon mit tegyen. Engedje át szó nélkül az „ágyát", és kullogjon el, mint egy kiskutya? Vagy most az egyszer ne hagyja magát megalázni, és védje meg a helyét? Jól tudta, ha akadékoskodik, ez a férfi nem fogja annyiban hagyni, képes, és neki támad. Verekedjen össze a sorstársával, nevetséges dolog! Ha összevetnék kettejük erejét, valószínűleg William lenne az erősebb. Nem szívesen bántana egy öregembert.

– Nincs hol aludnom – mondta végül szomorúan, hátha sajnálatot kelt benne, azonban tévedett.

– Az engem nem érdekel. Keress magadnak egy másik padot!

Willnek egyetlen porcikája sem kívánta, hogy most felkeljen, fogja a hátizsákját, és más fekvőhely után nézzen a sötétben.

– Én értem ide előbb – válaszolta, és jól tudta, hogy ezzel felébreszti az alvó oroszlánt. A férfi ideges is lett, s olyan gyorsan vette el tőle az italát, hogy szinte észre sem vette, de máris amaz kezében volt.

– Ha nem mész el innen, a saját üvegeddel foglak fejbe kólintani, világos? – mondta, és amint felemelte az üveget, elcsodálkozott. – Mi ez, whisky?

Úgy ejtette ki a whisky szót, hogy abból William kiérezte, mennyire sóvárog utána. Felcsillant a szeme, talán mégis meg tudnak egyezni?

– Kérsz belőle?

– Hú, de felvitte az isten a dolgodat! Nekem csak ócska borra futja, meg néha egy kis rumra – válaszolta, aztán gondolkodás nélkül meghúzta az üveget, melyben

mindössze a harmadáig volt az áhított italból. Jóízűen ízlelgette a szájában, mielőtt lenyelte volna, majd Willre nézett, és felnevetett. – Ugye nem gondolod, hogy egy korty whiskyért átengedem a fekvőhelyemet?

Willt megdöbbentette, még neki is volt valamije, aminek más örült volna. Holott mindent elveszített…

– Nem, szívesen adom – nehezére esett így felelnie, és igencsak össze kellett szednie minden erejét, hogy uralkodni tudjon magán. Az élet már megtanította, nem mindig az indulat juttatja előrébb az embert. Sokszor a józan ésszel többre megy, mint az öklébe szorult erővel.

– Igen? – csodálkozott az öreg.

– Megihatod az egészet, nekem úgysem kell.

– Csak úgy lemondasz egy jó kis whiskyről?

– Ma már megittam a magamét – vonta meg a vállát Will.

– A helyedben eltettem volna holnapra, de most már fújhatod. Nem adom vissza! – kárörvendően nevetett, majd újra kortyolt belőle.

– Mondom, hogy a tiéd – felelte William, és valóban nem bánta. Volt időszak, amikor állandóan csak whisky-t és martinit vedelt, amiből sosem volt elég. Most valahogy nem kívánta.

Az öreg méregette néhány pillanatig, aztán megszólalt.

– Miért vagy ilyen adakozó velem szemben, mikor én el akartalak zavarni?

Williamnek tetszett, hogy a férfi már múlt időben beszélt. Most már nem akarja? Ezek szerint bevált a taktikája?

– Mert sorstársak vagyunk, nem de?

– Tíz éve élek itt, ismerem a dörgést. Te nem vagy közénk való, hogy kerültél ide?

– Úgy, hogy elcsesztem az életem, de rendesen… – mondta, majd köpött egyet.

– Ezt kevesen ismerik be – felelte bölcsen az öreg, ő is bele tartozott.

– Pedig ez az igazság – sóhajtott Will szomorúan, s nem tudta elkerülni, hogy a könnyek ne környékezzék meg a szemét.

– Mi a neved?

– William. William Winson. – Egykor ez a név sokat jelentett, most viszont egy fabatkát sem ért. Ugyanúgy, mint az élete.

– John vagyok – kezet nyújtott neki, aztán lehuppant mellé a padra.

– Hát, hallod-e… sok mindenen mentem keresztül, de nem gondoltam volna, hogy idáig jutok. Egy park az otthonom – sóhajtotta, aztán legurította az utolsó korty whisky-t is a torkán.

– Hogy kerültél ide, John? – most Will kérdezte.

– Amióta meghalt az asszony, kicsúszott a lábam alól a talaj. Ötven évet éltünk együtt, érted? Aztán hirtelen beteg lett, és itt hagyott. Azóta se bocsátottam meg neki. Ehhez a nyavalyás piához menekültem, ez juttatott ide, és még most is ragaszkodom hozzá. Jobban, mint bármihez, a fenébe is! – mondta, majd elkeseredetten a földhöz vágta az üveget. Majd felnevetett. – Látod, így hullott szét az életem. Mindenemet elittam. Volt egy szép lakásom, kocsim, az állásomból kirúgtak, mert inkább a bárokba mentem munka helyett. De nem érdekelt, és most sem érdekel, hogy őszinte legyek. Sarah nélkül lószar az egész.

– Gyerekek? Unokák? – érdeklődött Will.

– Nem született gyerekünk. Sarah meddő volt. De így is jól éltünk, túl jól. Amikor elment, azt hittem, belepusztulok. De csak nem akar értem jönni a kaszás, a fene enné meg! Már tíz éve tengődök itt, és semmi bajom.

– Sajnálom. Legalább neked megadatott ötven boldog év. Nekem több feleségem volt.

– Engem a pia juttatott idáig, abban biztos vagyok. Fogadjunk, hogy téged meg a nők! – bökte oldalba Willt.

– Nos, mondjuk úgy, hogy közrejátszottak benne. És nem tagadom azt sem, hogy én is ittam, méghozzá elég sokat. De sokkal több mindenen kellett keresztül mennem, mint neked. Engem jobban megtépázott a sors.

– Azt kötve hiszem – mondta az öreg, majd vigyorogva Will szemébe nézett. – Neked jutott whiskyre.

Mindketten felnevettek, aztán Willnek eszébe jutott valami.

– Van még pár dollár a zsebemben. Holnap meghívlak egy italra, ha ráérsz. Feltéve, ha tudsz a közelben egy olcsó helyet, ezt is méregdrágán vettem – mutatott a törött üvegdarabokra.

– Látom, nem erősséged a spórolás.

– Nem is volt az soha – vallotta be őszintén.

– Nem vagy te idevaló. A fejemet tenném rá, hogy magasabb körökből származol.

– Eltaláltad – mosolygott Will. – Azelőtt cégvezető voltam, számítástechnikával foglalkoztam.

– Az igen! Sok volt a lóvéd, mi? Hogy a fenébe csúsztál le idáig?

– Hát, az egy hosszú történet… – A kutyát sem érdekli, mi történt vele, gondolta Will, de nem tette hozzá. Ez az öregember viszont érdeklődve figyelt rá.

– Azt mondtad, többet szenvedtél, mint én, hát erre kíváncsi lennék.

– Valóban? – mosolygott Will. Végre valaki, akit érdekel az élete, hát van mit mesélnie róla. S úgy látszik, nem kell egyedül töltenie az éjszakát. A lábát lazán keresztbe tette, egyik kezével beletúrt rendezetlen hajába, és emlékezni kezdett.

2.

Reggel hétkor szólalt meg az ébresztőóra, s William alig bírta kinyitni a szemét. Elviselhetetlen fáradtság telepedett rá, olyan volt, mintha hajnal öt lett volna. Sokáig maradt fent az éjjel, már elmúlt egy óra, mikor végre felállt a szomszéd szobában lévő számítógépe mellől, és lefeküdt. Még jó, hogy otthon berendezett magának egy dolgozószobát, így nem kellett éjjelente hazahajtania a kocsival, legalább nem állt fent a veszélye annak, hogy elalszik a volán mögött. Amint átment a hálószobába, és rávetette magát a franciaágyra, percek alatt elnyomta az álom. Nem érzékelte, hogy az ágy üres, s a felesége nélkül kell aludnia. Csak akkor tört rá az egyedüllét kínzó érzése, amikor felébredt, és nem szuszogott mellette senki. Samantha már lassan egy hete nem aludt vele, de az ágyneműn még mindig érezni lehetett finom illatát. Will morcosan ült fel az ágyon, gyorsan lekapcsolta az ébresztőórát, aztán fáradtan zuhant vissza a párnájára. Aznap reggel pocsékul érezte magát, egyrészt azért, mert az alvatlanság minden tünetét produkálta: alig bírta nyitva tartani a szemét, a fejébe alattomos, tompa fájdalom nyilallt. Másrészt viszont a szívét megmarkolta a magány, melytől sokkal jobban szenvedett, mint a fáradtságtól. Azelőtt is töltött külön heteket az asszonytól, amikor üzleti ügyben el kellett utaznia, de nem gondolta volna, hogy ezúttal ilyen nehezen fogja viselni. Nagyon hiányzott neki Sam, és talán még sosem várta ennyire a hazajövetelét, mint most. Egyfolytában rá gondolt, s ha lehunyta a szemét, maga előtt látta bájos mosolyát, hallotta suttogó hangját, amint édes kismacskaként odabújik hozzá, és jó reggelt kíván. William nagyon szerette őt, imádta átölelni

selyem hálóingbe csomagolt testét, megsimogatni hosszú, fekete haját, odasimulni hófehér, bársonyos bőréhez, és megcsókolni érzéki ajkait. S bármilyen nehéznek is bizonyult a napja, elég volt reggelente rápillantania a mellette szunnyadó Samre, amint éppen a szempilláit nyitogatja, és álmosan hunyorognak egymásra, máris másképp indult dolgozni. Ehelyett csak az érintetlen párna hevert mellette, de Will remélte, hogy nem sokáig.

Pocsékul érezte magát, és arra gondolt, vajon a felesége hogy bírja elviselni a kórház légkörét. Neki sokkal rosszabb volt abban a sivár kórteremben feküdnie. Amikor az orvos közölte velük, hogy Samanthának bent kell maradnia, Will sokkal jobban megijedt, mint az asszony. Sam elmosolyodott, és azt mondta, nem baj. Majd csak átvészelik valahogy, fél lábon is kibírja a terhessége utolsó két hónapját, mert megéri! Igen, Sam a második gyermekét hordta a szíve alatt, remélhetőleg egy fiút. Legalább is Will ezt remélte, volt már egy három éves kislányuk, és minden vágya az volt, hogy legyen egy fia.

Amikor Samantha először teherbe esett, Will a fellegekben járt a boldogságtól, azonban mikor a gyermekük megszületett, a férfi úgy érezte, mintha fejbe vágták volna.

– Lány? – kérdezett rá döbbenten a kórházban, az orvos pedig mosolyogva bólintott. – Biztos? Biztos, hogy lány?

William fiút várt, már eltervezte, hogy kisvasutat vesz neki, megtanítja lovagolni, elviszi horgászni, ha nagyobb lesz motort vesz neki, később egy sportkocsit, és megtanítja vezetni. De egy lány, mihez fog kezdeni egy kislánnyal? Ő nem tudott babázni, még a számítógépes játékokat is kisfiúknak tervezte. És különben is, kire fogja majd bízni a számítástechnikai cégét, ha majd megöregszik, és úgy dönt, visszavonul? Persze, egyelőre nem tudta elképzelni az életét a számítógépek nélkül, de akkor is. Egyszer, talán, ha

mégis le tud majd mondani erről a szenvedélyről, mely a munkájává vált, és ebből tartotta el a családját, méghozzá elég jól. Szóval, ha egyszer képes lesz lemondani róla, kit ültessen az igazgatói székbe? Egy lányt?

Több hétbe telt, mire el tudta fogadni a „megrázó” tényt. Sharon olyan édes kisbaba volt, hogy amint hazahozták a kórházból, napról napra egyre jobban lopta be magát az apja szívébe. Meglepő módon a csecsemőkhöz képest kimondottan hosszú fekete hajjal született, amit egy az egyben az anyjától örökölt, a szeme pedig az apjáé volt. Szinte mindenben előrébb járt a kisbabák között, nyugodt gyermek volt, és az első naptól kezdve szinte átaludta az egész éjszakát, a szülei nagy örömére. Többen mondogatták, hogy ilyen nyugodt pólyást még nem is láttak, nappal is csak akkor adott ki hangot a száján, ha megéhezett vagy éppen azt akarta jelezni az anyjának, hogy tegye tisztába. Will barátai, üzletfelei is mindig azt mondogatták, amikor meglátogatták, milyen gyönyörű kislány, és Williamnek dagadt a melle a büszkeségtől. Főleg, amikor délutánonként közös családi sétákra mentek, úgyhogy néhány hét alatt sikerült az apjának kilábalnia abból a depresszióból, amit a gyermek neme okozott. Ehhez nagy segítséget nyújtott Brad, gyerekkori barátja, akivel minden éjszakát átsöröztek és átbeszélgettek, mialatt Sam a kórházban volt a picivel, és lám, meg is hozta a hatását. Mert amint hazaértek, Will megtapasztalhatta az apaság csodálatos érzését és feladatait, boldognak érezte magát kis családjával. A szíve mélyén viszont ott lappangott az elnyomhatatlannak tűnő vágy egy fiúgyermek iránt. Sosem tett róla említést a feleségének, és Brad tanácsára megpróbálta eltitkolni az érzéseit, mert nem akart imádott asszonyának fájdalmat okozni. Jól tudta, hogy nem tehetett róla. Sőt, egyikőjük sem tehetett, egyszerűen így akarta a sors, és kész. Éppen ezért döbbent

meg az egyik sétájuk alkalmával, amikor Samantha váratlanul rákérdezett, s Will hirtelen azt sem tudta mit mondjon. Majdnem könnyek környékezték meg a szemét, ami a férfit lepte meg legjobban, hiszen azelőtt sosem szokott elérzékenyülni.

– Nem baj, drágám – mondta, és magához ölelte Samet, mialatt Sharon békésen aludt a babakocsiban. – Megajándékoztál egy gyönyörű kislánnyal. Nem gondoltam volna, hogy ilyen jól sikerült gyerek lesz – kuncogott, de valóban így is érzett. Olyan dundi, édes arcocskát újszülöttnél még nem látott, mint amit Sharon örökölt. Egy álombaba, mondták a csecsemősök és a gyermekorvos, aki megvizsgálta. S ekkor Sam váratlan kijelentést tett.

– Majd a következő talán fiú lesz.

William alig hitt a fülének. Ilyen csodálatos felesége van, azt is megtenné érte, szül neki még egy gyermeket, hogy teljesítse a férfi szíve vágyát? Samantha így is mindent megtett Williamért, túl sok áldozatot hozott érte, amit olykor Will úgy érzett, hogy meg sem érdemel. Samantha művészettörténetet végzett, mialatt Will közgazdaságtant tanult, azonban mindketten pályát tévesztettek. William az egyetemen kóstolt bele a számítógépek világába, s ahogy megízlelte a programozást, egyszerűen nem tudott szabadulni tőle. Ahogy Brad mondogatta, programfüggő lett, és senki sem tudta kirobbantani a számítógépteremből, amit a világ egyik legjobb találmányának tartott és, ebben látta a jövőt. Amint lediplomázott, nem akart közgazdászként dolgozni, megalapította a saját cégét, és belevetette magát a számítógépek csodájába, programokat szerkesztett. Az volt az élete, hogy reggeltől estig a monitor előtt ült, és a billentyűzetet nyomkodta. Ezt más nem viselte volna el, csak egyedül Samantha, aki az első pillanattól kezdve megértette, és segített valóra váltani az

álmát. William mindenben társra lelt benne, nemcsak szép lány volt, hanem okos, megértő, türelmes, és ami a legfontosabb, önfeláldozó. Erre épült a kapcsolatuk, majd később a házasságuk is.

Egy bárban találkoztak először, ahol Sam kiszolgálással egészítette ki ösztöndíját, és segítette beteg édesanyját. Bájos mosolyán, szerény pillantásán Will egyből észrevette, hogy nem a magamutogató, kacérkodó fiatal lányokhoz tartozik. Egyedül ő viselt a pultosok közül térd alá érő szoknyát, azonban így is elképesztően gyönyörű volt, kiváló alakját semmilyen ruha nem tudta volna elrejteni. Igéző mosolya után bámulatos észjárása is ámulatba ejtette a férfit, aki aznap megvárta, és hazakísérte. Így kezdődött a szerelmük, közös célokkal, tervekkel, és ami Brad szerint a legnagyobb csodának számított, hogy mindig egyezett a véleményük. Hamar összeköltöztek, és miután lediplomáztak, Will megkérte Samantha kezét az édesanyjától, akit addigra már emberi ronccsá változtatott a rák. Az maradt az egyetlen vágya, hogy megérhesse a lánya esküvőjét, és biztonságban tudhassa Will mellett, akit rendkívül szimpatikus fiatalembernek és jó választásnak tartott. Maggie-nek csontvelőrákja volt, az orvosok megmondták, nincs sok ideje hátra, de Samantha nem hitt nekik. Holott az anyja napról napra rosszabbul nézett ki, az ereje egyre inkább fogyott, Sam mégis odaadóan ápolta, és bízott a csodában. Ami lényegében meg is történt, Maggie jelen lehetett a templomban, amikor Samantha kimondta a boldog igent. Kék ruhát viselt halványkék kalappal, mely eltakarta a kezelésektől megkopaszodott fejbőrét, de beesett arcán, pálcikákhoz hasonló végtagjain látszott, hogy a betegség egyre jobban győzedelmeskedik felette. Samanthának ez volt élete legcsodálatosabb napja, ő szinte észre sem vette az anyja soványságát, meggyötört arcát, fáradt tekintetét, amit Maggie mindvégig örömteli

mosollyal próbált ellensúlyozni. Pontosan olyannak látta, mint amilyennek látni akarta: erős asszonynak, akire az elmúlt hónapok szenvedése rányomta a bélyegét. Sajnos, ennél sokkal súlyosabb volt a helyzet, Maggie-t nem akarták elengedni a kórházból. A szertartás alatt is kínozta a csontjait a fájdalom, de ő emelt fővel viselte, és nem szólt egy szót sem. Számára a napok nem telhettek el fájdalom, rosszullét és hányinger nélkül. Aztán, amikor elbúcsúzott a fiataloktól, tudta, hogy vissza kell mennie a megszokott intézménybe, a nővérek és orvosok közé, ahol újabb kezelések várnak rá. Meg kell kapnia a következő adag infúziót, melyben olyan szer volt, ami az asszonyt ágynak döntötte, és egész nap hányt tőle. De azt mondták, később jobban lesz, és hosszú távon használni fog. Hát, nem használt. Maggie állapota romlott, amit Sam nem akart tudomásul venni. Az asszony sokszor vetette fel a témát, majd ha én meghalok, mondogatta, és próbálta tanácsokkal ellátni a lányát, azonban Samantha ügyet sem vetett rá.

– Ugyan anya, te nem fogsz meghalni. Azért kapod azt az izét, hogy meggyógyulj.

És Maggie-nek nem volt szíve kijavítani vagy közölni vele a legújabb véreredményeit. Meg a tényt, hogy a rák az tulajdonképpen halálos betegség. Olyan jó volt hinni benne, hogy egyszer meggyógyul, és véget érnek a szenvedései, s visszakaphatja egykori életét. Samantha is úgy bízott benne, nem akarta letörni. Azt azonban egyikőjük sem gondolta, hogy az esküvő lesz az utolsó közös napjuk. Vidáman búcsúztak el egymástól, mielőtt az ifjú pár kiment volna a repülőtérre. Olyan csodálatos volt minden, a fellegekben jártak a boldogságtól. Samantha hátradobta a csokrát, az egyik volt osztálytársa kapta el, majd Williammel megcsókolták egymást, és Maggie örömmel integetett nekik, amint a nyitott tetejű tűzpiros sportkocsiban elindultak, s a kipufogóhoz kötött sörös

dobozok zörögve futottak utánuk.

Hawaiira mentek nászútra. Samantha csak a repülőtéren tudta meg az úti célt, álmodni sem mert luxusszállodában eltöltött mézeshetekről. Gyerekkorától kezdve szűkösen éltek az anyjával, az apja korán elhagyta őket, Sam alig volt egy éves, úgyhogy nem emlékezett rá, és nem is hiányzott neki. Az évek alatt egymásra voltak utalva, és olyan szoros kapcsolat szövődött közte és az anyja között, hogy többet jelentettek egymásnak, mint a barátok. Ezért számított természetesnek, hogy amit Sam a bárban keresett, nagy részét az édesanyjára költötte. Sokba került a kezelése és a rengeteg gyógyszer, vitaminok, táplálék-kiegészítők. Samantha jól be tudta osztani a pénzét, sosem vágyott nagy dolgokra, alig vásárolt magának valamit, csak a legszükségesebbet. Új ruhával is ritkán lepte meg magát, de nem bánta. Mindenét odaadta volna, csakhogy az anyja meggyógyuljon. Maggie-t viszont nem lehetett megmenteni. Mivel Samantha sosem hitte el állapotának aggasztó tényét, hidegzuhanyként érte a hír, amikor hazaértek. Az első útja természetesen a kórházba vezetett, amint Maggie-t nem találta otthon, és még akkor sem sejtett semmit, amikor a nővérpultnál azt mondták, máris szólnak a kezelőorvosának, aki beszélni szeretne vele. Samantha pedig boldogan állt ott kezében az ajándékkal, amit Hawaiion vásárolt az anyjának. A piros dobozban egy lenge nyári ruha lapult, csodaszép, virágokkal díszített kalappal, de azt Maggie már nem kaphatta meg. Az orvos szomorúan közölte, hogy az asszony egy hete elhalálozott. Az utolsó kívánsága az volt, hogy ne szóljanak a lányának, míg haza nem ér. Nem akarta elrontani a nászútját…

Samantha teljesen összeomlott, napokig nem tért magához, egyfolytában csak zokogott. Azt az embert veszítette el, akit a legjobban szeretett a világon, és egyszerűen nem tudta elképzelni az életét nélküle. Isten

tudja, hol kötött volna ki, talán valamelyik klinika pszichiátriai osztályán, ha egy hónappal a temetés után nem derül ki, hogy gyermeket vár. Will-lel együtt mentek el az orvoshoz aki azt mondta, valószínűleg a nászúton eshetett teherbe. Samanthában vegyes érzelmek kavarogtak, és arra gondolt, milyen érdekes a sors. Éppen akkor halt meg az anyja, s egy időben fogant meg egy új élet. Maggie-t elvesztette, de kapott helyette más valakit, akit ugyanúgy szerethetett. Sam a terhessége minden egyes percét élvezte, szerencsére nem kellett hányingerrel küszködnie, csak fáradékonyabb volt a szokottnál.

William nem engedte, hogy a felesége munkát vállaljon. A cége meglepően jól jövedelmezett, amiből el tudta tartani a családját.

Kiválóan értett a számítógépekhez, jól sejtette, hogy ebben van a jövő. Rengeteget dolgozott, délelőtt megbeszélésekre járt, üzleteket kötött, délután pedig leült a monitorja elé és késő estig programokat szerkesztett. Samantha kiváló feleségnek bizonyult, megfelelő hátteret biztosított Willnek, pontosan olyat, amire a férfi vágyott. Csodálatos otthont teremtett a számára, fantasztikus vacsorával várta haza, és fenséges süteményeket sütött neki. Will alig várta, hogy hazamehessen az irodájából, imádta Samet. Aztán az asszonynak az az ötlete támadt, otthon is rendezzenek be Will számára egy dolgozószobát, így kevesebb időt kell távol töltenie a családtól. Will a legszerencsésebb férfinak tarthatta magát a világon, volt egy tüneményes felesége, szép házuk, jövedelmező cége, és a lehető legnagyobb boldogságban várták az első babájukat. Samantha mindig gondolt az édesanyjára, és amint tehette, meglátogatta őt a temetőben. Korábban, az asszonnyal éreztetett mérhetetlen szeretetét most a férjére zúdította. Már csak ő maradt neki… Miután megszületett Sharon, Samantha úszott a boldogságban.

Willre viszont szomorúsággal keveredett csalódottság telepedett, ő fiút várt. Samanthában feltámadt az érzés, hogy miatta, mert nem tudta teljesíteni férje vágyát. Azonban ezt is megbeszélték, mint minden mást, ebben rejlett jól működő házasságuk titka. William nem hibáztatta az asszonyt és saját magát sem. Különben is, több gyereket szerettek volna mindketten, s az egyik majd csak „fiúra sikerül". Addig meg Sharon betöltötte az életüket. Úgy döntöttek, Sam végleg otthon marad a gyerekkel, nem engedte, hogy a férfi felvegyen valakit mellé. Az anyaság minden egyes pillanatát élvezte, boldogan etette, tette tisztába, gondozta, ápolta, amikor megbetegedett, és mellette ellátta a háztartást. Bámulatosan bűvészkedett az idővel, egyszerre töltötte be a tökéletes feleség és anya szerepét, mialatt Willnek az volt a dolga, hogy csak dolgozzon, és rengeteg pénzt keressen. Samantha a terhessége alatt tizennégy kilót szedett fel, s amint hazaért a kórházból, tíz kilót adott le, úgyhogy csak négy kiló maradt rajta, ami elenyésző volt. Alig lehetett észrevenni a súlygyarapodást. Még mindig olyan gyönyörű volt, mint amikor egyetemre járt, megőrizte csodálatos alakját. Várandósán is elképesztően gyönyörűen nézett ki, szinte csak hasra hízott, és úgy festett, mint a modellek, megtoldva egy jókora gumilabdával. Sam sosem hagyta el magát, csinosan öltözködött, és vonzó maradt a szülés után is.

Esténként azon viccelődtek, hogy a sors nem véletlenül ajándékozta meg őket egy ilyen tüneményes kislánnyal. Nem kínozta az anyját a terhesség alatt, a szülés is viszonylag könnyen ment, éjszaka pedig hagyta aludni a szüleit, hogy minél hamarabb nekilássanak egy testvérnek. Szerencsére a súlyfelesleg miatt sem kellett kitolniuk az időpontot, csak azon veszekedtek, hány gyerekük legyen. Will négyet akart, Samantha pedig hármat. Aztán

megbeszélték, meglátják milyen neműek lesznek. Ha az első három lány, talán akkor lehet szó negyedikről.

***

Sharon tizenkilenc hónapos volt, mikor Sam újra állapotos lett. Willt felesége második terhessége sokkal jobban felvillanyozta, mint az első. Sam tudta, hogy azért, mert ismét előttük állt a lehetőség, hogy fiuk szülessen. Más nőt biztosan bántott volna a gondolat, azonban az asszonyt nem. Megértette a férjét, hiszen az ő álma már teljesült Sharonnal, neki a szíve vágya volt egy kislány, Willnek pedig egy fiú. Na és? Nincs ebben semmi rossz, az érzelmeinket, vágyainkat nem tudjuk befolyásolni, mondogatta a barátnőinek, s ezzel nyugtatta saját magát is. A barátnői felvetették, hogy nem kellene mindenben alárendelnie magát a férje akaratának és kívánságainak. És ha a második gyerek is lány lesz? Meg a következő? Akkor Will mit fog csinálni? Ugyanígy járt az egyik évfolyamtársának az anyja is, miután megszülte Nicole-t negyedik gyerekként. Az anyja közölte, nem hajlandó több terhességet vállalni a nagy kockázat miatt, mire az apja elhagyta őket. Nicole azóta sem bocsátott meg az apjának, sem saját magának. Mert miatta hullott szét a család, azt hitte mind a mai napig, az apja azért lépett le, mert ő nem fiúnak született.

Sam mosolyogva legyintett, csak túlzott aggódásnak tartotta Nicole felé irányuló intelmeit. Száz százalékig biztos volt benne, hogy ez velük nem történhet meg. Hiszen Will csodálatos férj és nagyszerű apa. Samantha őrülten szerelmes volt belé, mindenről lemondott érte, még a karrierjéről is, csakhogy biztosítsa számára a nyugodt otthont és a családi hátteret. Ott kényeztette a férfit, ahol tudta, hiszen már csak ő maradt neki. Will volt az egyedüli, akire számíthatott, akitől szeretetet kapott ezen a világon.

Sam a barátnőivel ellentétben úgy érezte, tökéletes az élete. Imádott főzni, háztartást vezetni, minden szabad percét Sharonnak szentelte. Arra is csak vállat vont, mikor Nicole azt mondta, egyszer meg fogja bánni. Évek múltával majd rájön, hogy ő csak egy cseléd az otthonában vagy rabszolga, a saját családja rabszolgája. Főleg, ha szül még néhány gyereket Willnek, akik ha felcseperednek, nem lesz szükségük az anyjukra. És akkor Sam mit fog csinálni? Keseregni? Zokogni bánatában, hogy nem így kellett volna, kár volt feladni a karrierjét? Az asszony viszont nem osztotta barátnői véleményét, nem érdekelte a karrier, és egyáltalán nem foglalkoztatta a gondolat, mire vihetné ha… Valószínűleg sokkal többre, mint önkéntes házvezetőnő, takarítógép és bébiszitter egy személyben. Nicole szerint kár lenne olyan tehetséget veszni hagyni, mint ami benne lakozik, Samantha szerint pedig kár lenne kihagynia azokat az éveket, amit a gyerekeinek szentelhet.

William természetesen kiállt a felesége mellett, s megnyugtatta, amikor az asszonynak lelkiismeret-furdalása támadt, hogy a lehető legjobb döntést hozta. Will nem kedvelte Nicole-t, aki szerinte csak meg akarta fúrni kettejük boldogságát ezzel a „meg fogod bánni” szöveggel. Irigy rá, amiért Sam nem sokkal a diplomaosztás után férjhez ment, és született egy tündéri kislánya, akit valószínűleg egy tündéri kisfiú követ majd. Nicole-nak viszont egy komoly udvarlója sem akadt, amin – Will, mint mondta, cseppet sem csodálkozott.

Az asszonyt ez a terhesség sokkal jobban megviselte, mint az előző. Az első három hónapban állandó hányinger gyötörte, úgyhogy Sam szinte fel sem kelt az ágyból, annyira rosszul volt. És most, hogy közeledtek a vége felé, a felesége vizesedett, beduzzadtak a lábai, a kezei, a hasa pedig hatalmas méreteket öltött, úgy nézett ki, mint egy felfújt léggömb. Ráadásul rettenetesen fájt a háta a nagy

súlytól, később meg a medencéje, amint a baba lejjebb húzódott a hasában. Az orvosok korai szüléstől tartottak, ezért kellett Samanthának másfél hónappal korábban befeküdnie a kórházba. Ráadásul a vérnyomásával is problémák adódtak, egyfolytában szuszogott, és ziháltan vette a levegőt. Azt mondták, nem kell aggódnia, a babának semmi baja, és a mamája is át fogja vészelni a még hátra lévő időt, de legjobb az elővigyázatosság. William sokkal jobban elkeseredett, mint a felesége, mikor felkísérte őt a nővérrel együtt a kórterembe, és megmutatták az ágyát. Egy apró, kétszemélyes, sivár szoba állt a rendelkezésére telefonnal és televízióval ugyan, azonban ez nem helyettesítette az otthonukat, s a megszokott ágyát. A férfi nagyon nehezen viselte, hogy a felesége nem aludhat mellette, bár már régóta nem tudtak szeretkezni az asszony nagy hasa miatt, de akkor is hiányzott. Éjszaka nem volt kihez hozzábújnia, és reggelente nem ébresztette csókkal senki.

Korábban mindig kedvetlenül kelt fel, most viszont egyből kiugrott az ágyból, és kitörölte szeméből az álmosságot. Azért állította korábbra a vekkerét, mert minél hamarabb el akart indulni otthonról. Villámgyorsan végzett a fürdőszobában, felöltözött, és még a szokásos reggeli kávéjáról is lemondott, majd iszik az irodában. Ahhoz túlságosan lusta volt, hogy főzzön magának, a bébiszitter pedig túl elfoglalt volt ahhoz, hogy kiszolgálja. Beth fél éve állt a család szolgálatában. Samantha ellenezte, hogy Will felvegye, de amikor az asszony egyre rosszabbul lett, ő is belátta, bizony elkél a segítség. Főleg most, hogy kórházban feküdt. William gyorsan becsúsztatta az újságját az aktatáskájába, bement Sharon szobájába, és egy csókot lehelt a gyermek homlokára, majd beült a kocsijába, és elhajtott. Alig várta, hogy újra láthassa Samanthát. Minden nap meglátogatta az asszonyt, mielőtt bement volna az

irodájába, és minden egyes alkalommal vitt neki ajándékot. Ezúttal a virágost ejtette útba, egy szál vörös rózsával, meg egy szeretlek feliratú plüssmackóval állított be a kórterembe, amit még tegnap vásárolt a szupermarketben.

– Jó reggelt, drágám! – mondta, és amint közelebb lépett tökéletesre szabott öltönyében, Sam melegen rámosolygott. Minden pillanatban rá kellett döbbennie, amikor ránézett: milyen csinos, jóképű férfi a férje. És mennyire szerette őt!

– Igazán nem kellett volna – szólt szerényen, azonban a szíve mélyén örült, hogy állandóan ajándékokkal halmozza el. – Miért költesz rám ennyit?

– Mert megérdemled. Te vagy a legcsodálatosabb feleség a világon – bókolt Will, és lehajolt az asszonyhoz, hogy megcsókolja.

Samet megcsapta férje arcszeszének illata. Will minden reggel borotválkozott, és különösen kellemes érzést nyújtott, mikor puha arcbőrük összesimult. Mindkettejüknek hiányzott bármely testrészük érintkezése a másikkal.

– Nem gondolod, hogy túlságosan elkényeztetsz?

Will úgy érezte, Samantha minden kényeztetést megér, aki ennyi szenvedést vállalt pusztán azért, hogy még egy gyermeket szüljön neki. Olykor lelkiismeret-furdalása támadt, amikor hallotta az asszonyt öklendezni a fürdőszobában, látta sápadt arcát, karikás szemeit, felpüffedt lábát, duzzadt kezeit. A teste teljesen átváltozott, huszonhárom kiló nehezedett rá, alig lehetett felismerni a régi Samet, de a férfi számára ugyanolyan gyönyörű volt, mint a megismerkedésük napján.

– Egy cseppet sem – rázta meg a fejét. Közben Sam a kezébe vette a hófehér plüssmackót, melynek rózsaszín ruhája volt, két kezében egy piros szívet szorongatott, arra volt ráhímezve arany betűkkel a szeretlek szó.

– Milyen aranyos! – mondta halkan, s boldogság csillant

a szemében. Majd tekintetét a férjére szegezte, akit jó érzéssel töltött el a benne felfedezett vidámság. Az a gyönyörű kék szempár most pontosan úgy csillogott, mint azelőtt, nem tükrözte a szomorú valóságot, melyen keresztül kellett mennie. – Olyan érzésem van, mintha a tenyereden hordoznál.

– Valóban? – Will szívből örült az őszinte vallomásnak. Minden este azon töprengett, hogy másnap mivel lepje meg a kedvesét. Úgy látszik, ez napról napra jobban sikerült. – Bárcsak többet tehetnék érted! – sóhajtotta, aztán közelebb hajolt hozzá, és a fülébe súgta: – Legszívesebben elrabolnálak innen.

– Sajnos, nem lehet. Pedig szívesen veled mennék! – felelte. – De nem baj. Az orvosom szerint ezt a pár hetet már fél lábon is kibírom.

– Annyira büszke vagyok rád drágám, olyan erős vagy… – Will csodálta az asszony kitartását, mosolyogva tűrte a szenvedést. Szerencsére már tényleg nem tart sokáig. Lehajolt hozzá, és újra megcsókolta.

– Hogy van Sharon? – kérdezte Sam. Nem a kórházi bent fekvés, meg a különböző vizsgálatok viselték meg annyira, hanem hogy egy időre távol kellett maradnia kislányától.

– Jól. Minden reggel azt kérdezi, hol vagy, és mikor jössz haza. Hiányzol neki, meg nekem is – Will gyengéden megsimogatta az arcát, mire Sam felemelte a kezét, és az ujjaik összekulcsolódtak.

– Ti is nagyon hiányoztok… Mennyivel más lenne egész nap Sharonnal játszani, mint itt feküdni. Ugye, megcsókoltad a nevemben?

– Hát persze. És puszil téged.

Samantha alig várta a délutánt, Beth mindig behozta hozzá néhány órára, melyek olyan hamar elrepültek, szinte észre sem vették. A búcsúzás volt a legnehezebb, a kislány mindig sírt, nem akart elválni az anyjától. A percek akkor is

őrült gyorsasággal teltek, amikor Will volt nála. Ő is nehezen hagyta ott a feleségét, de várta a munkája. Mire beért az irodájába, a titkárnője már gondosan odakészítette az asztalára a postát és a gőzölgő, forró fekete kávét. A férfi ledobta az aktatáskáját az asztalra, kibújt a zakójából, és kényelmesen elhelyezkedett a sötétbarna bőrszékben, s meglazította a nyakkendőjét. Nem szeretett nyakkendőt hordani, úgy érezte magát benne, mintha valaki fojtogatná őt. Amikor tehette, azonnal lazábbra engedte, és kifújta magát. Szeretett hátradőlni a székében, egyik lábát a másik térdére helyezni, és a szék támlájával megfordulni, hogy aztán büszkén nézzen ki az irodája ablakán a hetedikről. Úgy érezte, tökéletes az élete. Mindent elért, amiről más csak álmodhatott, fiatalon megalapíthatta saját cégét, mely jól jövedelmezett, volt egy csodálatos felesége, akit imádott, egy tündéri kislánya, és ha minden jól megy, hamarosan megszületik a fia. Mi kellhet még? Ennél jobb sorsot nem kívánhatott magának. Épphogy nyújtózkodott egyet, a titkárnője már meg is jelent az irodájában a jegyzettömbével.

– Jó reggelt, uram! – köszöntötte mosolyogva a főnökét, aki visszapördült a székével az asztalhoz, és álmos szemekkel tekintett rá.

– Jó reggelt, Helen!

Helen szőke, göndör haját mindig feltűzve hordta, arcára vidám sminket tett, sötét szoknyát és fehér blúzt viselt, bármikor ment dolgozni. Öt éve dolgozott Willnek, ismerte a szokásait, gondolatait, kívánságait. Most is látta, hogy egy erős kávénál semmit nem kíván jobban.

– Tölthetek? – kérdezte. Jól összeszoktak az elmúlt évek alatt. Helen, amiben csak lehetett, segített a főnökének, még ha az nem is tartozott a feladatai közé. Will annyira lusta volt, hogy még önteni sem öntött a kávéscsészéjébe, és a cukrot is Helen szórta bele.

– Igen, köszönöm – mondta, mialatt átnézte az asztalán heverő postát.

– Nagyon szívesen – Helen annyira segítőkész, kedves, mosolygós volt, William szeretett vele dolgozni. Kellemes jelenség volt, amikor annak idején felvette, nem gondolta volna, hogy ennyire meg lesz elégedve vele. Most is szemérmetlenül fiatal volt, hát még öt évvel ezelőtt!

– Nincs jobb egy finom, reggeli feketénél – mondta, miután belekortyolt az italba. Úgy hiányzott neki, mint másnak a kenyér. Igaz, kellett is, hogy észhez térjen a kialvatlanságból, és ismét a munkájára tudjon koncentrálni. Te jó ég, csak néhány órája hagyta abba! – Na nézzük, mi vár ránk ma.

– Eddig két hívása volt, Mr. Tyson kereste az új számítógépes rendszerrel kapcsolatban, meg az ügyvédje kérdezte, hogy együtt ebédelnek-e?

– Rogerrel? Hát persze. El is felejtettem mondani, hogy foglaltasson asztalt nekünk a Sylver Étteremben. – Will imádta azt a helyet, mindig oda vitte az üzletfeleit.

– Rendben – bólintott Helen, majd belelapozott a jegyzettömbjébe.

– Remélem, nem késő még.

– Biztosan el tudom intézni – mosolygott a nő, de a főnöke észre sem vette. Kibontotta az egyik levelet, aztán észbe kapott, és felnézett a titkárnőjére.

– Van még ezen kívül valami? – Azt szerette, ha egész délután a számítógépes programokon dolgozhatott.

– Délutánra nincs, este viszont…

William kérdőn vonta össze a szemöldökét.

– Mi lesz este?

– Jótékonysági bál a szegény gyerekekért.

– Te jó ég, ez teljesen kiment a fejemből! – Will beletúrt a hajába, majd nagyot sóhajtott. Aznap estére pihenést tervezett, az éjjel is csak néhány órát sikerült aludnia.

Olyan volt, mint egy kicsavart citrom. –Nem mondhatnánk le?

– Nem lenne tanácsos. Ez nagyszabású rendezvény, részt vesznek rajta iskolaigazgatók, akik közül néhánynak ingyen ajándékoztunk számítógépeket, a különböző alapítványok vezetői, akik szívügyüknek tekintik a hátrányos helyzetben élő gyermekeket, a szponzorok, segélyszervezetek képviselői, és még sorolhatnám. Természetesen a bál teljes bevételét a főszervező, Jótét Lélek Alapítvány kapja.

Tudta, Helennek igaza van. Williamtől sosem állt távol az adakozás, és őt is foglalkoztatta a szegény gyermekek sorsa. Azonban ezt a bált teljesen elfelejtette. Azelőtt imádott partikra járni Sammel, azonban most egyik porcikája sem kívánta az éjszakába nyúló estét. Jobban szeretett inkább otthon a számítógépe előtt ülni, és a szenvedélyének hódolni. Nem elég, hogy hulla fáradt, a felesége pedig kórházban van. Hogyan menjen el?

– Nem készültem fel rá. És ami a legnagyobb gond, még kísérőm sincs! – Nem volt otthon Sam, aki előkészítette volna, mibe menjen. Bár még hazatelefonálhatna Beth-nek, hogy vasaljon ki neki egy inget, de honnan szerezzen magának valakit, aki hajlandó lenne elmenni vele a bálba?

Ekkor Helen váratlan ötlettel állt elő.

– Nos, ha valóban nincs más ismerőse, én szívesem elkísérem – mondta óvatosan. Helen maga sem tudta honnan szerezte a bátorságot, hogy felajánlja segítségét, ami már túllépte az egyszerű titkárnő szerepkörét.

– Volt már ilyen rendezvényen valaha, Helen? – érdeklődött Will.

– Egyszer igen, két éve az olajvállalkozók bálján, az akkori aktuális barátommal. Úgyhogy tudom, hogyan kell megjelenni ezeken az összejöveteleken, és van az alkalomhoz illő estélyi ruhám is. – Helen hőmérséklete

emelkedni kezdett, és csak remélni merte, hogy az arcszíne nem vált vörösre. Annyira izgult, mint a felvételi elbeszélgetésen, amikor jelentkezett ide. William mélyen belenézett a szemébe, s Helennek nehéz volt ügyelnie arra, hogy tekintetéből semmit se lehessen kiolvasni.

– És most van barátja? – kérdezett vissza néhány perc hallgatás után a férfi, amivel ő késztette meglepődésre a lányt.

– Nem… nincs… – sikerült is zavarba hoznia, Helen hirtelen azt sem tudta mit feleljen, dadogni kezdett.

– Akkor nem kell attól tartanom, hogy valaki féltékenységből másnap rám ront az irodában.

Helen felnevetett.

– Akkor ez azt jelenti, hogy igen?

– Végtére is, nem rossz ötlet. Nem hiszem, hogy hirtelen eszembe jutna valaki más.

Amikor este William hazaért, azon gondolkodott, vajon őrültséget követ-e el azzal, hogy éppen a titkárnőjét viszi magával? Ő sajnálta a legjobban, amiért Samantha nem mehetett vele. Olyan magányosnak érezte magát nélküle, a nap minden percében hiányzott az asszony, a ház minden egyes zuga rá emlékeztette, és olyan nehéz volt megszerveznie ezt a néhány hetet nélküle. Ahogy kinyitotta a szekrényét, és átnézte az öltönyeit, mindvégig arra gondolt, vajon a felesége milyet választana neki? Végül a világos szürke mellett döntött, fehér inggel, melyet rózsaszín nyakkendővel és a bal felső zsebéből kibukkanó szintén rózsaszín díszkendővel dobott fel. Amikor a tükörben alaposan szemügyre vette magát, elismerően bólintott. Úgy nézett ki, mintha a legújabb divatlapból lépett volna elő. Jóképű volt és csinos. A választása kissé merész, de unta már a megszokott fekete szmokingot és csokornyakkendőt. Tudta, a vendégek nagy része ebben lesz, ő viszont feltűnést fog kelteni, amit a feleségének

köszönhet. És ismét egy olyan dolog, amiről Samantha jutott az eszébe. Annak idején az asszony beszélte rá a változásra, s milyen jól tette, hogy hallgatott rá. William mások előtt sosem vallotta volna be, de őt tartották San Francisco egyik legcsinosabb vállalkozójának.

William adott a megjelenésre, most is limuzint bérelt erre az estére, hiszen nem érkezhetett a bálba akárhogyan, amit az egyik ismerőse szállodájában tartottak, a konferenciateremben. A sofőrnek bemondta a titkárnője címét, a lakása nem volt messze az irodájától, és amikor megálltak a háztömb előtt, Helen már ott várta őket az ajtónál. A lánynak majdnem tátva maradt a szája, amikor meglátta, mivel jönnek érte. Kis híján ugyanígy járt Will is, amikor megpillantotta a titkárnőjét. Helen kék, pánt nélküli, bokáig érő selyem ruhát viselt, ami bal oldalon egészen a combjáig fel volt vágva. Széles vállait átlátszó, hajszálvékony anyagból készült, egy árnyalattal halványabb kék stóla takarta. A nyakában vastag aranylánc lógott, melynél csak a dekoltázsa volt csodálatosabb. William egyszerűen nem akart hinni a szemének, amikor megpillantotta, a ruha alig bírta el Helen kebleit, melyek csak úgy ringtak, amint a lány a csodálkozás bódulatából észhez térve elindult a limuzin felé. A selyem ruha szinte suhogott a végtagjain, és követte hibátlan alakjának ívét. William gyorsan végigfuttatta a tekintetét rajta, azonban a szemei akaratlanul is rámeredtek a keblekre. Az irodában észre sem vette, hogy egy bombázóval dolgozik együtt? Igaz, sosem vette őt szemügyre férfi szemmel, azonban most tüzetesen megnézhette. Az egyszerű blúz alatt látszott ugyan, hogy Helen nagy mellekkel van megáldva, azonban ekkora hatalmas keblekre Will nem számított. Na és a haja, nos igen, az enyhén hullámos hajtincsek szabadon hullottak a vállára. Már öt éve, szinte minden áldott nap kontyban látta, nem gondolta volna azt sem, hogy

Helennek hosszú haja van. Varázslatos nő lett a szolid lányból. A férfinak nagyot kellett nyelnie, majd leesett az álla a látványtól. A testét különös melegség járta át, és valami olyasmi történt vele, ami még kamasz korában, ha meglátott egy vonzó nőt az utcán; valami megmozdult a nadrágjában. Hirtelen zavartság lett úrrá rajta, s maga is meglepődött a biológiai működésén, melybe majdnem fülig vörösödött. Eddig észre sem vette a titkárnője szépségét, most viszont a teste egy része nagyon vonzódott hozzá. Eddig még egyetlenegy nő sem váltott ki ilyet nála a puszta jelenlétével, a feleségén kívül. Igaz, rég volt már része egy jó szeretkezésben, de akkor is.

Illedelmesen üdvözölték egymást, ahogy szokták az irodában. Egyelőre jelen volt köztük a megfelelő távolságtartás, azonban mindketten tudták, hogy ez az este folyamán változni fog. Will nem is értette, hogyan telhetett el öt év úgy, hogy szinte semmit nem tudtak egymásról. Nem ismerték a másik magánéletét, talán a személyiségét sem, eddig csak a munkára koncentráltak. Williamet nehéz volt kizökkenteni a számítógépek világából, a programjain és elért eredményein kívül nem igazán lehetett másról beszélgetni vele. Ezért is csodálkoztak azon, hogyan talált magának egy olyan feleséget, aki elviseli, hogy a nap huszonnégy órájából húszat a számítógépnek szentel. Willnek eszébe sem jutott, hogy az olykor felszabadult fél óráiban a családjáról meséljen vagy hogy sokkal emberibb kapcsolatokat alakítson ki a beosztottjaival. Például megkérdezhette volna Helentől, mikor akar férjhez menni? Vagy hogy akar-e egyáltalán, szeretne-e gyerekeket? Öt éve dolgoztak együtt, és mégis idegenek voltak egymás számára. S amikor Helen beült mellé a limuzinba, Will arra gondolt, ezen éppen ideje változtatni. Kíváncsivá tette a nő személye, és nem bírta megállni, hogy meg ne dicsérje a szépségét.

– Káprázatosán gyönyörű ma este!

– Köszönöm – mosolygott szerényen Helen. – Remélem, nem fogok csalódást okozni.

Helen érezte, ez az este nagy szerepet játszik az életében. Tulajdonképpen még sosem volt ehhez hasonló estélyen, az olajvállalkozók bálját is csak kitalálta, hogy meggyőzze a főnökét. Már régi vágya volt részt venni egy ilyen fontos eseményen, a társadalom krémje közt mozogni, mely már most csodálatos érzéssel töltötte el, ha csak rá gondolt. Nagyon remélte, hogy Will meg lesz vele elégedve. Úgy érezte magát, mint egy tündérmesében. Azelőtt még sosem ült limuzinban, és amikor megérkeztek a szállodához, a sofőr kinyitotta előtte az ajtót, és kisegítette a kocsiból, Helen a fellegekben járt. Olyan jó volt álmodozni róla, és egy napra megtapasztalni, milyen lehet gazdagnak lenni. A bálterem csodálatosan festett, a színpadon a zenekar már lágy dallamokat játszott, mialatt a vendégek sorra elfoglalták a helyüket a tíz személyre terített kerek asztaloknál. A székeken fehér selyem, a háttámlákon hatalmas, fehér masnikkal átkötve, feltűnő díszszalvéták álltak a csodaszép porcelán tányérokon, mellettük ezüst evőeszközök és kristálypoharak csillogtak. Hamar megtelt a terem, és felszolgálták a háromfogásos vacsorát. Közben mindenki beszélgetett, hangfoszlányok hallatszottak innen-onnan. William suttogva mondta el és mutatta meg kikkel áll kapcsolatban, s a szomszéd asztalnál ülő urak melyik cégeknek, alapítványoknak vagy szervezeteknek a vezetői. Az étkezés után a jótét Lélek Alapítvány elnöke ment fel az emelvényre és szólt először a meghívottakhoz. A beszéde érdekfeszítő volt, a hangja kellemes, s a szövegéből nem maradhattak ki a tényként közölt számok, eredmények, néhány szívmelengető sikertörténet, melyet hosszú percekig tartó tapsvihar követett. Köszönetét mondtak a szponzoroknak, William nevét is megemlítették a

nagylelkű adakozók között, s olyan meghatóra sikeredett az egész, hogy Helennek majdnem könnyeket csalt a szemébe. Aztán a további elnökök is beszédet tartottak, mely mind érdekfeszítő volt és megható. Helen úgy gondolta, az est hivatalos része unalmas lesz, azonban kellemes csalódás érte. Ilyen jól még egy rendezvényen sem érezte magát.

Miután véget értek a szónoklatok, a zenekar rázendített, és megkezdődött a bál. Williamnek egyáltalán nem volt kedve táncolni, s Helen nem is várta el tőle, hogy felkérje. Egy ideig nézték a táncolok tömegét, majd Will felajánlotta, menjenek át a bárba. Helen száraz fehérbort kért, a férfi pedig whisky-t rendelt magának, amit pár percen belül le is gurított a torkán. Aztán újra intett a pincérnek, és kért még egyet. Helen csodálkozva meredt rá.

– Ez gyorsan lement – bólintott elismerően. – Nem gondoltam volna, hogy ennyire szereti a whisky-t.

– Pedig rég nem ittam már. Az eszemet sem tudom, mikor rúgtam ki utoljára a hámból. De ne aggódjon, néhány pohár whisky után is kiválóan tudok viselkedni.

– Azt egy percig sem vonom kétségbe.

Will felemelte a poharát.

– Nem kóstolja meg? Higgye el nekem, ez sokkal jobb, mint amit maga iszik.

– Inkább maradok a bornál – mosolygott.

– Akkor egészségére! – ismét koccintottak, és Will máris kiürítette a következő adagját. Aztán nézte a kiürült poharat, és kisebb számításokba bocsátkozott. – Ezt sokkal többre értékelem, mint a táncot. Nézzük csak, a whisky ugyebár többe kerül, mint ez a bor. És minél nagyobb számlát csinálok a bárban, annál jobb. Tudtommal az italokból befolyt bevétel fele is a szegény gyerekek megsegítésére megy. Úgyhogy ma mindenki lelkiismeret-furdalás nélkül ihat.

– Bámulatos következtetés!

Valójában Willnek jól esett egy kis „bűnözés”, gondolkoznia kellett azon, mikor szórakozott utoljára. Minden idejét a munkájának szentelte, az utóbbi hetek meg főleg nehezek voltak, egyfolytában ingázott a kórház, az iroda, meg az otthona között. Megkönnyebbüléssel töltötte el, hogy egy kicsit lazíthat, és nem kell a problémákra gondolnia. Hogy melyik ügyfelüknél romlott el a program, ki nincs megelégedve a szállítmánnyal, Sam állapota, hogy ezúttal valóban fia szülessen… És hosszú hónapok óta először most az egyszer érezte, felszabadul a lelke a bűntudat alól, amiért a feleségének miatta kell szenvednie, miatta fordult fel a család élete, az asszony miatta került kórházba, és Sharon miatta sírt esténként, mert nem lehet az imádott mamájával. Azonban ezek a dolgok egyre jobban a háttérbe szorultak, s már nem is emlékezett rá, mennyi rövid italt gurított le a torkán, amikor Helen szóba hozta, ideje menniük.

– Miért, mennyi az idő? – Will hiába nézett az órájára, nem tudta leolvasni róla, valamiért a számok összefolytak a szemei előtt.

– Már elmúlt éjfél – azonban megint ott volt Helen, aki pontosan tájékoztatta, mint mindig.

– Ja, akkor késő van. Mindegy, még kérek egy martinit, aztán indulhatunk. Rendben?

– Szerintem nem kellene többet innia ma este. Elég nagy számlát csinált, úgyhogy jut belőle bőven a szegény gyerekeknek.

William belenézett a titkárnője szemébe, és rádöbbent, milyen jó ötlet volt magával hoznia. Végre valaki, aki figyel rá. Helen azt hitte, a főnöke ellenkezni fog vele, ahogy a tekintetét fürkészte, aztán egyszer csak Will elmosolyodott.

– Igen is, kisasszony! Megadom magam. – Ekkor leszállt a bárszékről, azonban nem érezte biztosnak a talajt a lába

alatt, s megtántorodott. Helen kapta el és támasztotta a pulthoz.

– Jól van?

– Persze, semmi bajom – válaszolta kissé akadozó hangsúllyal a férfi, majd intett a pincérnek, és rendezte a számlát. Busás borravalót adott neki.

Helen nem gondolta volna, de William összeszedte magát, és gond nélkül kijutottak a folyosóra, a liftig. Addigra már igen csak be volt csiccsentve, s olyan jól mutatott kissé spiccesen, meglazított nyakkendőjével. Így még sosem látta az irodában. Mialatt megnyomta a gombot, Helen testét elöntötte a forróság, mert a főnöke az alakját pásztázta.

– Nos, remélem, jól érezte magát ma este.

– Fantasztikusan! – válaszolta, majd visszadobta neki a labdát. –Remélem, meg van velem elégedve.

– Száz százalékig! – vágta rá azonnal a férfi. Aztán egy perc késéssel hozzátette. – Elképesztően gyönyörű ma este.

Helen fülig vörösödött, és érezte, hogy a kezei remegni kezdenek.

Zavarban volt. Nem tudta mire vélni a bókot, s gyorsan elfordította a fejét, mielőtt még a főnöke észrevette volna a lámpalázát.

– Mi van ezzel? Már hányszor megnyomtuk, mégsem működik. Mikor jön már fel? Meddig kell még szobroznunk itt?

– Úgy látszik, ez beszart – válaszolta William, miután ő is megnyomta még egyszer a gombot, de semmi nem történt. Helen csodálkozva meresztette rá a tekintetét, olyan furcsa éppen a főnöke szájából csúnya szót hallani. Azonban Willt egyáltalán nem izgatta.

– Most mit csináljunk? – kérdezte Helen.

– Nos, nincs más választásunk, induljunk le gyalog – Will a lány magas sarkú cipőjére nézett. – Menni fog?

– Hogyne! – Efelől inkább a főnökének kellene aggódnia, gondolta. Igaz, a hatodikon álltak, és valóban nem kellemes abban a cipőben annyi lépcsőt járni.

Nem volt mit tenni, elindultak lefelé. Igaz, egyikőjük sem lelkesedett az ötletért, már az első lépcsőfordulónál érezték a lábukban, hogy ez nem lesz könnyű.

– Fárasztó, mi? – szólalt meg Will, miután lejjebb jutottak egy emelettel.

– Ki lehet bírni – lihegte Helen. A férfi azonban nem volt annyira lelkes.

– Holnap az lesz az első dolgom, hogy felhívom Bradet, és beolvasok neki. Milyen szállodája van, amiben nem működik a lift?

– Legalább a hajnali tornánk meg van. Reggel nem kell elmennem futni.

Lihegtek mindketten, s lefelé egyre gyorsabban szedték a lábukat, amikor egyszer csak William megbotlott a második lépcsőfordulónál, és magával sodorta a lányt. Nekidőltek az ablaknak, mely majdnem betört, de szerencsére megfogta őket, és nem estek el. Helen felsikoltott ijedtében, aztán amikor felnézett, hirtelen azt vette észre, a főnöke elvesztette az egyensúlyát, és olyan szerencsétlenül esett vagy szerencsésen, hogy a feje a lány dekoltázsával került szembe.

– A francba! – szitkozódott Will, mialatt kénytelen volt a lány vállaiba kapaszkodni, nehogy térdre rogyjon. Helen most is segített visszanyerni a férfinak az egyensúlyát, mint a bárban. – Elnézést, megbotlottam. Nem akartam elsodorni, véletlen volt – mentegetőzött, és olyan képet vágott, mint egy riadt kisfiú, aki valami rosszat művelt.

– Tudom – mondta halkan Helen, aki csak azt vette észre, hogy oda van passzírozva az ablak és a főnöke közé. Majdnem leszakították a függönyt is, ami egyelőre még felfogta az ablaküveg hűvösségét a lány hátánál. Helennek

az járt a fejében, hogy a fenébe tudtak ilyen szerencsétlenül esni, mialatt William tekintete akaratlanul is a hatalmas keblekre tévedt.

– Hűha… – sóhajtotta. – Micsoda mellek! – a testük annyira közel simult egymáshoz, hogy a férfi érezte a lány csodás domborulatait, és hirtelen mérhetetlen vágyat érzett iránta. Aztán újra megtörtént vele az, ami a lakása előtt, amikor megpillantotta. A nadrágjában ismét megmozdult valami…

Helen gyengéden megfogta a férfi fejét, és felemelte, az arcába fordította. Szemtől szemben álltak most már egymással úgy, hogy az orruk kis híján összeért. Mélyen belenéztek egymás szemébe, és az volt az a pont, ahonnan már nem lehetett visszatáncolni. William talán habozott volna még egy pillanatig, de Helen nem. Ő tette meg az első lépést, váratlanul megcsókolta a főnökét. Váratlanul? Egyedül a férfit érte váratlanul, a nő már milyen régóta álmodozott róla! És most itt volt az alkalom, eljött a megfelelő pillanat. A szájuk finoman összeért, mialatt Helen ujjai a férfi arcáról a tarkójára vándoroltak, majd szelíd simogatásba kezdtek. Ez nagy lökést adott Williamnek, nem állhatott közéjük semmilyen erő, sem akarat, ami megakadályozhatta volna abban a férfit, hogy végre megérintse azokat a hatalmas kebleket. Ahogy Helen teste az övéhez simult, egyre jobban égett benne a vágy ez után a gyönyörű nő után. Közben az ajkuk egyre szenvedélyesebb csókba csapott át, nyelvük átkozottul jó játékot játszott.

– Nagyon kívánlak! – súgta a fülébe, mialatt száját lecsúsztatta a selymes arcbőrön, majd a puha nyakára szorította, és csiklandozásba kezdett a nyelvével.

– Oh… – a lány először felsikoltott, aztán egy csábos mosollyal közölte: én is. De ne itt!

William nem akart hinni a fülének, s borzasztóan boldog

volt, hogy a titkárnőjének nem volt ellenvetése, aki innentől kezdve nem csak a titkárnője volt már, hanem más funkciót töltött be ezen az estén. Szóval mégis teljesülhet az álma, amit tulajdonképpen saját maga előtt is titkolt a limuzinba való beszállás óta: övé lehet ez a nő. Már alig várta, hogy a magáévá tegye. Mindegy, hogy hol.

– Akkor gyere! – megfogta a nő karját, és elkezdte húzni maga után. Őrültséget csinál, tudta jól, de… Ha már egyszer belekezdtek, nem hagyhatják abba.

Helen boldogan tipegett mögötte a magas sarkú cipőjében, melynek kopogását elnyelte a vörös bársonyszőnyeg, amint átléptek a folyosóra, ahol szerencsére senki nem volt, csak csukott ajtók és hangulatfény.

– Hú! – egy pillanatra megállt Will, mintha gondolkozott volna valamin, talán hogy hova vigye Helent? Aztán egyszer csak elkezdte lenyomni a kilincseket. Amikor a harmadiknál próbálkozott, már szitkozódott. – A fenébe! Nem igaz, hogy egyik sincs nyitva!

Helen is alig bírt magával, jobban mondva a testében felszabaduló vággyal, ő a másik oldalon próbálkozott, mígnem egy feliratba botlott. Személyzeti raktár.

– Nézd! – remegő kézzel nyomta le a kilincset, mialatt imádkozott, hogy legalább ez legyen nyitva. Ha már egyszer akkora szerencséje van, hogy sikerült meghódítania álmai férfiját, nem lehet olyan szerencsétlen, hogy a körülmények ellehetetlenítsék őket. S ekkor a zár engedett, Will szeme pedig felcsillant.

– Á! Tudtam, hogy csodálatos nő vagy! – Mindig számíthatott a segítségére, s ez nem volt másképp most sem.

– Ugye? – kacsintott Helen, mire Will megragadta a vállát, és szabályosan belökte a raktárba, ahol egy gurulós kocsiba és különféle takarítószerekbe botlottak. Hála égnek,

hogy az aktuális takarítónő elfelejtette bezárni a személyzeti raktárt.

– Bradnek micsoda szállodája van! Nemcsak a liftje pocsék, de a dolgozói is felelőtlenek. Még ilyet! – mondta Will, melyen mindketten nevettek.

– A mi szerencsénkre… – tette hozzá Helen, azonban nem tudta befejezni a mondatot, mert Will ismét csókkal némította el.

Most már utat engedhettek a vágyaiknak, s egy percet sem késlekedtek. A férfi ott simogatta a lányt, ahol tudta. Először átölelte, a hátát cirógatta, majd kitapogatta a cipzárját, és lehúzta. A selyem ruha lassan csúszott lefelé a tökéletes testen, majd kivillant a pánt nélküli melltartója. Következő lépésként attól szabadította meg, és akkor íme, végre ott voltak teljes valójában a tenyerében azok a csodás domborulatok. Még sosem tartott a kezében ekkora melleket, azelőtt sosem hozta össze a sors olyan lányokkal, akik ekkora idomokkal lettek volna megáldva. Felemelő érzés volt tapogatni, simogatni, csókolgatni a puha, lágy esésű testrészt, s hihetetlen volt elhinni, hogy igaziak, a természet csodái. Will nem szerette a mű dolgokat. Helen ritka, természetes szépségnek számított, és úgy vonzotta őt, mint a mágnes. Érzékien cirógatta nyelvével a megkeményedett mellbimbókat, mialatt a keze lejjebb kalandozott, végighaladt darázsderekán, kerek fenekén, majd a lábaknál elől benyúlt a résbe, ahol a szűk ruha kivágása engedte, és megmarkolta Helen combját. Türelmetlen ujjai a harisnyakötővel találták szemben magukat. Nagyszerű, gondolta Will. Nincs rajta harisnyanadrág, így könnyebben hozzáférhet a meghódítani kívánt területhez.

Azonban Helen sem tétlenkedett, először Will ingjét gombolta ki, a mellkasán játszadozott csábító simogatásokkal, majd egy ügyes mozdulattal benyúlt a férfi

nadrágjába, s megmarkolta annak kőkemény büszkeségét. És mire Will elérte falatnyi fehérneműjét, a lányról már lecsúszott a ruha, úgyhogy ott állt előtte egy szál csipkés harisnyakötőben.

– Bámulatos vagy! – mondta Will, amint tekintetét gyorsan végigfuttatta a lányon, aztán ismét magához húzta. Nem tudta, hogyan került le róla az alsónadrágja, azonban egyszer csak azon kapta magát, hogy a lány ráugrik, mindkét lábát átkulcsolva a derekán.

– Oh… William! – Helen felsóhajtott, amikor érezte a két combja között főnöke férfiasságát.

Will ismét a falhoz préselte, s már csak arra emlékezett, hogy mindketten lihegtek, és szakadt róluk a víz, mikor a férfi végre magáévá tette Helent a személyzeti raktárban.

3.

Amikor William szombat reggel felébredt a szobájában, akkor döbbent rá, mekkora ostobaságot követett el az éjszaka. A feje fájt a másnaposságtól, de mi volt az a kín ahhoz a fájdalomhoz képest, ami a szívébe hatolt. Tegnap elkövette élete legnagyobb baklövését, megcsalta Samanthát. Felült az ágyon, az arcát a kezébe temette, amint az emlékei közt kutatott. Hogyan történhetett, a fenébe is? Igaz, többet ivott a kelleténél, de az még sosem fordult elő vele, hogy ne tudta volna türtőztetni magát. Egyszerűen megkívánta azt a nőt, és kész. Nagyon fickós volt, mert hosszú hónapok óta nem szeretkezett a feleségével. Sam második terhessége sok változást hozott az életükbe. Amikor Sharont várta, még a szülés előtt három héttel is volt szexuális kapcsolatuk, most viszont már a negyedik hónaptól le kellett mondaniuk róla, mert Samantha bevérzett, és az orvosok féltették, nehogy elveszítse a babát. S ez a gyerek mindennél fontosabb volt, főleg William számára. Annyira szeretett volna egy fiút, hogy cserébe mindenre hajlandó volt, legalább is eddig azt hitte. Nem tudta megállni, hogy ne feküdjön le a titkárnőjével. Ráadásul egy szálloda személyzeti raktárában. Fúj, undorító! Még most sem fért a fejébe, hogy tehette, mikor nem érzett semmit Helen iránt. De akkor hogy a fenébe tudta ez a nő így megigézni, elcsábítani? William azon töprengett, vajon csak az együttlétet kívánta meg, vagy azok a hatalmas keblek okozták a vesztét? Mindenesetre megtette, amit nem lett volna szabad. Ha belegondolt; mialatt ő olyan jól szórakozott a bálban, a felesége a kórházban szenvedett azért, hogy kihordhassa a gyermeküket, a föld alá süllyedt volna szégyenében.

William azelőtt, kamaszkorában sem csinált ilyet, főleg nem egy személyzeti raktárban. Azoknak a lányoknak, akiket ágyba vitt, mindig udvarolt előtte legalább egy hétig. Nem volt híve az egy éjszakás kalandoknak, szinte nem is élt, már iskolás korában jelentkezett a számítógépek iránti szenvedélye. Míg a többiek szórakozni jártak, addig William rendszerint otthon maradt, és a képernyőre meredve szerkesztette a saját programjait, melyekkel aztán korán sikerült megalapoznia a jövőjét. Talán ez lehetett a baj, úgy elszállt a fiatalsága, hogy szinte észre sem vette? Nem élt, nem tombolta ki magát, mint a többiek. Beleszeretett az első lányba, akit az élet felé sodort, és el is vette. A legszerencsésebb férfinak tartotta magát, amiért elnyerte Samantha szívét, és minden olyan csodálatosan alakult, egészen a mai napig. Egy éjszaka alatt romba döntötte azt, amit Sammel évek alatt építettek fel, közösen hoztak létre: boldog házasságot, családi fészket, biztos hátteret. Egy olyan csodálatos asszonyt kapott ajándékba a sorstól, melyről más csak álmodhatott. Vajon mit fog szólni az asszony, ha megtudja? Williamnek könnyek környékezték a szemét, máris maga előtt látta felesége szomorú arcát és a csalódást a tekintetében. Ez tisztességtelen Samanthával szemben, nem ezt érdemli tőle.

Megpróbált józanul gondolkodni. Egy félresiklott este miatt nem csúszhat szét az életük. Meg kell mentenie a házasságukat, Sam nem tudhatja meg az igazságot. Egész hétvégén nem dolgozott, ami nála kész csodának számított. Minden szabad percét a kislányának szentelte, aki nagyon örült ritkán látott apjának. Délelőtt elvitte a gyereket vásárolni, új játékokat és ruhákat vett neki. Útközben betértek egy ékszerészhez, ahol Will egy csodálatos aranykarkötőt választott feleségének. Amikor bementek a kórházba, mindenki ragyogott a boldogságtól. Sharon anyja nyakába kapaszkodott, és vidáman mesélte, mennyi

ajándékot kapott, Sam meghatódott a karkötő láttán, csak egyedül Will érezte borzalmasan magát. Az asszony nagyon hálás volt, elmondta milyen csodálatos férjnek tartja őt, mennyire szereti, és alig várja, hogy már ketten mehessenek haza. Williamnek majdnem kipotyogtak a könnyei, Samantha azt hitte a meghatottságtól. Csak egyedül a férfi tudta, mit követett el, s aljas gazembernek tartotta magát, amiért elárulta Samet. Mikor hazamentek a kórházból, Will egész délután játszott a gyerekkel, este pedig mesét olvasott neki, mielőtt lefektette. Az jó érzéssel töltötte el, hogy mindenkinek kellemessé varázsolta a napját, még Beth is hálás volt neki, amiért kimenőt kapott tőle a hétvégére. Sharon hamar elaludt, még nem is értek a mese végére. Will fölé hajolt, csókot lehelt a homlokára, majd átment a hálószobába, ahol sokkal nagyobb borzalom fogatta, mint gondolta. Egyáltalán nem jött álom a szemére, ezúttal nem csak a magány, hanem a bűntudat is kínozta. Úgy érezte, meghasad a szíve. Nem tudott nem gondolni a szörnyű tettére, amikor részegen egy olyan nővel tette kockára csodálatos életét, aki tulajdonképpen semmit nem jelentett neki. Csak egy titkárnő volt…

Hétfő reggel különös fájdalom markolt a gyomrába, s félelem járta át az egész testét. Nem szívesen indult dolgozni, mert tudta, sort kell kerítenie egy kínos beszélgetésre. Amikor beért a munkahelyére, és a portás beengedte az irodaházba, egy pillanatig vonakodott. Elfogta a pánik. Az üzleti megbeszélések előtt nem szokott ennyire izgulni, azonban most sokkal nagyobb volt a tét: a családja, a boldogsága.

– Valami baj van, uram? – gondolataiból a portás hangja ébresztette fel. – Talán nem működik a lift?

– Ó nem, semmi baj! Csak egy kicsit elbambultam – mosolygott, miközben majd a frászt hozta rá a lift szó. Persze, hogy működik, csak Brad szállodájában nem

működött, a fene egye meg! Tényleg, ha nem kell gyalog elindulniuk a lépcsőn, biztosan nem történik meg. S akkor most nem lenne ilyen nehéz helyzetben. De valóban csak a véletlenen múlt? Mondjuk, ha kevesebb whisky-t iszik aznap este, vagy ha Helen nem túl szexis estélyi ruhát választ magának, és nem teszi közszemlére a kebleit… Mindegy már. Ami megtörtént, az megtörtént. Utólag kár azon morfondíroznia, mi lett volna, ha. Mindenesetre nagyon mérges volt saját magára, és ahogy a lift egyre feljebb haladt, úgy nőtt Will hőmérséklete. Elöntötte a víz, a nyakkendője fojtogatta, s az ereiben egyre jobban lüktetett a vér.

Helen ugyanúgy ült ott az asztalánál, mint bármely más reggelen. Furcsa volt viszont látni fehér, rövid ujjú, nyakig begombolt blúzban. A haját egyszerű kontyba csavarta a feje búbjára. Egy telefonhívást intézett éppen, és ahogy a főnöke belépett az előtérbe, a szeme felragyogott, s bájos mosolyt küldött felé. William hálát adott az égnek, hogy a lánynak abban a percben a kagylóba kellett beszélnie, mikor ő elhaladt mellette, így az üdvözlést elintézte egy pillantással egybekötött biccentéssel. Helen a telefonálás közben lelkesen emelte fel a kezét, és az ujjaival valami integetés félét próbált előidézni, azonban azt a férfi nem láthatta, mert amint lehetett, sarkon fordult, és besietett az irodájába.

Odabent már várta a frissen főzött kávé, ásványvíz és egy kis aprósütemény. Willnek az az érzése támadt, hogy Helen a szokásosnál is jobban el akarja kényeztetni. Még sosem kapott süteményt tőle, ez pedig egyet jelent: a lány komolyan vette a péntek estét.

– Ajaj! – sóhajtotta Will, s beletúrt a hajába.

Nem telt bele egy perc, és máris nyílt az ajtó, Helen vidáman libbent be rajta. A férfi ekkor vette észre, szűk szoknyája lényegesen rövidebb a szokottnál, melyből

kivillantak a lány csodás combjai. Más valószínűleg szívesen legeltette volna rajta a szemét, azonban most Willt semmiképpen nem tudta lázba hozni.

– Jó reggelt! – ő szólt először.

– Szervusz, William – vágta rá egyből a lány. Köszönése néma döbbenetet keltett a férfiban, főleg a következő mondata. – Hogy telt a hétvégéd?

Will hirtelen azt sem tudta, mit feleljen.

– Nos, volt már jobb is – mondta komoran.

– Azt elhiszem! – felelte Helen, mialatt ismét csábító mosolyt sugárzott felé.

William nem akarta félrevezetni, pedig sikerült. Azóta is kínozta a bűntudat, képtelen volt elaludni, éjjelente csak hánykolódott az ágyában, és arra gondolt, mekkora ostobaságot követett el. Helen meg valószínűleg úgy értelmezte a válaszát, hogy rossz volt neki nélküle, vagy ki tudja mit hitt, de ennek véget kell vetnie, még mielőtt túlzásokba esik.

– Töltsek? – Helen már nyúlt is a kávéért.

– Nem, köszönöm. Inkább gyere, ülj le… – folytatta volna tovább, hogy beszélniük kell, azonban a lány félbeszakította.

– Igenis, drágám! – kényelmesen elhelyezkedett a megszokott székben, s lazán keresztbe tette az egyik lábát a másikon. Ha nem lett volna közöttük az asztal, Will látta volna csipkés fehérneműjét. – Azt hittem, felhívsz a hétvégén.

A férfi egy pillanatra ismét néma maradt. Ugyan már, miért kellett volna felhívnia?

– Nem volt rá időm – hazudta, ami tulajdonképpen igaz volt. Minden percét a családjának szentelte.

– Gondoltam. – A lány hangja megértőnek tűnt, és a férfi úgy gondolta, itt az ideje finoman „adagolni” neki a dolgokat.

– Nézd, ami péntek este történt…

– Jó volt, mi? – kacsintott Helen. Mindenre volt valami frappáns felelete.

– Szeretném, ha köztünk maradna.

– Ez csak természetes. Nem vagyok egy pletykafészek, tudod jól – mondta laza könnyedséggel, s a férfi nem akart hinni a fülének. –Szerintem is jobb lenne titokban tartani a viszonyunkat.

– Miféle viszonyt?

– Hát nem az van köztünk, Will? – ahogy a főnökét a keresztnevén szólította, annak hátán végigfutott a hideg.

– Nem akarom, hogy odáig fajuljanak a dolgok. Ami akkor a szállodában történt, csak az ital hatása volt.

– A raktárban nem úgy tűnt – vonta össze a szemöldökét Helen.

– Én szeretem a feleségemet.

– Úgy látszik, nem eléggé – válaszolta nyersen, és a pillantásában fel lehetett fedezni a keserűséget.

– Családom van, Helen. Samantha nagyon sokat jelent nekem, most várja a második gyermekünket. Nem akarlak megbántani, de őszintének kell lennem. Nem érzek irántad semmit. Nem értem mi lehetett velem aznap este, talán az a sok whisky tette… Őrültséget csináltam, de nem kellett volna, nem lett volna szabad megtörténnie.

Ezúttal Helen meredt döbbenten a férfira, csalódottság tükröződött a tekintetében.

– Pedig én azt hittem… – szomorúan lehajtotta a fejét, a könnyeivel küszködött. Látszott, hogy egy világ dőlt össze benne.

– Sajnálom, rettentően sajnálom – mentegetőzött Will. – Tökéletesen meg vagyok veled elégedve, mint titkárnő, de semmi több. Nem értem, mi ütött belém pénteken, nem akartam senkit megbántani vagy kellemetlen helyzetbe hozni.

– Szóval, csak arra kellettem. – Helen előtt hirtelen tisztulni kezdett a kép, s kivilágosodott minden. Hogyan is gondolhatta, hogy lehet köztük valami? Persze, a főnökének családja van, csak egy kis szórakozást akart, és kész.

Will szívébe belehatolt a fájdalom. Valóban sajnálta ezt a lányt, akivel hosszú évek óta dolgozott együtt, és Helen mindent megtett érte. Nem akart érzéketlen lenni, vagy aljas gazembernek tűnni, aki csak kihasználja a lányokat, Helen viszont pontosan ezt gondolta róla.

– Nézd…

– Kihasználtál! – titkárnője mérgesen emelte rá a tekintetét, s Will pocsékul érezte magát, mert tudta, hogy igaza van. Még borzasztóbb volt, ha belegondolt, mit művelt Samanthával.

– Nem ez volt a szándékom, amikor elvittelek a bálba. Bárcsak visszacsinálhatnám a dolgokat!

– Hogy ne legyen lelkiismeret-furdalásod? Bezzeg, amikor bevonszoltál a raktárba…

Ezúttal William szakította félbe, mert nem bírta elviselni, hogy a nő az együttlétükről meséljen.

– Nem kellett bevonszolni – háborodott fel Will, amivel aztán olajat öntött a tűzre. Nehogy úgy jöjjön ki, hogy ő csábította el Helent, mikor az éppen fordítva történt. Nem véletlenül vette fel azt a túl kihívó ruhát, és tette közszemlére a kebleit, ami aztán a férfi vesztét okozta… – Te csókoltál meg először.

– Miért nem tiltakoztál? Inkább megfogtad a mellemet!

– Mert beizgultam, és elvesztettem az eszem. Ki tudja, miért? Magam sem tudom megmagyarázni. Talán, mert Sammel a problémás terhessége alatt nem szeretkezhetek, vagy mert az ital tette, fogalmam sincs.

– Akkor este nem úgy tűnt.

– Részegek voltunk mindketten.

– Csak te, édesem. Én teljesen józan voltam, mindössze egy pohárral ittam abból a fehérborból. Jól tudtam, mit csinálok és szerintem te is. Olyan szenvedélyesen tépted le rólam a ruhát…

– Ne, kérlek ne részletezd! – Willt ismét kirázta a hideg. Rémálmában se jöjjön elő!

– Ugyan, miért? Azt nem mondhatod, hogy nem volt jó. Akkorát ordítottál, mikor elmentél, mint egy oroszlán. – Helen azóta is arról álmodott, az idejét sem tudta, mikor szeretkezett valakivel ilyen fantasztikusat. Egész hétvégén a férfira gondolt, vágyott a csókjaira. Nyelvének cirógatását, kezei lágy simogatását még most is ott érezte a bőrén.

William legszívesebben a föld alá süllyedt volna. Tudta, érezte, hogy ez a lány nem lesz egy egyszerű eset. Ezért nem aludt egész hétvégén, s ezért félt a hétfő reggeltől. De most tisztáznia kell a dolgot.

– Az magának a vágynak szólt és nem neked, Helen.

– Úgy! Szóval ha szexről van szó, arra jó vagyok. Meg hogy elintézzek helyetted mindent, kimentselek az üzletfeleid előtt vagy éppen az aktuális partnered legyek egy jótékonysági bálon, ha hirtelen mást nem tudsz leakasztani a szögről. Kihúztalak a bajból, a kíséröd lettem, szereztem egy csodás éjszakát, és ennyi. Hétfőn pedig el akarsz dobni, mint egy rongyot! – kelt ki magából a lány, mire William is elvesztette higgadtságát.

– Na, ebből elég! Úgy látom, tisztáznunk kell valamit. Nem hívtalak a bálba, te ajánlottad fel a segítségedet. És egyáltalán nem akartalak „megfarkalni”, főleg nem egy raktárban, a fenébe is! – emelte fel a hangját Will. Aztán érezte, túl messzire ment, ha meg szeretné óvni a házasságát, ahhoz szüksége van a lány segítségére. Nem alázhatja meg… Inkább vett egy mély levegőt, majd a szemébe nézett, és nyugodt hangon folytatta: – Csak így

alakult.

– Na persze!

– Nem ígértem semmit, nem hitegettelek. Családom van. Nem rúghatom fel az életem egy… – elharapta a szót, és egy pillanatig habozott, mit mondjon. – Egy kaland miatt.

– Egy kaland miatt egy olyan nővel, mint én.

– Nem veled van a baj, hanem velem. Nem kellett volna elmennünk arra a rendezvényre, részemről egy tévedés volt az egész.

– És gondolom, nem szeretnéd, ha a feleséged megtudná. – Helen rátapintott a lényegre. Értette ő, nem volt ostoba, hiába rendelkezett szőke hajkoronával.

William gyomra megremegett. Most érkeztek arra a pontra, amin az élete múlt.

– Nem igazán. Nem tenne jót, a jelenlegi állapotában.

Helen tudta, hogy Samantha kórházban van, és a férfi remélte, ez hatni fog rá.

– Erre korábban kellett volna gondolnod, nem?

– Mégis, mit akarsz tőlem? Tegyem tönkre az életemet? – Lehet, hogy már tönkretette, csak a hatása egy kicsit később érződik.

– Én ezt egy szóval nem mondtam.

– Hát akkor?

A lány tanácstalannak látszott. Szomorú szemeivel tetőtől talpig végignézett a főnökén. Ez az a férfi, akiért hosszú évek óta sóvárgott? Hogy lehetett ennyire ostoba, nem kellett volna engednie neki… De olyan édes volt, szenvedélyes és izgató, amikor benyúlt a ruhája alá. Akkor még olyan csodálatosnak tűnt minden. Hogy is felejthette el, hogy a főnöke nős ember, és ő csak a titkárnője? Úgy érezte, mindenre hajlandó lenne ezért a férfiért, beérte volna a titkos szerető szerepével is, de ezek után…

– Azt hittem, érzel irántam valamit – válaszolta, s ahogy arra gondolt, hogy egy pillanat alatt szertefoszlottak az

álmai, rátört a zokogás.

– Sajnálom – Will csak ezt hajtogatta, nem tudott mást mondani. Nem akarta kihasználni ezt a lányt, akivel hosszú évek óta együtt dolgozott, s mindig számíthatott rá. Való igaz, sokkal több feladatot vállalt magára, mint az elvárható lett volna tőle, és William sosem hitte, hogy egyszer átesnek a ló túloldalára.

– Sajnálod, persze. Csakhogy én nem kérek belőle! – vágta a fejéhez, majd felpattant a székből, és kiviharzott az irodából. Még soha nem érezte ennyire megalázva magát.

– Helen! – kiáltott utána William, azonban a lány nem fordult vissza, mérgében inkább rávágta az ajtót. Az első gondolata az volt a férfinak, hogy utána szalad, azonban a következő pillanatban inkább elvetette a dolgot. Talán az lenne a legjobb, ha most magára hagyná, hadd zokogja ki magát. Mindkettőjüknek kell egy kis idő, mire megemésztik a történteket.

Nagy nehezére esett a munkájára koncentrálni, de muszáj volt belekezdenie, a hétvégén így is eleget lustálkodott. Délig ki sem ment az irodájából, elmerült a programjai tanulmányozásában, majd amikor ajtót nyitott, látta, hogy Helen nincs a helyén. Megértette, amiért aznap inkább összepakolt, és szó nélkül hazament. Valószínűleg nagy fájdalmat okozhatott neki, amiért szégyellte magát. De nem tehetett mást, csak az igazságot mondta, és az igazság sokszor fáj. A nap hátralevő része számára is pocsékul telt, és még este, amikor egyedül feküdt az ágyban, akkor is a titkárnője járt a fejében. Nem jó hangulatban váltak el egymástól, Helen rávágta az ajtót, és Will tudta, hogy gyűlöli őt. Ezek után kérdéses volt, együtt működik-e vele, és megőrzi-e kettejük titkát? Vagy csalódottságában inkább elrohan a feleségéhez, és kitálal neki? Helennek éppen kapóra jönne Sam állapota, csak be kellene sétálnia hozzá a kórházba, nem nehéz kideríteni

melyikben fekszik… És ahogy megérintette a lebukás veszélye, érezte, be kell vennie egy nyugtatót, különben szétrobban mérgében.

4.

A kedd reggel semmi változást nem hozott, William ahányszor magához tért, azonnal rátelepedett a stressz már-már elviselhetetlen érzése. Újabban minden reggel pocsékul indult, és minden napja pocsékul telt, amióta Samantha befeküdt a kórházba. És Will nem értette, mi történt vele, azonban amióta az asszony nem volt mellette, a feje tetejére álltak a dolgok. Rettentően nehéz volt az élet a felesége nélkül, és ekkor döbbent rá igazán, szinte nem tud Samantha nélkül létezni. Azelőtt az asszony mindent megcsinált neki, igaz Beth is sokat segített, de az nem ugyanaz. Még egy inget sem tudott kiválasztani egyedül, nem ment úgy a munka sem, ahogy kellett volna, és alig bírt egyedül elaludni abban a hatalmas franciaágyban – főleg most. Ilyenkor újra összerándult a gyomra, ha eszébe jutott, mit tett. Megcsalta Samanthát, és azóta egy nyugodt perce sincs. Rettegett tőle, hogy az asszony megtudja, mert ha elhagyja, akkor neki vége. Szüksége volt a felesége szerelmére, gondoskodására, féltésére. Bárcsak otthon maradhatott volna a terhessége utolsó szakaszában, mint Sharonnal! Akkor biztos nem megy el Helennel arra a jótékonysági rendezvényre, és nem történik meg az, ami miatt lassan már rémálmai vannak.

Most az egyszer sikerült egy jót aludnia, a nyugtató úgy látszik megtette hatását, kipihenve ébredt, azonban amint rápillantott az órájára, a gyomra görcsbe rándult. Ugyanis elmúlt kilenc. Még sosem volt arra példa, hogy éppen ő, a pontosság mintaképe, elaludt volna. Gyorsan kiugrott az ágyból, s a nyugtalansága elszállt, mialatt lázasan nekilátott a tisztálkodásnak a fürdőszobában. Tudta, délelőtt fontos megbeszélése van, amelyről nem késhet, és az egyet jelent,

nem lesz ideje reggel beugrania a feleségéhez a kórházba. Ez az első alkalom, hogy nem fogja meglátogatni az asszonyt, s rettentően szégyellte magát miatta. Mindezt egy ostobaság miatt, mert elfelejtette beállítani az ébresztőt. Az első dolga az volt, hogy otthonról máris tárcsázta a kórház számát. Samantha megértően fogadta a hírt, és megnyugtatta a férjét, hogy nincs semmi baj. Nem haragszik, mindenkivel előfordulhat ilyen, és a megértéséről biztosította. Tudta, Williamre túl sok minden hárul, de ezt a néhány hetet már csak kibírják valahogy, aztán visszaállnak a dolgok a régi kerékvágásba. Miután letették a telefont, a férfi szívébe ismét betelepedett a bűntudat. Sam hatalmas kincs a számára, túl jó hozzá, meg sem érdemelne egy ilyen csodálatos feleséget. Bárcsak kitörölhetné az emlékezetéből azt a péntek éjszakát!

Úgy sietett az irodába, ahogy csak tudott. Útközben majdnem összeütközött egy fekete BMW-vel, csak a szerencsén múlt, hogy nem okozott balesetet. Amikor épségben megérkezett, és leparkolt a mélygarázsban a szokásos helyén, arra gondolt, ennél rosszabb már nem is történhet vele a mai napon. Azonban amikor felért az irodájába, döbbenten tapasztalta, hogy a bérelt részlege zárva van. Még jó, hogy magával hozta a kulcsát, s ahogy kinyitotta az ajtót, döbbent csend tárult elé. Helen nem volt a helyén.

– Na, már csak ez hiányzott! – mormolta magában, mialatt bement az irodájába, és az aktatáskáját az asztalra hajította.

Tegnap azt kívánta, bárcsak ne kellene Helennel találkoznia, és a szemébe néznie. És most, hogy a sors megkímélte ettől a kellemetlen szituációtól, elfogta a kétely. Nem gondolta volna, hogy ennyire meg fogja érezni a titkárnője hiányát. Neki kellett elhúznia a sötétítőt, kitárnia az ablakokat, mert fojtogató, állott levegő vette körül

mindenhol, amerre lépett. A fejébe tompa fájdalom nyilallt, hiányzott neki a friss, gőzölgő kávé, ami azelőtt mindig ott várta, és bódító illatával csalogatta az asztalhoz. Éppen azon töprengett, vajon megpróbálkozzon a lehetetlennel, és nekilásson beindítani Helen kávéfőzőjét, amikor megcsörrent a telefon. Felvette, az egyik ügyfele hívta, és miután udvariasan „leszerelte", nem tudott szabadulni a készülék mellől. Amint letette a kagylót, megszólalt újra meg újra. Hát persze, Helen nem jött be, és nem volt aki elintézze a hívásokat. A titkárnője nélkül a feje tetejére állt minden, és az ötödik telefon után már úgy érezte, megbolondul.

A megbeszélést is egy merő feszültségben ülte végig, s ha valaki megkérdezte volna tőle miről van szó, nem tudott volna megfelelő választ adni. Egyszerűen nem bírt a munkájára koncentrálni, egyfolytában Helen járt a fejében. Bárcsak tudná, hol van, és miért nem jött be dolgozni hozzá. Csak remélhette, nem gázolt bele a lelkébe annyira, hogy a sérelem arra sarkallja, álljon bosszút rajta. Miután visszaért az irodába, és semmi változást nem tapasztalt, akkor jutott először az eszébe, talán fel kellene hívnia. Igaz, egyik porcikája sem kívánta, nem akarta magára vonni még a kezdeményezés apró látszatát sem, azonban úgy tűnt, nincs más választása. Össze kellett szednie minden bátorságát, mielőtt tárcsázott. Kicsengett egyszer, kétszer, háromszor, és semmi reagálás. Williamnek az fordult meg a fejében, Helen biztosan sejti, hogy ő hívja, éppen ezért nem veszi fel. Eldöntötte, az ötödik csörgés után már nem próbálkozik, és majdnem letette, mikor egy halk, fáradt hang szólalt meg a vonal másik végén.

– Halló!

William egy pillanatra elbizonytalanodott.

– Helen?

– Miért? Nem engem akartál hívni? – a lány egyből

megismerte főnöke hangját.

– Dehogynem! Csak furcsának tűnik a hangod… Jól vagy? – a férfit elfogta az aggodalom. Végtére is nem csodálkozhatna azon, ha a lány ki lenne készülve. Elvégre, bárhogy is nézzük a dolgot, William kihasználta. Igaz, nem akarta, azonban a tény ettől tény marad. Közösült vele a szálloda egyik eldugott zugában, ahogy másfajta nőkkel szokás. De nem vele, aki okos, értelmes, és évek óta kitűnő munkaerő volt. S lám, lám, egy napra esik csak ki, és máris mekkora gondot jelent ez Williamnek meg a cégnek.

– Szerinted? – kérdezett vissza gúnyosan Helen, s Will valami öklendezés félét hallott a telefonban.

– Valami baj van? Rosszul érzed magad?

– Az igazat megvallva, voltam már jobban is – válaszolta lehangoltam

– Beteg vagy?

– Úgy tűnik – sóhajtotta, s ekkor Williamnek eszébe jutott, hogy ennek a lánynak nincs senkije.

– Segítsek valamiben? Hívjak orvost?

– Nem, nem kell. Szerintem csak egy kis gyomorrontás, semmi több.

– Értem. – William szívéről nagy kő esett le, nem a kettejük afférja miatt nem jött ma be. – Nyugodtan pihend ki magad, annyi napot maradhatsz otthon, amennyit jónak látsz.

– Úgy lesz! – vágta rá Helen, s mielőtt a férfi letette volna, újra megszólalt. – És, William, miért hívtál?

– Hogy megkérdezzem, mi van veled. Reggel üresen találtam az irodámat. – Tisztában akart lenni vele, Helen a történtek után hajlandó-e továbbra is együtt dolgozni vele, vagy máris új titkárnő után nézhet.

– Csak nem megijedtél?

– A saját irodámban csak feltalálom magam! – nevetett. Erőltetett nevetés volt, és remélte, a lány nem veszi észre.

Épp az ellenkezője történt, sem a saját irodájában nem találta fel magát, sem az otthonában. Álmában sem gondolta volna, milyen fontos szerepet töltenek be az életében a nők.

– Nem úgy értettem.

– Ja, nem… Sejtettem, hogy beteg vagy, és aggódtam érted – hebegte.

– Hazudsz, mint minden egyes férfi. Na, majd találkozunk az irodában. Addig is, viszlát!

William mire szóhoz jutott volna, a lány lecsapta a telefont. A szája kis híján tátva maradt, a keze lebénult, ott tartotta a kagylót izzadt tenyerében még percekkel később is, mialatt a félelem egyre jobban felerősödött benne. Helen tudta, milyen helyzetben van, és ezt ki is használta. Sarokba szorította. Te jó ég, mi lesz, ha nem sikerül megegyeznie, és elmondja a titkukat Samanthának? Helen nem ostoba, nagyon vigyáznia kell arra, hogyan viselkedik vele a továbbiakban. Az élete függ tőle. Egy biztos, ha elveszíti Samanthát és vele együtt a születendő fiát is, amire oly régóta vágyott, azt Helen nagyon megemlegeti. Nem tudta, meddig fajulnak majd a dolgok kettőjük között, ő törekedni fog a békés megoldásra, de ha nem megy, jobb lesz ezt először közölnie a lánnyal. Ez az utolsó ütőkártyája, s az isten mentse meg attól, hogy ki kelljen játszania.

Elmélkedésében visszatette a kagylót a helyére, s próbált a munkájára koncentrálni, ami az utóbbi napokban szinte lehetetlennek bizonyult. Majd negyed óra múlva megcsörrent a készülék, és Will összerezzent. Attól tartott, Helen az, de nagy megkönnyebbülésére a barátja szólt bele a telefonba.

– Brad! – úgy megörült a hangjának, mint még eddig soha. – Mi újság? Ráérsz ma? Együtt ebédelhetnénk, ha gondolod.

Brad tulajdonképpen azért hívta, hogy beszámoljon a

jótékonysági bálon összegyűlt összegről, és köszönetét mondjon az adományokért. William nagylelkű volt, mint mindig, és Brad nem győzte hangsúlyozni, milyen sokat segítenek ezzel a szegény gyerekeken.

– A gépeidért meg a játékprogramjaidért teljesen odavannak a srácok! – lelkendezett Brad.

– Nos, akkor együtt ebédelhetünk?

– Hát, nem is tudom. Nagyon sűrített a mai programon – felelte a férfi, de William nem hagyta magát lerázni egykönnyen. Számára megváltás volt Brad hívása.

– Nagyon jó lenne, ha tudnál időt szakítani rám. Beszélni szeretnék veled.

– Hűha, ez komolynak tűnik.

– Részemről nagyon fontos. – Úgy érezte, ha nem öntheti ki valakinek a szívét, megbolondul.

Brad kezdte átérezni a helyzet komolyságát.

– Nagy a baj?

De még mekkora, legszívesebben belekiáltotta volna a vonalba, ehelyett mindössze ennyit mondott:

– Nem telefontéma.

***

William szokásához híven, most is a Sylverben foglaltatott asztalt a kedvenc törzshelyén, és idegesen játszadozott ujjaival a pohár szélén, mialatt a barátját várta. Ránézett az órájára, Brad már lassan negyed órája késett. A pincér másodszor lépett oda hozzá, hogy nem kér-e még egy italt. William legszívesebben azt mondta volna, hozzon egy pohár whisky-t, az esett volna a legjobban neki, de inkább a fejét ingatta. Most nem ihat, mert észnél kell lennie. Nagyon is. Pénteken is akkor kezdődött a baj, amikor ivott. Józanul biztos nem fogja el a vágy a nagy keblek iránt. Ahogy ismét lepergette lelki szemei előtt a történteket, azon töprengett, vajon direkt csinálta Helen,

előre kitervezte az egészet? Nem véletlenül ajánlotta fel önzetlen segítségét, szándékosan választott kihívó ruhát, mélyben szabadon maradtak kívánatos vállai, s alig takarta hatalmas melleit. Jól tudta, hogyan kell egy férfit elcsábítani, és testének melyik része a legjobb fegyvere, aminek az erősebb nem képtelen ellenállni, ha arra kerül a sor. Igaz, William ajánlotta fel neki, hogy menjenek át a bárba, és utólag gyanúsnak tűnt az is, Helen nem volt hajlandó mást inni egy pohár fehérbornál. Alaposan, előre kitervelt mindent, és most, hogy a férfi besétált a csapdájába, élvezi, mert sakkban tartja, és kénye-kedve szerint játszadozhat vele. Csak nem megijedtél? – még mindig ott csengett a fülében Helen sokat sejtető, kissé gúnyos hangja, melytől William hátán ismét végigfutott a hideg. Elmélkedésében Brad hangja zavarta meg, s máris érezte a tenyerét a vállán.

– Helló, öregem! – Will egyből felkapta a fejét, és ránézett a barátjára, aki a fejét csóválta. – Ejha! Mi történt veled? Olyan képet vágsz, mint egy berezelt nyúl.

Williamet aggodalommal töltötte el a férfi őszinte jellemzése. Uramisten, ennyire látszik? Valóban, azelőtt sosem ijedt meg semmitől, és nem remegett bele, ha valaki játékosan hátba veregette. Nagy bajban volt, az tény, de ha Brad azonnal észreveszi rajta, akkor hogyan fogja eltitkolni Samantha elől az idegességét? Isten mentse attól, hogy az asszony rákérdezzen, mit fog mondani neki? Még sosem hazudott a feleségének, és valahogy az az érzése támadt, nem lenne jó hazudozó. Pedig valami ésszerű magyarázatot nem ártana kitalálnia, hiszen a feszültség az arcára volt írva.

– Késtél. Azt hittem, már el sem jössz – vetette a szemére.

Mostanában minden különösen érzékenyen érintette. Holott Bradnél nagy szó, hogy átütemezte a napirendjét

miatta. Másért nem tette volna meg, csak a barátjáért.

– Jaj, ne is mondd! Annyi gondom van a szállodámmal, hogy azt el sem hiszed. Múltkor elromlott a vízvezeték, és azon izgultam, hogy a jótékonysági bálig teljesen ki tudják javítani a hibákat. Erre nem a lifttel volt gond! – Williamben már maga a lift szó is riadalmat keltett. Igen, pechjére ezt ő is észrevette. Brad viszont nem vette észre Will arcizmainak megfeszülését, csak úgy dőlt belőle a szó. – Nagy fennakadást okozott a szerelése, egész hétvégén ott kellett dekkolnom, hogy magam nyugtassam meg a vendégeket. A feleségem meg is haragudott rám, amiért lemondtam az utazást a szüleihez, de mit tehettem volna? El akartam kerülni, hogy a szállóvendégeim megsértődjenek és összepakoljanak, erre mi történik? Ma reggel derült ki, hogy az egyik takarítónőnk a nagy felfordulásban kifosztotta őket. Kihívtam a rendőrséget, nyakláncokat, gyűrűket és pénzt találtak nála. Úgyhogy kész téboly az egész, egyáltalán annak is örülhetsz, hogy itt vagyok. Ha ezt tudom, inkább programozásra adom a fejemet.

– Annak is meg vannak a maga hátrányai – mondta, s halvány mosoly jelent meg a szája szélén. Csodálkozott is azon, hogy az utóbbi napokhoz képest ma legalább volt valami, ami mosolyra késztette.

– Na mesélj, mi újság van veled? Kétségbeejtőnek tűnt a hangod a telefonban. – Remélte, ha már ide rángatta, tényleg valami komoly dologról lesz szó. Az igazat megvallva örült is a hívásnak, legalább volt ürügye elszakadni abból az iszonyatos bolondokházából, mely most a szállodájában uralkodott.

– Nem tagadom, nagy szarban vagyok – mondta tömören és érthetően.

– Nagyobban, mint én? Azt kötve hiszem – lihegte Brad, és csodálkozva meredt Willre.

– Nos, a lifted elromlása nekem is betett, de rendesen – kezdett bele a mondandójába, mikor odalépett hozzájuk a pincér. A rendelést hamar lebonyolították, Will a szokásos adagját kérte, Brad pedig lazacot választott. Aztán, ahogy újra négyszemközt maradtak az asztalnál, folytatták „titkos" beszélgetésüket.

– Tényleg, épségben hazaértél?

– Miért?

– Mert láttam, hogy alig állsz a lábadon. Persze, én is inkább arra a szőke ciklonra támaszkodtam volna. Meg is akartam kérdezni tőled, hogy tulajdonképpen ki volt az a nő?

– Helen, a titkárnőm. – William elfehéredett. – Miért? Mit láttál egész pontosan?

– Csak annyit, hogy kissé spiccesen távozol egy bombázóval a bálról, méghozzá elég korán. Szerettem volna váltani veletek néhány szót, de a nőegylet tagjai annyira lefoglaltak, hogy nem jutottam el hozzátok. Jó lett volna bemutatkoznom neki. Irigyellek, öregem. Ilyen gyönyörű nővel dolgozol együtt nap mint nap, te mázlista! Ha nem lennék nős, ki tudja mi történt volna… – eljátszott a gondolattal, ahogy felidézte szemei előtt Helen csodálatos alakját. Azonban neki a szép nőket csak néznie volt szabad. És az volt a poén az egészben, hogy William is nős ember, vele viszont megtörtént az, ami másnak az álmaiban szerepelt. Nyelt egy nagyot, és végre kimondta, ami négy napja a lelkét nyomta.

– Lefeküdtem vele – amint kiejtette ezt a két szót a száján, nagy kő esett le a szívéről, s végre érezte magában a megkönnyebbülés nyugtató hatását.

– Tessék? – Brad döbbenten meredt rá.

– Jól hallottad. Számomra is hihetetlen, de megtörtént. – Bárcsak ne történt volna meg, azonban ezen már nem lehetett változtatni William legnagyobb bánatára.

– Lefeküdtél a titkárnőddel? – Más esetben Brad megértette volna, hiszen az a nő az ő fantáziáját is megmozgatta, de semmi több. Mindketten nős emberek voltak, s Williamék épp a második gyermeküket várták. Bradet hidegzuhanyként érte a hír. – Megcsaltad Samanthát?

– Én… én nem akartam… Fogalmam sincs, hogy történhetett… Be voltam rúgva… – Will hebegett-habogott.

– Rád akaszkodott, mi?

Hazudhatta volna, hogy igen. De nem tehette, így sem tudott elszámolni a lelkiismeretével.

– Az nem egészen úgy volt… – mondta, majd közelebb hajolt Bradhez, és elmesélte a sztorit töviről hegyire, egészen a ma délelőtti telefonhívásig.

– Ez nem semmi! – vakarta meg a fejét Brad a történet végén. –Tényleg nagy bajban vagy! Ha Samantha ezt megtudja…

– Akkor nekem végem – suttogta, aztán elkeseredetten pillantott fel.

– Mégis, mi a fenét csináljak?

– Semmit.

– Semmit? Hogyhogy semmit?

– Megértem, hogy be vagy rezelve, mert a családodról van szó. Mióta ismered Helent?

– Öt éve – vágta rá rögtön, azonban a következő pillanatban elgondolkodott. – Ismerem? Csak azt hittem.

– Valaki nem változik meg egyik napról a másikra, csak úgy. Lehet, hogy most játékot űz veled, és egy kicsit élvezi, ha szenvedni lát. Elvégre megbántottad őt, de mégis, mit vár tőled? Ha öt éve együtt dolgoztok, akkor nagyon jól tudja, hogy családod van, és mennyire imádod a feleségedet.

– Ennél azért bonyolultabb a helyzet. Szerintem belém szeretett, amit végképp nem értek, hiszen sosem adtam

okot rá, ami félreérthető lett volna. Nem bátorítottam, még csak nem is kacsintottam rá soha. Oda van értem, méghozzá nagyon. – Ezt látta a szemében, érezte a hangjában, s megértette a zokogásából, amikor otthagyta az irodában, és rácsapta az ajtót. Miért nem vette észre korábban a túlzott gondoskodásából, hogy Helen olyan dolgokat is megtett, ami nem tartozik titkárnői feladatai közé? Akkor esze ágában sem lett volna, hogy éppen őt kérje meg, legyen a kísérője.

– Talán nem látott a szerelemtől, és túlzásba esett egy kicsit. Az elmondásod alapján Helen okos lány, illetve nő. Meg fogja érteni, hogy szereted a családodat, és neki az életedben nincs komolyabb szerepe, mint egyszerű titkárnő. Most csalódott ugyan, de csak egy kis idő kell hozzá, és ő is belátja, hibát követtettek el a szállodámban, amikor átadtátok magatokat a vágynak. Helen érző lelkű nő, nem tenné tönkre egy család életét, főleg nem akkor, ha annak a férfinak a családjáról van szó, akit állítólag szeret. Nem bírna akkora fájdalmat okozni neked, hidd el… És később te is úgy fogsz emlékezni erre, mint egy izgalmas kalandra. Jót dugtatok és kész. Gondolom, vigyáztál rá.

William arca elvörösödött.

– Mit mondtál?

Brad tudta, nem illik ilyet mondani, de ez volt az igazság. Csak szex történt közöttük, semmi más.

– Elhiszem, ha hülyén hangzik, de azért azt beismerheted, hogy jó volt – mosolygott Brad. Elvégre ritkán van dolga az embernek akkora mellekkel.

– Nem arra gondoltam. Mire kellett volna vigyáznom?

– Ugye, nem azt akarod mondani, hogy nem használtál óvszert?

A férfit kiverte a víz. Hogy lehetett ennyire ostoba? Helen tényleg elvette az eszét… Olyannyira, hogy ha Brad nem figyelmezteti, eszébe sem jut, mekkora bajt hozott

magára. Nem volt elég az elmúlt napok feszültsége, érezte, az izgalmak fokozódnak. Ismét görcs rándult a gyomrába, ha így folytatja, nem kerülheti el a gyomorfekélyt, az egyszer biztos.

– Dehogynem! Az öltönyöm zsebében csak azt hordok arra az eshetőségre, ha véletlenül megcsalnám a feleségemet – válaszolta ingerülten, majd mérgében az asztalra csapott. – A fenébe is!

Ökle ütésébe az asztal beleremegett, a poharak összekoccantak, és az apró váza, mely díszítés funkciót töltött be az asztalon, felborult. Még szerencse, hogy műanyag virágok voltak benne, s nem folyt ki belőle víz. Minden tekintet rájuk szegeződött, Brad megmerevedett. William legszívesebben eltakarta volna az arcát, amint magán érezte az emberek tekintetét, majd a pillanat megrökönyödése elmúlt, és amint Brad félénken nézett körbe a teremben, látta, hogy mindenki a saját ebédjére koncentrál. Ahogy „lekerültek" róluk a megdöbbent tekintetek, Will kezdett lecsillapodni, és nagyot sóhajtott.

– Sajnálom. – Nem értette, mi ütött belé, amikor az asztalra csapott, de muszáj volt valahogy levezetnie a hirtelen jött feszültséget.

– Jól van, azért nem kell így berágni, öregem. Nyugodj meg! – Brad még sosem látta a barátját hullámzó állapotban. A vak is láthatta, az elmúlt napok rendesen megtépázták az idegeit.

– Nyugodt vagyok – mondta Will. Legalább is annak szeretett volna látszani, azonban az ujjai intenzív kocogtatása a poharán nem ezt mutatta.

– Nem úgy értettem, hogy te vagy a felelős érte. Ha az volt Helen szándéka, hogy rád másszon, akkor gondolnia kellett volna rá…

– De nem gondoltunk! Olyan hirtelen történt az egész, mire észbe kaptam már elélveztem, érted?

– Honnan tudod? És ha ő gondolt rá? Helen okos nő, s általában a fogamzásgátlás a nők feladata. Biztosan szed tablettát, nyugi.

Ebben Will nem volt olyan biztos. Úgy szeretett volna hinni Bradnek: ha a barátja szavait hallgatta, olyan egyszerűnek tűnt az egész! Amikor visszament az irodába, be kellett vennie egy újabb nyugtatót, hogy a munkájára koncentrálhasson. Azt a napot legszívesebben kitörölte volna a naptárból. Fáradtan érkezett haza, s valószínűleg Sharon is megérezte az apjában felgyülemlett feszültséget, mert rettentően nyűgös volt. William este három mesét olvasott fel neki, mégsem akart elaludni. Elsírta magát, és állandóan azt kérdezte, mikor jön haza Sam, nagyon hiányzott neki az anyukája. Este tizenegy volt már, mire Will megnyugtatta és elaltatta. A férfi addigra úgy érezte magát, mint egy kifacsart citrom. Ismét csak hánykolódott az ágyban, a gondolatai Helen körül forogtak, melyek újabb félelmeket keltettek benne. Eszébe jutott, amikor a lány azt mondta, két éve nincs barátja. Akkor minek szedne tablettát? Remélte, nem ejtette teherbe.

5.

Williamnek három napig kellett tartania a frontot az irodában, mialatt azt hitte, megőrül. A telefon állandóan csengett, egyik megbeszélésről járt a másikra, s természetesen ezen a héten jelentkeztek a legproblémásabb ügyfelek – Murphy-törvény. Ráadásul az éppen készülő játékprogrammal is gondjai voltak, talán azért, mert nem tudott rendesen a munkájára koncentrálni. Egyszerűen képtelen volt követni azt a tempót, melyet diktált saját magával szemben, szóval semmi sem ment úgy, ahogy szerette volna. Az elmúlt öt évben még sosem várta ennyire, hogy Helen visszajöjjön. Korábban is elment szabadságra, csak akkor Will igyekezett úgy intézni a dolgait, hogy lehetőleg ne legyen annyi tárgyalása, vagy ő is éppen akkor utazott el a családjával valahova, s néhány hétre bezárták az irodát. Helen a legjobb titkárnő volt, akit ismert, vele mindent meg lehetett beszélni, és mindent össze lehetett egyeztetni. Talán azért, mert túlságosan megalkuvó volt, s inkább lemondott a saját terveiről, vágyairól, csak hogy a főnökének jó legyen. És mindezt azért, mert szerelmes volt? William azon gondolkodott, vajon mióta titkolja Helen előtte az érzelmeit? Még mindig felfoghatatlannak tűnt a számára, hogyan ba-bonázhatta meg a lányt ennyire, holott nem akarta.

Az a bizonyos péntek éjszaka mindent megváltoztatott, fenekestül felforgatta mindkettőjük életét. Will elképzelni sem tudta, hogy lesz ezek után. Hogyan fognak együtt dolgozni? Vajon képesek lesznek elfelejteni a bálon történteket? William alig várta, hogy minél hamarabb kitörölhesse az emlékezetéből azt a napot, de vajon Helen képes lesz rá? Will azzal nyugtatta magát, hogy eddig is

mindig sikerült egyezségre jutniuk, és ha a titkárnője tényleg szereti őt, akkor megérti. Megérti, és elengedi, mert mindenkinek ez lenne a legjobb. Helen csodálatos lány, nem lenne szíve tönkretenni egy családot azzal, hogy elmondja az igazságot Samanthának.

Péntek reggel mindkettőjüket nagy meglepetés érte. William előtt csak úgy tornyosultak a tennivalók, éppen ezért aznap korábban ment be az irodába. Helen asztalán keresett valamit, mikor neszt hallott a bejárati ajtó felől, valaki éppen a kulcsát próbálgatta a zárban. A férfit elöntötte az izgalom, mert az üvegajtón át megpillantott egy szőke hajkoronát, amint a nesz egyszer csak abbamaradt, és a kecses kéz lenyomta a kilincset. Nem akart hinni a szemének, Helen állt ott előtte virágmintás ruhában, kiengedett hajjal. Ezúttal lenge ruhája a bokájáig ért, néhány rakoncátlan tincs keretezte az arcát, de így is elképesztően gyönyörű volt, mint azon az estén… Bájos arcát ezúttal nem dobta fel a smink, bőre sápadt volt, szemei karikásak, és földbe gyökerezett a lába, amint megpillantotta a helyén ülő Williamet.

– Hát te?

A férfi ugyanezt kérdezhette volna tőle.

– Csak a telefonjegyzékünket keresem, fel szeretném hívni az egyik ügyfelemet. – Helen külön tartotta azoknak az embereknek a privát számait, akik Williamnek illetve a cégnek nagyon fontosak voltak. Sok mindenkivel állt üzleti kapcsolatban.

– Alulról a második fiókban van – vágta rá rutinból, mire William elmosolyodott.

– Örülök, hogy jobban vagy.

- Nem annak örülsz inkább, hogy visszajöttem? Elvégre ideje rendet rakni ebben a felfordulásban, nem? – nem kerülhette el a figyelmét az asztalán lévő dossziéhalmaz. Te jó ég, ezek után mi lehet William irodájában?

– Mindkettőnek. De tényleg jobban vagy? Sápadtnak tűnsz.

– Mióta érdekellek ennyire? – Helen szemében gonoszság villant, mely rádöbbentette a férfit arra, amit amúgy is sejtett, vigyáznia kell ezzel a nővel.

– Miért viselkedsz így? Attól, hogy történt köztünk egy kis tévedés, még nem kellene ellenséggé válnunk.

– Egy kis tévedés? – gúnyosan ízlelgette Will szavait, amitől aztán a férfiban felment a pumpa.

– Miért? Mégis mit vártál?

– Hát, nem csak szexet.

Willt megdöbbentette a lány nyíltsága. Ő megpróbált mindent annak érdekében, hogy nyugodtan megbeszéljék a dolgot.

– Öt éve ismersz. Tudtad, hogy boldog családapa vagyok, és menynyire szeretem a feleségemet – nem győzte elégszer hangoztatni. – Ha nem iszom annyit, nem történik meg.

– Szóval, még a végén én vagyok a hibás?

– Nem ellenkeztél, holott te józan voltál. Pontosan tudtad, mit teszel, és az milyen következményekkel jár. Mégis hogy gondoltad, hogy lehet köztünk bármi is? – a hangja kiabálásba csapott át, s a lány megszeppenve nézett rá.

– Aki képes megcsalni a feleségét, annak a házassága nem jó, hiába bizonygatja olyan lelkesen az ellenkezőjét.

– Na jó, ebből elég! – csapott az asztalra Will, és felpattant a székről.

– Játszunk nyílt lapokkal. Mit akarsz tőlem?

– Semmit.

– Semmit? – William visszavett a hangsúlyból, alig hitt a fülének. Jól hallotta?

– Most már semmit – sóhajtotta Helen. Az elmúlt napokban otthon volt ideje alaposan átgondolni a dolgokat.

– Akkor köthetünk egyezséget? – főnökének felcsillant a szeme.

– Miféle egyezséget?

– Hogy elfelejtjük, ami történt, és nem szólunk róla soha senkinek.– A szíve a torkában dobogott, a tenyere izzadt az izgalom és a félelem vegyes érzésétől, mialatt a választ várta.

– Rendben. De így nem tudok veled dolgozni. Felmondok.

Will, amint a szemébe nézett, megsajnálta.

– Ezért nem kell felmondanod, Helen.

– Muszáj, ha azt szeretnéd, hogy elfelejtselek – a szemei ezúttal könnyben úsztak, de próbált erősnek látszani. Az elmúlt napok őt is éppúgy kikészítették, mint Williamet.

A férfi felállt, és közelebb lépett hozzá. Helen még mindig a küszöbnél állt, és a kilincset markolta.

– Ne haragudj, amiért felemeltem a hangomat… – kezdte a bocsánatkérést, azonban a lány egyből félbeszakította.

– Ideges voltál, mert a családod boldogságáról van szó. Azt hitted, beárullak a feleségednek. – Helen most is rátapintott a lényegre, mint mindig.

– Hálával tartozom neked – ismerte be őszintén Will, kár lett volna kertelni. Sok múlott a titkárnője döntésén: az egész élete, s egy csapásra megváltozott a véleménye róla.

– Nem kell aggódnod, nem mondom el neki. Egyszer majd úgy is rájön magától, hogy hűtlen hozzá a férje.

William szégyellte magát, ez valóban nem tisztességes Samanthával szemben. Soha nem volt titkuk egymás előtt, de ennek most nem szabad kiderülnie. Ártana az asszony állapotának, a házasságukról nem is beszélve.

– Sajnálom, amiért ilyen helyzetbe hoztalak, és köszönöm, hogy megérted a helyzetemet. Tudnod kell, nem ezt akartam. Ma reggel sem szerettem volna veszekedéssel indítani, s nem gondoltam, hogy egyszer így

válunk el egymástól, ennyi év munka után.

– Én sem – sóhajtotta Helen. Kár volt beleszeretnie a főnökébe. Remélte, ha távol marad tőle, sikerül hamar kiábrándulnia belőle.

– Egy dolgot még szeretnék kérdezni tőled. A szállodában nem védekeztünk. Ugye, szedsz tablettát?

– Nem mindegy? Vajmi kevés az esély arra, hogy egy alkalom után teherbe essen az ember, nemde?

A férfi bólintott, végtére is igaza van, és bement az irodájába, hogy magára hagyja a lányt. Közben nem győzött hálát adni az égnek, amiért megmenekült egy családi botránytól. Igaza lett Bradnek is, bárcsak hitt volna neki az első pillanatban, akkor egy jó adag idegességet megspórolhatott volna magának. De most már mindegy, minden jó, ha a vége jó – nyugtázta, s végre ismét megkönnyebbülten dőlhetett hátra a székében. Kijárt már neki egy kis nyugalom.

Helen közben nehéz szívvel szedte össze a holmiját. Nem kopogott be Willhez, hogy elköszönjön tőle, már úgyis mindent megbeszéltek, így lesz a legjobb mindenkinek. Már előző este elhatározta, hogy felmond, és amikor reggel bejött a munkahelyére, nem gondolta volna, hogy ilyen nehéz lesz az elválás. Öt év alatt megszokta, közel állt a szívéhez a cég, mint ahogy az utóbbi időben a főnöke. Egészen addig tartotta magát, míg haza nem ért a lakása magányába. Amint becsukta az ajtót, első útja a hálószobájába vezetett, ahol az ágyra vetette magát, és zokogott. Meg volt az oka az elkeseredésre, teljesen le volt törve: lelkileg és fizikailag is. Útban hazafelé émelygést érzett a gyomrában, mely aggodalomra adott okot. Már csak az hiányzott, hogy valami vírus kínozza. Először egyszerű gyomorrontásra gyanakodott, éppen ezért tartott szigorú diétát, minél hamarabb rendbe akart jönni, hogy új állást keressen magának. Azonban a szervezete még nem

volt túl erős hozzá, fáradtságot érzett, kimerültséget és enyhe rosszulléteket, melyek hullámszerűen törtek rá a nap különböző szakaszában.

Normális esetben el kellett volna múlnia, és nem is gondolt volna másra, ha a főnöke nem ültet bogarat a fülébe. Ugyan, miért szedett volna tablettát? Két éve nem volt senkije, és maga sem gondolta, hogy azon a jótékonysági bálon egy fergeteges estében lesz része. Mióta ábrándozott Williamről, és az idejét sem tudta, mikor szeretkezett utoljára ilyen jót. Azon az estén minden olyan szépnek tűnt, azt hitte valóra válik régóta dédelgetett álma. Amikor elragadta a hév, és megadta magát a szenvedélynek, meg sem fordult a fejében, mit kockáztat. Elveszítette a szerelmét és az állását, holott szeretett Will cégénél dolgozni, megszokta azt a munkát, s az irodában szinte otthon érezte magát.

Miután kisírta a szemeit, a kimerültségtől elaludt. Szokatlanul gyenge volt és fáradt, mely egyre nagyobb feszültséget keltett benne. Dél körül kelt fel, megebédelt, aztán eszébe jutott, hogy meg kellene innia egy kávét, azonban elvetette a gondolatot. Nem ártana megbizonyosodnia arról, amitől William is tartott, nem esett-e teherbe? Gyors számítást végzett a fejében, s amint tudatosodott benne, hogy a múlt hétre esett a peteérése, nyomban le kellett ülnie, nehogy összeessen. Hirtelen elbizonytalanodott, pedig olyan biztos volt magában, amikor Will rákérdezett; nagyon kevés az esélye annak, hogy egy alkalom után teherbe essen. De nem lehetetlen, elvileg megtörténhet… Egy pillanatra elfogta a pánik. Még csak az hiányozna! Nem lehet ennyire szerencsétlen, így is megbüntette őt a sors azért az éjszakáért. Ostoba volt, nem lett volna szabad nős emberrel kezdenie, ez alapszabály. De hová tette a józan eszét? Most aztán izgulhat, hetekbe telhet, mire bizonyosságot nyer arról, alaptalan-e a félelme

vagy sem. Mindenesetre jó lesz, ha előre beszerez egy tesztet.

***

Mikor William belépett a kórterembe egy apró ajándékdobozzal a kezében, úgy nézett ki, mintha kicserélték volna. Az arcáról eltűnt a nyúzottság, a tekintetében feszültség helyett nyugalom ült, a szája mosolyra nyílt, amint megpillantotta Samanthát.

– Szervusz, drágám – az első lépése az volt, hogy lehajolt hozzá, és megcsókolta.

– Megint hoztál nekem ajándékot?

– Tudom, megígértem hogy nem veszek. De ezt tegnap este megláttam a benzinkútnál, és nem tudtam otthagyni. – Nem győzte éreztetni vele, mennyire szereti. Az elmúlt napokban azt hitte elveszítheti, de szerencsére ez a veszély elmúlt. Bármit megtenne ezért a csodálatos asszonyért, aki hamarosan megajándékozza egy fiúgyermekkel. Úgyhogy nem hagyhatta abba a kényeztetését.

– Nem félsz, hogy csődbe mész? – tréfálkozott Sam.

– Érted még az is megérné.

Samantha kíváncsian bontotta le a csomagolást, s akkor már látta, hogy amit a kezében tart, az egy illatszerdoboz. Örült, amikor kiemelte az üvegcsét, a kedvenc parfümje volt benne.

– Köszönöm szépen. Meg se érdemlem – szerénykedett.

– Én nem érdemellek meg téged. – Ha tudná, mit művelt a háta mögött! Egy életre megtanulta a leckét, többé nem iszik annyi whiskyt. – Fogalmam sincs, mihez kezdenék nélküled. Nagyon hiányzol nekünk otthon.

– Sharon hogy viselte az éjszakát?

– Jobban, mint az előzőt. Tegnap nem sírt ugyan, de legalább százszor megkérdezte, mikor fogod végre te elaltatni? Úgy látszik, nem vagyok valami jó mesemondó.

A szememre is vetette, azt mondta, anya sokkal szebben olvas.

– Akkor van egy jó hírem a számára.

– Éspedig?

– Az orvosom azt mondta, hazaenged a hétvégére.

Williammel madarat lehetett volna fogatni. Megegyeztek, nem árulják el előre Sharonnak a jó hírt, nehogy aztán csalódnia kelljen, ha esetleg este Sam állapotában valami változás következne be. Azonban reggel megvizsgálta az orvos, mindent rendben talált mind a babával, mind az anyával kapcsolatban, úgyhogy hatalmas volt a meglepetés, mikor Will a lányát bevitte a kórházba, és hármasban térhettek haza.

Samanthának a nap nagy részében otthon is feküdnie kellett, és szigorúan betartotta az orvos utasításait. Csak ebédhez kelt fel, hogy végre egy asztalhoz ülhessen a család. A vacsorát már az ágyban fogyasztotta, Will tálcán vitte be a szendvicseket és a nagy adag salátát. Sharon mindvégig ott ült az anyja mellett az ágyban, aki mesét olvasott neki, és a kislány kiharcolta, hogy éjjel a szüleivel aludhasson. Még soha nem telt ilyen jól a hétvégéjük, még sosem hiányoztak annyira egymásnak, mint az elmúlt napokban. Amikor hétfő reggel Will visszavitte a feleségét a kórházba, Sharon sírt, és úgy kapaszkodott az anyjába, hogy alig lehetett elválasztani tőle. A gyereket nagyon megviselte az anyjától való távollét, és nem győzték vigasztalni, már csak néhány hétről van szó, s akkor megszületik a kistestvére. A kórházban Williamnek is nehezére esett a búcsúzás, azt szerette volna, ha ennek a hétvégének sosincs vége. Átölelte Samanthát, mikor felértek a kórterembe, és az asszony átöltözött.

Búcsúzóul megcsókolta, majd szomorúan ment le a kocsijához.

A csúcsforgalom ezúttal nem dühítette fel, egyáltalán

nem sietett az irodába, ahol tudta, hogy káosz várja. Sok minden szakadt rá az utóbbi időben, az otthoni teendők után a munkája is megsokszorozódott, de ezt nem bánta. Sajnálta, hogy nincs segítségére Helen, máris hiányzott a leleményessége, problémamegoldása, utólag mégis örült, hogy megszabadult tőle. Remélte, minél hamarabb elfelejtheti az esetet. Az irodában az fogadta, amire számított: nagy felfordulás. A pénteken előhalászott dokumentumok ugyanolyan rendetlenségben hevertek az asztalon, ahogy hagyta. Hát igen, ki pakolta volna el helyette? A telefoncsörgést már akkor hallotta, amikor még a kulccsal bajlódott a zárban. Legjobban a frissen főzött kávé hiányzott, és most már nem kerülhette el, hogy ne próbálja meg beindítani a kávéfőzőt, ha inni akart. A szervezete viszont kívánta az élénkítőt, úgyhogy le kellett győznie a lustaságát. Fél órán keresztül bajlódott a szerkezettel, eltévesztette az arányokat, és túl erősre sikeredett. Ha annak idején Helen ilyet tett volna eléje, biztosan a fejéhez vágja, azonban most élvezettel itta meg: hiszen hosszú idő óta először maga főzte meg a kávéját. A hívások elintézése után az első dolga az volt, hogy feladott egy hirdetést a megüresedett állás betöltésére, majd felhívta Bradet, és röviden elmesélte neki a fejleményeket.

– Na látod! Mondtam én, hogy nem kell annyira parázni.

– Kösz, öregem! Bárcsak hittem volna neked, akkor megspórolok egy adag idegességet meg néhány tabletta nyugtatót.

– Azt szokták mondani, minden jó, ha a vége jó – mosolyodott el a barátja a vonal másik végén.

– Persze, ez így igaz. Apropó, nincs egy jó titkárnő ismerősöd, aki esetleg unja a munkáját valamelyik cégnél, és szívesen átjönne hozzám?

– Nana, csak óvatosan! Gondolom, a Helen ügyből egy is elég? –tréfálkozott Brad.

– Egy életre, öregem, egy életre. Ne félts te engem, tanultam az esetből.

– Azt ajánlom is! Samantha csodálatos feleség. – Sosem hangoztatta, de irigyelte Willt. Neki nem volt ennyire megértő, odaadó és önfeláldozó a felesége. Esze ágában sem volt otthon maradni a gyerekekkel, amint lehetett, bébiszitterre bízta őket, és máris visszament dolgozni. Hajtotta a pénzt, és sokkal jobban érdekelte őt a karrier bármi másnál.

– Ehhez nem fér kétség. Az a helyzet, hogy nyakig ülök a munkában. Jó lenne, ha valaki segítene.

– Nem tudom, majd körülnézek az ismerőseim háza táján, hátha tudnak ajánlani valakit. Van valami különleges kívánságod?

– Azon kívül, hogy gépelni tudjon, szinte semmi. Ja, és majd elfelejtettem! A szőkék számításba se jöhetnek, sem a nagy mellűek. Csúnyák előnyben, lehetőleg egyszerű legyen, műfogsort és több dioptriás szemüveget hordjon, az a legjobb.

– Hogy még véletlenül se essél kísértésbe, mi? – Brad nagyot kacagott a vonalban.

Miután letették a telefont, William komolyan elgondolkozott a dolgon. Jó tréfának tűnt, de ami igaz, az igaz. Jobb megelőzni a „baleseteket", ami a titkárnő és a főnök között megeshet. Will meglepődésére elég sokan jelentkeztek a hirdetésre. Szakmai szempontból nehéz lehetett volna a választás, mindegyiknek több éves gyakorlata volt, jó ajánlólevelekkel rendelkeztek, kellemes jelenségek voltak, vonzóak és csinosak, ami abban a körben, ahol forogni szerettek volna, ez elengedhetetlennek számított. Willnél pedig éppen ellenkezőleg, s az egyik szerényebbnek tűnő, barna hajú, harmincas évei elején járó nőn gondolkodott, mikor egyszer csak, utolsó jelöltként, betoppant hozzá az a személy, akit megálmodott magának.

Egy aprócska asszony volt, egyszerű, bokáig érő, sötét kockás szoknyában, kissé ódivatú blúza fehér volt, mint a patyolat. Barna, feltűzött hajában, mely lesimított, szoros kontyban végződött a tarkóján, itt-ott ősz hajszálak fénylettek. És mit ad isten, a nő szemüveget viselt, azonban nem több dioptriásat, amiről Braddel tréfálkoztak a telefonban. Ahogy Willnek eszébe jutottak barátja szavai, majdnem elnevette magát, mire a hölgy azt hitte, szerény személyisége tett jó benyomást a férfira, ezért nyílt mosolyra a szája. Hát reménykedve mosolygott vissza rá, s elővillant hibátlan fogsora. Negyvennégy éves volt, Margaretnek hívták, és hihetetlen szakmai tapasztalattal rendelkezett. Elmondása szerint New Yorkból költözött ide a lányához, aki a harmadik babáját várta, hogy a segítségére legyen. William maga sem értette miért, egyből megnyílt a hölgy előtt, és elmondta, ők a második gyermeküket várják a feleségével, és Sam kórházban fekszik. A közös szimpátiának köszönhetően a meghallgatás egyre bensőségesebb viszonyba, baráti beszélgetésbe csapott át, s William hirtelen azon vette észre magát, mennyire elkalandoztak az adott témától. A többieknek azt mondta, várjanak, majd értesíti őket, most viszont minden kétséget kizárólag úgy érezte, megtalálta az emberét. Margaret tökéletesen megfelelt William elvárásainak, a nem szokványosaknak is. Úgyhogy közölte vele, elnyerte tetszését, övé az állás.

Másnap Margaret már munkába is állt a főnöke nagy örömére. Az asszony isteni kávét főzött, és végre jól indult Will napja. Két hétig kellett nélkülöznie Helent, mely alatt borzalmas rendetlenség keletkezett, de Margaret hamar feltalálta magát, és úrrá lett a káoszon. Hihetetlen gyorsan rendet teremtett az irodában, rendszerezte a dossziékat, ügyesen intézte a telefonokat, s idősödő kora ellenére az esze úgy vágott, mint a borotva. William felszabadulttá

vált, és boldognak érezhette magát, az élete kezdett visszatérni a régi kerékvágásba. Nyugodt szívvel ment be az irodába, munkáját végre úgy ütmezhette, ahogy szerette, és az elmúlt években megszokta. A hetek pedig teltek, és egyre közeledett a nap, amikor majd megszületik a fia, és Sammel hazahozhatják a kórházból. Két hét volt még hátra a szülés várható időpontjáig, így egy karnyújtásnyira került a régóta dédelgetett álmához. Alig várta, hogy végre a karjában tarthassa várva várt kisfiát.

Otthon is és a munkahelyén is feszülten várta a telefoncsörgéseket, hátha a kórházból jön a hívás. Margaretnek meghagyta, ha a szülészetről keresnék, azonnal kapcsolja be, még abban az esetben is, ha éppen tárgyal valakivel. És amikor Margaret egyszer csak váratlanul belépett az irodájába, Will ugrásra készen állt. Lehet, hogy elkezdődött? Samanthánál megindult a szülés, s akkor ő azonnal rohan a kórházba. Ehelyett az asszony mondata fejbe kólintotta.

– Egy Helen nevű hölgy keresi. Azt mondta, korábban titkárnőként dolgozott magának.

William abban a pillanatban elvörösödött, s kiverte a víz.

– Mit akar? – kérdezte csodálkozva.

– Azt nem tudom, de eléggé zaklatottnak tűnt.

William érezte, hogy liftezni kezd a gyomra. Azt hitte, többé nem fog hallani róla. Két hét telt el a lány felmondása óta, és Helen máris megszegte az ígéretét? A férfi veszélyben érezte a nyugodtságát, boldogságát, családi életét.

– Rendben. Kapcsolja be, kérem.

Margaret bólintott, aztán visszament a helyére. William keze remegett, mikor a kagylóhoz nyúlt.

– Will, beszélnünk kell – mondta egyből a lány, amint a férfi kiejtette a száján a halló szót.

– Hallgatlak – mondta a férfi, és megpróbált higgadtnak

maradni.

– Nem találkozhatnánk inkább valahol? – Helen nem hagyta lerázni magát.

– Minek? – tette fel a kérdését Will, és remélte, nem érződik a hangjában a feszültség. Aztán gyorsan hozzátette. – Most egyedül vagyok az irodában, úgyhogy nyugodtan mondhatod.

Helen elbizonytalanodott, pillanatnyi hallgatás után szólalt meg.

– Nos… ö… Szerintem az lenne a legjobb, ha személyesen beszélnénk meg a dolgot. Fontos.

– Nézd, nekünk két héttel ezelőtt volt egy megállapodásunk – emlékeztette rá a lányt, amit tulajdonképpen bármikor megszeghetett, és William pontosan ettől rettegett. A rémálmainak még sem lehet vége?

– Tudom. És nem zavarnálak, ha nem lenne muszáj, értsd meg.

– Mégis, miről van szó? – Meggondolta magát? Talán nem akar csak úgy egyszerűen távozni a történtek után? Vagy szüksége lenne egy kis pénzre? Elvégre állástalanná vált William miatt, és időbe telik, mire megfelelő munkát talál magának.

– Kettőnkről – suttogta.

– Mondtam már, hogy köztünk nem lehet semmi, Helen. – Hát nem értette meg? Holott a múltkor megígérte, hogy elfelejtik azt az egyéjszakás kalandot, és nem szólnak róla senkinek. Az útjaik elváltak…

Helen nem bírta tovább, és idegesen belekiáltott a kagylóba.

– Terhes vagyok, Will! – abban a pillanatban megbánta, ahogy kimondta. Nem így akarta közölni vele, de Will kikényszerítette belőle. A vonal végén döbbent csend lett.

– Tessék? – időbe tellett, mire a férfi megszólalt.

Hidegzuhanyként érte a hír. A fenébe is, együtt voltak, és nem védekeztek. Helen hangja túl zaklatottnak tűnt ahhoz, hogy kitalálta volna. De hát nem éppen ő mondta neki a múltkor, milyen kevés az esély arra, hogy egy alkalom után teherbe essen valaki? Egy a százhoz. Hányan szeretnének így gyereket, Samanthával is hónapokig próbálkoztak, mire összejött. Mások orvosokhoz járnak, és éppen nekik sikerül elsőre, amikor nem akarták. Csak egy félresikerült éjszaka volt… Nos, nagy árat fizetnek érte. – Biztos vagy benne?

– Biztos… sajnálom… – zokogta Helen a telefonba.

– Jól van, ne sírj! – nyugtatgatta, azonban legszívesebben ő is sírt volna. Fogalma sem volt, mit tegyen, vagy hogy mi lesz ezek után.

– Találkozhatnánk?

Ez esetben valóban találkozniuk kell, a fene egye meg. Azt hitte, örökre lezárhatja a Helen ügyet, azonban a lány terhessége más megvilágításba helyezte a dolgokat, mindent tönkretehet.

– Mikor érsz rá?

– Bármikor. Elvégre nincs munkám.

Will most döbbent rá, milyen tapintatlan volt, de hirtelen gondolkodni sem tudott, az agyára sűrű köd telepedett. Egyelőre az is fejtörést okozott neki, hol találkozzon a lánnyal? Nem akarta, hogy bárhol is együtt lássák vele. Különben meg ki sem látszott a munkából, csak egy rövid ebédszünetre maradt ideje, de ezek szerint meg kell hosszabbítania, beleszámítva egy kis kitérőt, ugyanis a Sylver szóba sem jöhetett. Végül egy parkban beszélt meg találkozót a lánnyal, s miután letette a telefont, mérgében az asztalra csapott. Csodálkozott saját magán, és a fogát szívta, amikor érezte az öklében a fájdalmat. Úgy látszik, ez kezdett szokásává válni, a barátja előtt is így vezette le a feszültségét, mikor együtt ebédeltek. Egy perc sem telt bele, és máris Margaret nyitott be az irodába.

– Valami baj van, uram? – kérdezte, s William inkább elfordult, és kibámult az ablakon. Nem mert az asszony szemébe nézni, annyira szégyellte magát. És még mennyire fogja, ha kiderül, mit művelt a titkárnőjével. Még mindig nem tudta elhinni, hogy teherbe ejtette.

Az asszony valószínűleg arra gondolt, hogy valamit rosszul csinált, nem jól rendszerezte a férfi számára fontos dokumentumokat.

– Segíthetek valamiben? – ajánlotta fel, mire Will megpróbált egy kis mosolyt csalni az arcára.

– Nem, köszönöm. – Az ő problémáján senki sem tudott segíteni.

6.

Helen már ott ült a pádon a parkban, mikor a férfi megérkezett. Az arcára volt írva az aggódás, éppen ezért Will elvetette annak gondolatát, hogy mindez csak kitaláció lenne csupán, ürügy a vele való találkozásra. Bárcsak igaza lett volna! William agya mindvégig zakatolt, idefelé jövet későn vette észre a piros lámpát, és majdnem balesetet okozott. Az is megfordult a fejében, talán nem tőle van a gyerek. Annyira keresett valami kapaszkodót magának, azonban akárhogy is törte a fejét, semmi sem jutott az eszébe.

– Szervusz, Helen – mondta, amint a lány észrevette őt.

– Örülök, hogy eljöttél.

Hát én nem, tette volna hozzá Will, azonban inkább hallgatott, és leült mellé a padra. Döbbent csend telepedett közéjük, és a férfinak fogalma sem volt, mit mondjon. Nem akart érzéketlennek tűnni, ezért megkérdezte.

– Hogy vagy?

– Szerinted? – válaszolta a lány ismét azzal a gúnyos hanglejtésével, amitől William hátán végigfutott a hideg. Igaz, kár lenne úgy tennie, mintha érdekelné, inkább rátért a lényegre. Elvégre ezért jött most ide.

– Mióta tudod?

– Néhány napja.

– És… mm… egészen biztos vagy benne? – kérdezte óvatosan a férfi, keresnie kellett a megfelelő szavakat hozzá, ezért dadogott.

Helen csodálkozva meredt rá, és a szemei azt kérdezték: „Kételkedsz bennem?” A szája viszont mást mondott.

– Kimutatta a teszt.

– Voltál már orvosnál?

– Még nem, de ő is ugyanezt fogja mondani. Az eredmény kilencven százalékos. Ráadásul a terhesség minden tünetét produkálom, fáradékony vagyok, duzzadnak a melleim, feszül a hasam. A rosszulléteim meg nem gyomorrontástól voltak.

– Akkor, ezek szerint nagy bajban vagyunk – vakarta meg a fejét Will. – Pedig már azt hittem, lezártuk a témát.

– Én is szeretném az ellenkezőjét hinni, hidd el.

– És most mit akarsz tenni? – a kérdése sokat sejtető volt, elő is hozta Helen felháborodását.

– Szerinted mit tehetnék ezek után? – kapta fel a fejét rögtön. Eddig szomorú szemeit az aszfaltra meresztette. – Ami megtörtént, az megtörtént. Nem lehet változtatni rajta.

William félt előhuzakodni a tervével, de meg kellett tennie.

– Létezik más megoldás is.

– Hogyan? Ugye nem azt akarod mondani, hogy… – riadtan meredt a főnökére, mialatt elcsuklott a hangja.

– És te nem azt akarod mondani, hogy megtartod, ugye? – Már csak ez hiányzott neki! Will hallani sem akart arról, hogy gyereke szülessen az egykori titkárnőjétől.

– Vetessem el?

– Minden amellett szól. Figyelj, ez egy nem kívánt terhesség. Mindketten ostobák voltunk, amiért nem vigyáztunk. De még helyrehozhatjuk a dolgot. – Will reménykedve pillantott a lányra, bár a szíve mélyén érezte, hiába.

– Hogy kérhetsz tőlem ilyet?

– Az útjaink elválltak, és megegyeztünk valamiben. Kár lenne felkavarni az állóvizet, az senkinek sem tenne jót.

– Legfőképpen neked.

– Tönkre akarod tenni az életedet? Gondolkozz, egyedül szeretnéd felnevelni? Hogyan? Miből? – megpróbált észérvekkel hatni rá, azonban Helen meg sem hallgatta.

– Akkor sem ölhetem meg a gyerekemet.

– Az abortusz nem gyilkosság. Ami a hasadban van, az még nem gyerek – próbálta megmagyarázni, hogy ne legyen a nőnek lelkiismeret-furdalása miatta, azonban ez Helent túl érzékenyen érintette, és a visszájára sült el.

– Te könnyen beszélsz, számodra csak egy magzat, amit ki kellene belőlem kaparni, igaz? És mindezt azért, hogy ne sértse az érdekeidet. Undorító! – kiáltotta Helen, s a szeme megtelt könnyel.

Will legszívesebben a föld alá süllyedt volna szégyenében.

– Nézd, ez leginkább a te érdeked. Mihez akarsz kezdeni egyedül, terhesen? Nincs se állásod, se otthonod, a lakásodat csak bérled. Neked szeretnék jót, ne rontsd el az egész életedet.

– Kit érdekel, mit szeretnél? Mikor érdekelt téged őszintén, mi van velem? Csak a saját álláspontodat tartod szem előtt, mert kínossá vált a helyzet, ugye? Egy önző, szemét alak vagy, William Winson. – Helen most döbbent rá, ki mellett dolgozott valójában. De hogy lehet, hogy öt év alatt nem ismerte fel? És ő még szerelmes is volt belé! Sőt, a világ legjobb hapsijának tartotta. Vajon hová tette a szemét? A szerelem valóban vak. És nyomorba dönt. Elveszített mindent, amije volt, az állását, a karrierjét, amelyet öt év alatt épített fel, nyugodt életét és női tisztaságát. Egy ostoba libának érezte magát, akit a főnöke átejtett, s miután a testét megkapta, kidobta az utcára.

– Lehet, de ez nem változtat a dolgon. Nem akarok gyereket, és kész! – emelte fel a hangját a férfi, kezdte elveszíteni a türelmét.

– Csakhogy ez esetben nem te döntesz, hanem én. – Helen hajthatatlan volt. William érezte, ez esetben elveszítette a csatát, azonban tett még egy utolsó kísérletet, hátha jobb belátásra bírja ezt a lányt.

– Kérlek, gondold meg! Mihez kezdenél egyedül, terhesen? Nincs biztos háttered hozzá.

– Majd te segítesz. Elvégre te vagy az apja, ha tetszik neked, ha nem.

– Á, szóval innen fúj a szél? Pénzt akarsz? Nézd, hajlandó vagyok annyit fizetni neked, amennyit kérsz. Rendszeresen utalhatok a számládra a fizetésednek megfelelő összeget havonta, míg el nem helyezkedsz valahol. Vagy többet. Csak kérlek, ne tartsd meg? –William bármire hajlandó lett volna, hogy megóvja a házasságát. Bele se mert gondolni az ellenkezőjébe.

– Képes lennél lefizetni, hogy mentsd a bőrödet? Hát milyen egy aljas gazember vagy te? Szegény Samantha, fogalma sincs, milyen emberrel él együtt… – Eddig ő sem tudta, kivel dolgozott együtt hosszú évek óta, kire vágyott annyira. És íme, amint megkapta, kibújt a szög a zsákból. Egyszer a nagymamája azt mondta neki, minden férfi egy patkány, jól vigyázzon velük. Hát, álmában sem gondolta volna, hogy egy napon igazat ad majd neki. Helen olyan gyűlölettel nézett William szemébe, hogy az szinte beleremegett. Összerezzent Sam neve hallatára, s Helen ekkor döbbent rá, fájó pontot érintett. –Tényleg! Vajon mit szólna a feleséged, ha megtudná az igazságot? Hogy milyen ember a férje…

Helen látszólag élvezte, hogy a szavaival fájdalmat okozhat a férfinak, mire az kikelt magából. Képtelen volt féken tartani az indulatait, elkapta a lányt ruhájánál fogva, és rázni kezdte.

– Ha el mered mondani neki, megöllek!

– Megőrültél, William? Engedj el! – Helen arca holtsápadttá vált.

– Inkább maradjunk a Mr. Winsonnál. Köztünk nem történt semmi, világos? Eszedbe ne jusson valaha is a feleségem közelébe menni, különben nagyon megjárod –

mielőtt Helen reagálhatott volna, a férfi belekapott a hajába.

– Á, ez fáj! – a lány felsikoltott, mire Will erősebben megmarkolta a hajtincseit, és közelebb húzta az arcához.

– Ha tönkreteszed a házasságomat, neked lőttek. Azt a gyereket pedig elveteted, ha azt akarod, hogy ne én rugdossam ki belőled, megértetted?

Helen szólni sem bírt, a könnyei némán peregtek le az arcán.

– Nem hallom!

A lány reszketve bólintott, azonban ez a főnökének nem volt elég.

– Nem hallom! – üvöltötte a fülébe egyre erősebben.

– Meg… megértettem… – szipogta.

– Helyes – a válasz után Will megkönnyebbült, s elengedte a haját. Aztán a zsebébe nyúlt, és egy borítékot húzott elő, mialatt Helen levegőért kapkodott. – Ez a tiéd, az abortuszra.

Miután letette mellé a padra, felállt, és mint aki jól végezte dolgát, elsietett onnan. Vissza se nézett. Helen azt hitte, megfordul körülötte a világ. A hajában még mindig ott érezte a férfi fájdalmas szorítását, a szíve pedig mintha kettéhasadt volna. Ha a felmondása óta érzett is valamit William iránt, az most örökre szertefoszlott. Felváltotta a gyűlölet.

***

William aznap nem ment vissza az irodába, nem volt ereje ahhoz, hogy úgy tegyen, mintha minden rendben lenne. Semmi sem volt rendben, lehet, hogy éppen most rontott el mindent. Az elmúlt fél órában kártyavárként omlott össze a mások által annyira irigyelt élete. Jobbnak látta, ha inkább egyenesen hazahajt, hiszen az indulatain – úgy látszott – nem tudott uralkodni. Nem akarta tetézni a

bajt azzal, hogy aznap még egy nőben „kárt tegyen”. Margaret tapasztalt asszony volt, egyből észrevette volna rajta, hogy valami nincs rendben nála, méghozzá nagyon nincs. És William szerette volna elkerülni annak az eshetőségét is, hogy véletlenül leteremtse az asszonyt, ugyanis az idegei pattanásig feszültek. A munkára semmiképpen sem tudott koncentrálni, mint ahogy a vezetésre sem, éppen ezért hajtott lassan, nehogy balesetet okozzon. Ami pedig a céget illeti, nem tenne jót, ha újabb titkárnőt kellene keresnie.

Amint hazaért, első útja a nappaliba vezetett, egyből a bárszekrényt célozta meg. Nem kívánt mást, csak egy jó erős whiskyt. Ráfért. Az idegességtől fülig vörösödött, és fel-alá járkált a szobában. Közben azon tűnődött, te jóságos ég, mi lett belőle? Helennek igaza van, egy aljas gazember. Azelőtt sosem tudta úgy kihozni a sodrából az égvilágon semmi, hogy kezet emeljen egy nőre. Sőt, tőle elképzelhetetlen volt az is, hogy hirtelen felindultságában az asztalra csapjon, ami az utóbbi időben szinte szokásává vált. Érezte, hogy inog a talaj a lába alatt, és a parkban elragadta az indulat. Nem volt más választása, muszáj volt megfélemlítenie Helent, holott nem akarta. Legalábbis nem így. Csak meg szerette volna értetni vele, azzal mindkettejük életét tönkreteszi, ha vállalja a gyereket. Legfőképpen Williamét. Neki hamarosan meg fog születni a második, nem szeretne még egyet, egy fattyút.

Szerencsétlen Samantha… Már látta az asszony szemében a fájdalmat, nem ezt érdemli. Sam mindent megtett érte, nyugodt hátteret teremtett, lemondott a karrierjéről, otthon maradt Sharonnal, és vállalt egy újabb, szenvedéssel teli terhességet. Mindezt a férje kedvéért, hogy boldog legyen, erre William egy éjszaka alatt tönkreteszi az egészet. Azt hitte, megóvhatja a házasságát, azonban az események nem várt fordulatot vettek, és egyre

biztosabbá vált a lebukás veszélye. Ha Helen nem egyezik bele az abortuszba, akkor mindennek vége.

Márpedig nem egyezett bele, s William érezte, a parkban történtek után semmi jóra nem számíthat tőle. De hogy lehet ennyire szerencsétlen, hogy az első alkalommal teherbe ejti a titkárnőjét? Vajon mit fog szólni Sam, ha megtudja? Pedig a dolgok úgy álltak, hogy hamarosan meg fogja tudni. Williamnek fel kell készülnie a legrosszabbra, mit fog mondani neki, hogyan magyarázza meg, hogy az egész csak egy félrelépés volt, semmi több. Még azt is nehéz lesz bebizonyítania, hogy nem folytatott viszonyt Helennel. Samantha helyében ő sem hinné el…

Mégis, valahogy el kellene titkolnia előtte, ami lehetetlennek látszott. Valahogy rá kellene bírnia Helent, hogy költözzön el, melyért cserébe busás összeggel támogatná őket havonta, ha megszületne a gyerek. Margaretet bízná meg a pénz utalásával, vagy nem, inkább elintézné saját maga. Azonban Helen együttműködésére mostantól fogva nem számíthatott. A fene egye meg, miért nem tudta türtőztetni magát, gondolkodnia kellett volna, mielőtt „megcibálja” a lány haját. Nem hitte volna, hogy idáig fajulnak a dolgok. Elkeseredésében még több whiskyt gurított le a torkán. Fogalma sem volt mennyi ideje iszogatott egymagában, de egyszer csak neszt hallott a bejárati ajtó felől, Beth érkezett meg a gyerekkel. Döbbenten álltak meg a folyosón, a lábuk mintha földbe gyökerezett volna, valószínűleg siralmas látványt nyújtott William a fotelba roskadva, kilazított nyakkendővel és egy whiskys üveggel a kezében.

– Apa! – kiáltott fel a kislány, és odaszaladt hozzá, annyira megörült az apjának. Ritkán láthatta a szüleit, amióta az anyja a kórházban volt, William pedig szokásához híven késő estig dolgozott. Csak a közös vacsora és a meseolvasás jutott nekik, s az nagy ritkaságnak

számított, ha William kora délután hazaért. Sharonnal madarat lehetett volna fogatni, örömmel repült az apja nyakába, és csimpaszkodott rajta, mint a kis csimpánz az anyján.

– Szervusz, hercegnőm! – a lánynak nagyon tetszett a megszólítás. Mindig mondta, ha nagy lesz, hercegnő szeretne lenni, s boldogan puszilgatta imádott apja arcát.

Will megpróbálta összeszedni magát, azonban az ital addigra már annyira elkábította, hogy nehezére esett a felállás. S mivel a lánya rajta csüngött, nem bírt a gravitációval, és visszahuppant a fotelba.

Sharon nagyokat kacagott, azt hitte, így akar játszani vele az apja, Beth aggódva ugrott oda hozzájuk. Attól félt, Will még a végén felborul a gyerekkel.

– Segítsek, uram? – ugrott oda jóhiszeműen Beth, s amikor belenézett a férfi tekintetébe, teljes káoszt látott benne. – Mi történt magával?

Will borzalmas állapotban volt, és Bethnek egyből Samantha jutott volna az eszébe, ha nem a kórházból jöttek volna el egy órája.

– Miből gondolja, hogy történt valami? – förmedt rá mérgesen Will. Ennyire látszik rajta, hogy tönkretette az életét? Hiszen még ki sem derült az igazság! Mi lesz, ha a házasságában valóban elszabadul a pokol?

Beth riadt szemekkel meredt rá, még sosem látta Mr. Winsont ennyire agresszívnek.

– Én csak… Meglepődtem, hogy ilyen korán itthon van – hazudta. Leginkább a whiskys üvegen lepődött meg a férfi kezében.

– Tényleg, hogyhogy hazajöttél apa? – szólt közbe Sharon.

– Meglepetést akartam szerezni neked, drágám. Nem is örülsz?

– Dehogynem! – Sharon hatalmas puszit nyomott Will

arcára. A gyerek elhitte, azonban Beth jól tudta, hogy a férfi hazudik. Már hetek óta figyelte, olyan furcsán viselkedett. Állandóan ideges volt, s a múltkor, amikor Sharonnal bementek a szobájába, nyugtatót talált az éjjeli szekrényen. Most meg bűzlött a whiskytől kora délután, holott azelőtt sosem ivott. Ennyire megviselte, hogy a felesége nincs otthon?

– Mesélj, merre jártatok Beth-szel? – a férfi inkább próbálta elterelni a témát, mire falba ütközött.

– Anyánál voltunk a kórházban – közölte a kislány.

Will úgy érezte magát, mintha fejbe vágták volna. Az idegrendszerét annyira megviselte ez a Helen-ügy, hogy már a normális gondolkodásra is képtelen volt. Nem csoda, ha az egyik hibát követte el a másik után. Samantha tényleg nem tudta, milyen emberrel él együtt valójában. Nem elég, hogy megcsalja, még vadállat módjára is viselkedik. Elítélte azokat a férfiakat, akik védtelen nőket bántalmaztak, és ma ő is épp azt tette. Eddig sem tudott mit kezdeni a bűntudatával, most viszont… Legszívesebben a föld alá süllyedt volna szégyenében.

– Apu, figyelsz rám? – A férfit lánya hangja hozta vissza a jelenbe.

– Megismételnéd kicsim, mit mondtál?

– Azt, hogy miért nem szóltál előre? Akkor együtt mehettünk volna be a kórházba anyuhoz.

Williamnek összeszorult a szíve, fogalma sem volt, mi okosat feleljen erre. Néhány pillanatig a kislány bájos arcát nézte, hatalmas, rá irányuló szemeit, kíváncsi tekintetét.

– Nem rég érkeztem. Különben is, én reggel bent jártam anyunál.

– Na, mindegy! – rántotta meg a vállát Sharon. – Képzeld, utána Beth elvitt játszani a parkba! – újságolta örömmel, mire Will gyomra összerándult. Te jó ég! Remélte, hogy nem ugyanabban a parkban voltak. Nem, az

nem lehet. Vagy csak nem találkoztak. Talán Beth észrevehette őket távolról. Azért kérdezte, mi történt? Látta egy szőke nővel, s talán tanúja volt a veszekedésüknek… Ijedten meredt Bethre, aztán gyorsan lesütötte a szemét, közben az agya zakatolt. Ő sokkal hamarabb ért haza, és annyi park van San Franciscóban, Will nem merte megkérdezni, melyikben jártak. Ez képtelenség, a lebukás veszélye lassan a rögeszméjévé vált. Lehet, hogy máris üldözési mániája van?

– Valami baj van, uram? Rosszul érzi magát? – Beth a férfi sápadt arcát fürkészte.

– Nem, csak megfájdult a fejem – hazudta Will.

– Le kellene pihennie – Beth finoman célzott ittas állapotára. Nem értette, mi történik ebben a családban, de valami nagyon nincs rendben a férfi körül, ezt súgta a hetedik érzéke. Remélte, azért nem olyan nagy a gond, mint amilyennek látszik. Majd ha Mrs. Winson hazajön a kórházból a babával, minden rendbe jön. Egyre kevesebb idő volt hátra a szülésig, s a napok egyre gyötrelmesebben teltek, mindenki számára. Sharon nagyon nehezen viselte édesanyja távollétét, mindig róla kérdezett, és amikor meglátogatták a kórházban, nagyon nehezen lehetett kivinni a kórteremből. Bethnek majd megszakadt a szíve. Sajnálta a gyermeket, és sajnálta a szerencsétlen asszonyt, aki nagyon megszenved ezzel a babával. És tessék, itt van a férj, aki kora délután részegen várja őket a nappaliban. Még szerencse, hogy az asszonya ezt nem látja.

– Lehet – felelte Will, azonban Sharon annyira ragaszkodott hozzá, hogy ez lehetetlen volt.

– Nem játszol velem, apu? – kérdezte félrebiggyesztett szájjal. És William nem tudott ellentmondani neki. Ki tudja, ha kiderül, milyen őrültséget művelt, akkor nem játszhat majd ennyit a lányával. Samantha biztosan elválna tőle, és elvinné a gyerekeket.

Úgy gondolta, hazaküldi Beth-t, legalább neki legyen egy jó napja. Beth kételkedett benne, hogy Will ilyen állapotban képes vigyázni a kislányra, és óvatosan felajánlotta önzetlen segítségét.

– Ma nem sietek, szívesen maradok, ha úgy gondolja. – Mr. Winson furcsán viselkedett mostanában, s egyedül hagyni ezt a kislányt a részeg apjával, azt a lány jelen helyzetben túl veszélyesnek tartotta. Beth-nek a gyermek felügyelete nemcsak bébiszitterkedést jelentett csupán, úgy szerette őt, mintha a húga lenne.

– Köszönöm, de nem kell – mondta Will, és egy kis mosolyt erőltetett az arcára.

– Biztos, uram? Nem szeretne mégis inkább lepihenni? – Beth rosszul volt a férfi szájából áradó alkoholszagtól.

– Nem, az istenit neki! A lányom velem szeretne játszani, hát nem érti? – emelte fel a hangját, mire a lányok döbbenten néztek rá.

Beth szemei megteltek könnyel.

– Igen, értem. Én csak segíteni akartam… De ha úgy gondolja, akkor hazamegyek. Ne haragudjon, Mr. Winson – dadogta, s erősen kellett küzdenie azért, hogy a sírását visszatartsa.

– Semmi baj – sóhajtotta William. Érezte, túl messzire ment. – Inkább nekem kellene elnézést kérnem, nem lett volna szabad felemelnem a hangomat. Csak tudja, mostanában túl feszült vagyok. Az irodában nem mennek úgy a dolgaim, ahogy szeretném – füllentette.

– Felejtsük el! – legyintett a lány. – Akkor holnap reggel itt leszek, a szokott időben.

Beth próbált úgy tenni, mintha az előző incidens meg sem történt volna. Jobbnak látta, ha nem akadékoskodik tovább, a munkaadójánál már hatott az alkohol.

William megkönnyebbült, amikor a bébiszitter kilépett a nappaliból, és hallotta az ajtó csapódását a folyosóról. Nem

volt büszke magára, amiért ilyen csúnyán viselkedett a lánnyal, és hálát adott az égnek, hogy a parkból nem ment vissza az irodába. Jól tette. Pillanatok alatt ki lehetett hozni a sodrából, ha Margareten töltötte volna ki a dühét, most még nagyobb bajban lenne, kereshetne egy újabb titkárnőt. Jobb nem tetézni a bajt, így is egy nagy pác kellős közepén ült, és fogalma sem volt, hogyan másszon ki belőle.

Sharont felvitte a szobájába, kirakóztak, rajzoltak, majd apró fakockákból várat építettek. A kislány láthatóan jól érezte magát, és William remélte, hogy legalább ő nem vesz észre semmit az egészből, azonban tévedett.

– Miért remeg a kezed, apa? – kérdezte, mikor a meseolvasásra került sor.

– Valóban remegne? – William próbált hatni a kezére, azonban ezt az ingert nem lehetett akarattal befolyásolni. A testbeszéd sok mindent elárult. – Nézzük csak! Tényleg.

– Miért remegsz? – ismételte meg Sharon a kérdését, s kíváncsian pillantott az apjára.

– Nem tudom – vonta meg a vállát Will, más nem jutott az eszébe, az igazságot viszont nem mondhatta meg. Félt, hogy tönkretette a házasságát, és elveszíti Samet, meg a gyerekeit.

– Nem azért, mert ittál abból a büdös vízből? – A férfi szemei kikerekedtek. Tudta, hogy a lánya a whiskyről beszél. – Az rossz hatással van az emberekre. Bolondok lesznek tőle, meg betegek.

– Te nagyon okos kislány vagy. Honnan tudod ezeket?

– Anya mondta. Miért? Szerinted nem igaz?

– Dehogynem, anyának tökéletesen igaza van.

– Akkor miért ittál belőle? Beteg akarsz lenni? – Sharonnak olyan komollyá vált az arca, akár egy felnőtté.

– Nem, szívem. Csak tudod, néha a felnőttek csinálnak olyat, amit nem szabad a gyerekeknek, később aztán megbánják.

– De anya szerint ez a felnőtteknek is árt, nem csak a gyerekeknek – oktatta ki Sharon az apját, aztán hirtelen könnyes lett a tekintete.

– Szépen kérlek apa, hogy ne igyál több büdös vizet. Különben beteg leszel, és a kórházba kerülsz te is, mint anya. És akkor ki fog velem játszani?

William alig tudta követni a gyerek észjárását, álmában sem gondolta volna, hogy ilyen okos kislánya van. Abban az értelmes kis fejecskéjében ripsz-ropsz összerakta a dolgokat, és egyáltalán nem volt butaság, amit mondott. William szégyellte magát előtte, legszívesebben a föld alá süllyedt volna, mint aznap már annyiszor. És mielőtt megszólalhatott volna, a kislányra rátört a zokogás.

– Jaj, Sharon! Kérlek, ne sírj… – ölelte gyorsan magához. – Anya nem azért van kórházban, mert beteg. Hanem azért, mert terhes.

– És az nem ugyanaz?

– Nem. A terhesség egy csodálatos dolog, és azt jelenti, hogy a kistestvéred benne van anya hasában.

– Ha olyan jó dolog, akkor miért kell kórházban feküdnie, a betegek közt?

– Igazad van, a kórházban valóban betegek fekszenek. Azonban létezik egy olyan osztály, ahol terhes anyukák alszanak, míg meg nem születik a kisbabájuk. Ezért szoktak a gyerekek a kórházban a világra jönni, te is ott születtél. – Bámulatos volt a gyermek gondolkodása, és Will saját maga is csodálkozott azon, milyen jól el tudta magyarázni neki a dolgokat. Úgy látszott, Sharon megértette. Amit viszont nem értett, arra azonnal rákérdezett.

– És ha téged betesznek a betegek közé, mert ittál abból a vízből? Akkor mi lesz velem? – ugyanoda lyukadtak ki, ahonnan elindultak. Sharon figyelmét nem lehetett elterelni az italról, kétségbeesve nézett az apjára, és az arcát ismét könnyhullám öntötte el.

– Megígérem, hogy soha többé nem iszok semmilyen büdös vizet, rendben? – Will jobb kezét felemelte, a másikat a szívére tette. – Csak ne sírj, jó?

– Hm… jó… – hüppögte. – De mikor jön haza az anya?

– Hamarosan. Amint megszületik a kistestvéred.

– És az mikor lesz?

– Egy-két hét, vagy talán annyi se. Nem lehet pontosan tudni.

– Mindig ezt mondjátok, mégsem történik semmi. – Sharon azt hitte, hogy csak hitegetik, és elhallgatnak előle valamit. Ismét görbülni kezdett a szája. – Anya nem fog hazajönni, pedig annyira hiányzik…

– Figyelj ide, Sharon! Anya nekem is nagyon hiányzik, és haza fog jönni, mert nagyon szeret téged. Csak meg kell várnia, míg megszületik a kistestvéred, érted?

Túl sok volt ez egy gyereknek, aki nagyon imádta az édesanyját, és azelőtt sosem töltött külön nélküle egy napot sem. Samantha csodálatos asszony volt, s mindannyian megsínylették a távollétét. William is úgy szenvedett miatta, mint egy kisgyerek. És balszerencséjére olyat tett, amivel tönkreteheti meghitt életüket.

– Már rég ki kellett volna bújnia anya hasából – mondta szemrehányásképpen.

– Kilenc hónapig kell bent lennie. Vannak, akik pontosan születnek, és vannak, akik később vagy hamarabb A babák döntik el, mikor szeretnének kibújni az anyukájuk hasából.

Végre sikerült megnyugtatnia a gyereket, s felolvasta neki a kedvenc meséjét. Majd jó éjt puszit adott az arcára, és mielőtt leoltotta volna a lámpát, Sharon ismét megszólalt.

– Apa, kérdezhetek még valamit?

– Hát persze, szívem – William már majd összeesett a fáradtságtól, de mosolyogva fordult vissza, és tekintett a lányára. Nem gondolta volna, hogy ilyen átkozottul nehéz

szülőnek lenni. Bárcsak hazajönne Sam, azelőtt ő szokta lefektetni a gyereket, s „kívülről” nézve nem is tűnt fárasztónak.

– Miért haragszol Beth-re?

Na, még ez is? Egy újabb téma, amit szintén nem könnyű megmagyarázni a gyereknek, hogy megértse.

– Nem haragszom rá.

– Utálod? – Sharon őszinte volt. A gyerekek általában ki szokták mondani, amit gondolnak. S ma este nem kímélte az apját.

– Nem, dehogy!

– Akkor miért kiabáltál vele?

– Mert felidegesített, és hirtelen elvesztettem a fejem. De bocsánatot kértem tőle, te is hallottad.

– És máskor is fogsz vele kiabálni? – Sharon kislány létére olyanokat kérdezett, amit még Will üzletfelei is megirigyeltek volna. A tárgyalásain könnyebben tudott válaszolni a kérdésekre, minthogy kielégítse Sharon kíváncsiságát.

– Nem valószínű.

– Akkor jó. Nagyon rosszul esett neki.

– Ezt honnan veszed? – És egyáltalán, honnan van ez a felnőtteket is megszégyenítő észjárása? Bámulatos… zseniális… Talán tőle örökölte? – töprengett Will.

– Láttam rajta, könnyes lett a szeme. Tudod, ő nagyon jó barátom, és nem szeretném, ha szomorú lenne.

– Miattam biztos nem lesz szomorú. Van még egyéb kérdése, hercegnőm? – mondta Will, és tréfásan pukedlizett egyet. A kislány gondolkozott egy pillanatig, aztán felelt.

– Azt hiszem, nincs.

– Akkor jó éjszakát!

– Jó éjszakát, apa… – suttogta, mialatt leoltódott a villany, és sötétség lepte el a szobát.

William nagyot sóhajtott, mikor végre kilépett a

szobából, és becsukta az ajtót. Még sosem érezte magát ennyire megkönnyebbülve, a homlokáról folyt a víz. Gyorsan lezuhanyozott, és hulla fáradtan esett az ágyba. Nagyon kimerítő volt ez a nap, rögtön el is aludt, és mindenféle szörnyűséget álmodott. Hogy Helen eljött a házukhoz, Samantha nyitott ajtót a fiukkal a karján, s Helen kezében is volt egy csecsemő, és a lány azt kiáltotta, hogy az is William fia. Will pedig egyfolytában csak azt hajtogatta, hogy hazudik, és semmi köze ehhez a nőhöz, meg a gyerekéhez. Szörnyű érzés volt, a fájdalom úgy hatolt a szívébe, mintha valóban megtörtént volna az a jelenet, amitől rettegett. És akkor egy iszonyú csörgés visszahúzta a jelenbe, s felébresztette. Először azt hitte, az órája az, álmosan pillantott a mutatókra, hajnal kettő volt. Beletelt egy hosszú pillanatba, mire azonosította a hangot, a telefon csörgött. Legszívesebben lesöpörte volna a készüléket az éjjeliszekrényről, de most már kíváncsi volt, ki hívja hajnalok hajnalán.

– Halló! – horkantotta bele a kagylóba. Ha egy téves hívás, akkor az a telefonáló megkapja a magáét, annyi szent.

– Mr. Winson? – Egy mély férfihang szólt bele a telefonba.

– Igen – felelte. Ezek szerint mégis őt keresik.

– Dr. Garson vagyok a szülészetről. Elnézést kérek, amiért ilyen későn zavarom, de a feleségénél komplikáció lépett fel. Vérzés indult el, és gyengül a magzat szívhangja, úgyhogy azonnal császármetszést kell végrehajtanunk. Éppen most tolják be a műtőbe.

– Uramisten… máris megyek… – William alig tudott kinyögni pár szót. Amint letette a telefont, azonnal magára húzta a szőnyegre levetett nadrágját, belebújt gyűrött ingébe, és ahogy tudott, rohant a kórházba. Samantha és a fia… Remélte, nem lesz bajuk. Az orvos azt mondta, ne

aggódjon, jó kezekben vannak, és azért operálják meg azonnal, hogy ne történjen baj.

Mire beért a szülészetre, az asszonyt már kitolták a műtőből, és az őrzőbe vitték, ahová a férfi is bemehetett. Belebújt egy köpenybe, és a cipőjére zöld védőfóliát húzott. Remegett a keze, amikor odaadták neki azt a hálószerűséget, s a nővér segített neki felhúzni, aztán megmutatta, melyik ajtón kell bemennie. Elhúzták a függönyt, majd az ágyon megpillantotta feleségét.

– Samantha, drágám! – odahajolt hozzá, és azonnal megcsókolta. Az asszony sápadt volt, lihegett, a kezébe még mindig folyt az infúzió. – Hogy vagy?

– A körülményekhez képest jól.

– Rendben ment minden?

Samantha bólintott, majd mosolyogva közölte.

– Kisfiú… kisfiú lett, Will. És olyan gyönyörű!

– Tényleg? Te már láttad?

– Megmutatták a műtőben. Elvitték megfürdetni, és mindjárt visszahozzák, hogy megszoptassam.

– Máris?

– Be kell, hogy induljon a tejem – magyarázta Sam. Tapasztalt volt már az anyaság terén, annyi mindent tudott.

Valóban nem kellett sokáig várniuk, a csecsemős máris hozta kórházi pólyába csomagolva a gyereket. Amikor William megpillantotta, könnyek szöktek a szemébe.

– Ő az én fiam?

– Ugye, milyen szép? – mondta Sam. A csöppségnek hosszú fekete haja volt és kék szeme.

– Gyönyörű! – Végre, beteljesült az álma. Megszületett a fia, akire annyira vágyott. A szívét egyformán öntötte el a boldogság és a félelem. Mióta várt erre a pillanatra, és most, hogy elérkezett, nem tudott felhőtlenül örülni neki. Arra gondolt, nem veszítheti el őket.

– Köszönöm, drágám… köszönöm… Egész életemben hálás leszek neked a fiunkért… – mondta akadozva, majd az asszony vállára borult, úgy zokogott a meghatottságtól.

7.

William Winson helyében más a legszerencsésebb férfinak tartotta volna magát, elvégre mindene meg volt ahhoz, hogy tökéletes élete legyen: pénz, karrier, csodálatos feleség, szép otthon, gyerekek… Igen, ez volt a látszat, és azt egyedül William tudhatta, csak idő kérdése, hogy mikor robban a bomba, mely ezt egy pillanat alatt romba döntheti. Ha Helen megszüli a gyermekét, nem titkolhatják el örökre a világ elől. Will nem tudta, mit tegyen. Gondolta, talán fel kellene hívnia Helent, hogy még egyszer megbeszéljék kettőjük ügyét. Azonban arra vajmi kevés az esély, hogy a nő a történtek után szóba áll vele. Arra pedig végképp nem számíthat, hogy még együtt is működik a főnökével, csakhogy a férfinak jó legyen: megkönnyebbülhessen, elillanjon a bűntudata, és tovább élhesse boldog életét, miközben Helenét tönkretette. Azért egy próbát megérne, azzal semmit nem veszíthet. Vagy éppen ellenkezőleg, ezzel a hívással feszítené túl a húrt, és indítaná el a lavinát. Helen bármikor megkeresheti Samanthát, ha akarja. Tudta, melyik kórházban fekszik, és tudta az otthoni számukat is. Csak William nem tudta, mi lesz ezután. Bárcsak tisztában lehetne Helen szándékaival, mert ez a bizonytalanság úgy érezte, az őrületbe kergeti. Mégiscsak beszélnie kellene vele, gondolta, és amíg tétovázott az otthoni dolgozószobájában, egyszer csak megcsörrent a telefonja. Lehet, hogy Helen máris eldöntötte a kérdést helyette, úgyhogy gyorsan felkapta, és kíváncsian szólt bele a kagylóba.

– Tessék!

– Helló, Will! – barátja hangja majd kicsattant a boldogságtól. –Hadd gratuláljak! Hallottam, megszületett a

fiad, te mázlista!

– Ja, igen. Köszönöm, Brad… – alig jött ki hang a torkán a megdöbbenéstől. Annyira bele volt bonyolódva ebbe a Helen-ügybe, állandóan csak rá gondolt, és szentül meg volt győződve róla, hogy a lány hívja.

– Mi van veled, öregem? Azt hittem, az elsők között hívsz majd fel, és tudatod velem az örömhírt.

– Jaj, ne haragudj, Brad! – El is felejtette, hogy neki tulajdonképpen örülnie kellene, hiszen nem minden nap születik egy fia. Sharonnál örömében világgá kürtölte a baba születését, s amikor eljött Samanthától a kórházból, az volt az első dolga, hogy végigtelefonálta a barátait, ismerőseit, aztán elmentek valamelyik bárba, és jót mulattak hajnalig. Most meg egy nyamvadt whiskyt sem mert legurítani a torkán, mert lelkiismeret-furdalást okozott volna. Megígérte a lányának, hogy nem iszik több „büdös vizet", és szinte egész nap otthon volt a gyerekkel, aki bármikor megláthatta. Viszont Brad telefonhívása maga volt a megváltás. – Az a helyzet, hogy oltári nagy szarban vagyok…

William így még sosem nyílt meg senki előtt, Brad volt az egyetlen barátja, és fogalma sem volt, mit kezdene nélküle. Egyedül Bradre számíthatott, benne bízhatott, s ő értette meg még olyan dologban is, amiben Samantha soha. Tudta, érezte, hogy ha kirobban a botrány, az asszony nem fog megbocsátani neki.

– Na ne mond! – nevetett fel Brad. – Hát nem arra vártál, hogy megszülessen a fiad, te mázlista! Őszintén szólva azt hittem, megint lányod lesz. De úgy látszik, téged szeretnek az égiek, és elintézték, hogy teljesüljön a vágyad. Egyáltalán van még valami számodra az életben, amit nem értél el?

Igen, egy kívülálló ilyennek látta az életét: tökéletesnek. És az is lett volna, ha egy éjszaka alatt nem dönti romba.

– Helen terhes – William nem kertelt. Inkább örült, hogy végre őszintén beszélhet valakivel, és nem nyomja többé súlyos titok a vállát. Ahogy kimondta, megkönnyebbült. Ez a két szó tökéletesen tükrözte kilátástalan helyzetét, és magyarázatot adott borzalmas lelki állapotára.

– Viccelsz? – Brad úgy érezte magát, mintha fejbe kólintották volna. El tudta képzelni, hogyan érinthette ez a barátját.

– Sajnos, nem. És ami még ennél is rosszabb, hogy esze ágában sincs elvetetni a gyereket. – Röviden és tömören vázolta a helyzetet. Brad szólni sem tudott a döbbenettől, Will belesóhajtott a telefonba, majd hozzátette: – Sakk-matt. Szép kilátás a jövőre nézve, nem?

– Tényleg terhes? Egyetlen alkalom után?

Kicsi a valószínűsége, de nem lehetetlen. Elvégre, a biológia csodákra képes. Csak én vagyok ekkora balfék, hogy egy óvatlan pillanatban teherbe ejtem a titkárnőmet. – Százszor megbánta már azt az éjszakát. Sőt, ezerszer is! De legalább jó lett volna, hirtelen csak azt vette észre, hogy elélvezett a személyzeti raktárban, még a nadrágját sem vette le, csak lecsúszott a bokájára.

– Biztos, hogy tőled van?

– Kitől lenne mástól? Helennek nincs senkije, évek óta belém szerelmes.

– Azt sosem lehet tudni. Ez nekem gyanús, Will. Nem csak ürügyként használja fel?

– Az teljeséggel lehetetlen. Belement a szakításba, és megegyeztünk, hogy titokban tartjuk az egészet. – Szakításba? Milyen szakításról beszél, mikor nem is volt viszonyuk? Sőt, nem történt köztük semmi, csak egy véletlen „baleset”.

– Lehet, hogy pénz kell neki, és ezzel akar zsarolni.

– Nem, Helen nem olyan. Én zsaroltam meg. – William sem olyan, mégis megtette. Elvégre a családjáról van szó.

– Mit csináltál? – hüledezett Brad. Will részletesen elmesélte, mi történt a parkban. – Megőrültél, öregem? És ha Helen emiatt feldühödik, és kitálal a feleségednek?

– Ettől félek én is.

– Mi lett volna, ha előbb inkább gondolkozol?

– Sajnálom. Nem tehetek róla, de elvesztettem a fejem. Szerinted mit kellett volna tennem? – Ráfért volna egy okos tanács. Úgy érezte, a vesztébe rohan.

– Nem tudom. Egy biztos, nem kellett volna rátámadnod.

– Könnyű azt mondani, de amikor a családodról van szó! Elvégre nem minden nap lép félre az ember, még nincs benne rutinom, hogyan kezeljem az ilyen helyzeteket. Ha Samantha megtudja, már pedig előbb-utóbb ki fog derülni, akkor nekem végem. Azt nem élném túl, ha elvinné tőlem a gyerekeket.

– A feleséged okos nő, és nagyon szeret téged. Nem biztos, hogy emiatt kiadná az utadat. Annyi mindent megtett érted, feláldozta a karrierjét, szerintem meg tudná bocsátani – próbált lelket önteni a barátjába, azonban Willt lehetetlen volt megvigasztalni. – Lehet, hogy nem azonnal, de idővel biztosan…

– Nem ismered Samanthát. Egy dolog van, amit képtelen lenne elnézni nekem, az pedig a hűtlenség. Bárhogy is csavarjuk a történteket, a tény az tény marad. Végül is megcsaltam őt, úgyhogy nagy szarban vagyok, haver. Akár el is áshatnám magam…

– Na, azért nem kell rögtön a legrosszabbra gondolni. Csak van valami megoldás!

– Ugyan, mi? – William tisztában volt vele, semmi jó kilátása nincs a jövőre nézve. Csak idő kérdése, mikor omlik össze az élete.

– Helen. Nem lett volna szabad összeveszned vele, hogy finoman fogalmazzak – köszörülte meg a torkát Brad.

– Helen? Az teljeséggel lehetetlen. Hallani sem akar az abortuszról, gyilkosságnak tartja, érted?

– Hát, az valóban nagy gáz.

– Végre, hogy belátod. Fogalmam sincs, mi lesz velem… illetve velünk. .. Mikor most született meg a kisfiam, olyan gyönyörű gyerek… Hosszú, fekete haja van… tőlem örökölte, a szeme pedig az anyjáé… – elcsuklott a hangja, ahogy a fiára gondolt, s könnyek futottak a szemébe. Istenem, most tudatosult benne igazán, mit veszíthet.

Ahogy Brad hallgatta, összeszorult a szíve. Sajnálta a barátját.

– Nem is mondtad, hogy hívják.

Igen, Will még erről is megfeledkezett, mint minden másról. A stressz teljesen felőrölte az idegeit, nem látott, nem hallott, és képtelen volt bármire koncentrálni mérhetetlen dühében.

– David.

– Szép név. Figyelj csak, nem lenne kedved ma este találkozni velem? Beülhetnénk valamelyik bárba, és megünnepelhetnénk a fiad születését. Mit szólsz hozzá?

– Rám férne.

Miután letették a telefont, William megkönnyebbült. Jól esett, hogy végre valakinek kiönthette a szívét, azonban nyugalma nem tartott tovább pár pillanatnál. Mert amint felnézett az asztaltól, még a szívverése is megállt. Beth állt az ajtóban, egy csésze kávéval a kezében.

– Mit akar? – Will olyan szemekkel nézett rá, mint akit meg tudna ölni. És Beth ezt érzékelte, egyből remegni kezdett a csésze a kezében.

– Én csak… a kávéját hoztam fel, Mr. Winson…

– Mióta áll ott?

– Most leptem be, ebben a pillanatban. Nem hallottam semmit – mentegetőzött Beth, mire Will felpattant a székéből, felemelte a mutatóujját, és a megszeppent lány

felé bökött.

– Ha erről a beszélgetésről, amit az előbb a telefonban folytattam, bárki is tudomást szerez, maga azonnal ki lesz rúgva, világos?

Williamre ráfért, hogy kifújja a gőzt. Megváltást jelentett számára Brad, és amikor beültek a bárba, akkor tudott néhány órára egy kicsit megnyugodni, és felszabadultan viselkedni. Egymás után itta a whiskyket, Brad pedig martinit kért. Az ital hatására valamelyest jól érezte magát, jobban, mint az elmúlt napokban bármikor, az alkohol feledtette vele a gondjait, és feloldotta azt a stresszt, amibe minden valószínűséggel beleőrült volna, ha Brad nem telefonál. Rá kellett döbbennie, mennyire üres az élete. Hiába van pénze, a családja nélkül elveszettnek érezte magát, és még annál is jobban elszomorította a tudat, nincs senki, akihez fordulhatna baj esetén. Braden kívül nincs egyetlen barátja sem, és azon gondolkodott, vajon tényleg olyan borzalmas ember ő, mint ahogy Helen állítja? Tény, jól elbánt a lánnyal, mert az érdekei így kívánták. És megérdemelné, ha bosszúból Helen bemártaná őt a feleségénél.

– Szerinted mit kellene tennem? – kérdezte Will, a sokadik whisky után, és szomorúan bámulta az üres poharát. Még soha nem került ekkora bajba, amiben most volt.

– Semmit. Várj türelmesen, míg ki nem derül, hogyan alakul a dolog.

– Persze, és közben imádkozzak a boldogságomért, mi? – Ez a bizonytalanság, amikor az ember nem tudja, mikor hull a feje a porba, ez volt a legszörnyűbb. A gyomra közel állt a fekély kialakulásához.

– Nem tehetsz mást. Minden Helenen múlik – Brad őszinte volt. –Lehet, hogy annyira megijedt tőled, hogy inkább csendes visszavonulót fúj. Elvégre eddig nem

kereste meg Samet, és ez jó jel.

– Vagy csak vár, amíg a feleségem kijöhet a kórházból. Helen érző lélek. Ki tudja, mi jár a fejében?

– Hát éppen ez az. Ha beüt a krakk, akkor már úgysem tudsz ellene mit csinálni. Ha meg szépen elvonul vesztesként a hadszíntérről, akkor átkozott szerencséd van. Próbáld elfelejteni, legalább addig légy boldog a családoddal, amíg lehet. Aztán az idő majd megold mindent: vagy lebuksz, vagy nem. Inkább örülj a kisfiádnak.

Brad jól beszélt, és a férfi érezte, hogy barátjának igaza van, azonban rettentően nehéz volt megfogadni a tanácsát. Margaret az irodában tartotta a frontot, William amúgy is képtelen lett volna dolgozni ebben az állapotban, úgyhogy a fontos ügyeket megbeszélték telefonon, egyébként minden idejét Sharonnak szentelte. Naponta kétszer mentek be a kórházba, akkor a babát már csak üvegen keresztül láthatták, de Sharon így is odáig volt a boldogságtól, és alig várta, hogy dajkálhassa kistestvérét. Samanthának öt napot kellett bent lennie a csecsemővel, majd kiszedték a varratait, a gyerekorvos megvizsgálta a kis Davidet, s miután mindent rendben találtak, hazaengedték őket. Hazatérésük mindannyiuk számára maga volt a mennyország. Sharonnak soha nem látott boldogság tükröződött az arcán, a hosszú, magányosan telt hetek után végre visszakapta az anyját, és ajándékba kapta a testvérét. Mindig nagyon szerette a babákat, sok játék babája volt, naphosszat dajkálta, öltöztette őket, megfésülte a hajukat, és alig várta, hogy ugyanezt tegye az öccsével. Azonban az igazi baba volt, úgyhogy egyelőre csak simogathatta és puszilgathatta őt, de ez is azonnal feledtette vele a szomorú heteket. Samanthának még érzékeny volt a sebe, úgyhogy amint megérkeztek, le kellett pihennie. Nehezen vonszolta fel magát a lépcsőn, s amikor

belépett a szobájukba, sikerült mosolyt csalnia az arcára. William rózsaszín és fehér színű lufikkal díszítette fel a szobát, az ágy mellett egy hatalmas virágkosár állt szeretlek felirattal a közepén. Bekészített egy üveg pezsgőt is, amiből aztán Sam nem ivott a szoptatás miatt, csak koccintottak. William meghatódott, amikor ismét a kezébe vehette a fiát. Most tarthatta a karjában másodszor, és úgy izgult, nehogy kárt tegyen benne, olyan kicsi volt és törékeny, először azt sem tudta, hogyan érjen hozzá. Samanthának az orvos még legalább két hét pihenést javasolt, ami rá is fért, szokatlanul gyengének érezte magát, úgyhogy Will segített neki kényelmesen elhelyezkedni az ágyukon, a hátát két párnával kitámasztotta, majd egy tál gyümölcsöt és narancslevet vitt be tálcán az asszonynak, mialatt Sharon játszani próbált a babával. Először plüss állatokat mutogatott neki, aztán énekelt egy egyszerű dalt, mialatt a kicsi nagyra nyílt szemekkel figyelte. Aztán egyszer csak elsírta magát, és Sharon sértődötten nézett az anyjára, aki megnyugtatta, azért sír a baba, mert éhes. Sam letette az éppen félig elmajszolt almáját a tálcára, kezébe vette a fiát, és elkezdte szoptatni. Sharon odakuporodott az anyja mellé, és okosan figyelte, hogyan eszik a testvére. William pedig az ajtóból nézte őket, csodálatos látványt nyújtottak. Sam arcáról a szülés után már lement a puffadás, és megszabadult néhány kilótól, azért még volt mit leadnia, de így is gyönyörű anyuka képét festette. Ahogy ott állt William, és nézte, egyre jobban érezte, mennyire szereti őt. Egy életre hálás lesz neki, amiért teljesítette a vágyát, és egy fiú gyermekkel ajándékozta meg. Ha visszagondolt arra, mennyit szenvedett a terhesség alatt, elfogta a szomorúság, és még most is, hiszen hiába próbált erősnek látszani, a sebe még mindig fájt az asszonynak, elvégre nagy műtéten esett át. Will azon törte a fejét, hogyan kárpótolja mindezért. Egy újabb meglepetésen gondolkodott, amikor

Beth hangja visszahúzta a jelenbe.

– Mr. Winson, telefonon keresik – mondta a lány, és elmosolyodott, amint rápillantott Samanthára.

– Ki az?

– Nem tudom, egy hölgy. Nem mutatkozott be.

Williamet abban a pillanatban elfogta a félelem. Sejtette, ki lehet az, ettől a hívástól rettegett. Egyből Samre irányította a tekintetét, aki el volt foglalva a gyerekekkel, úgyhogy gyorsan kifordult a szobából, mielőtt az asszony észrevette volna azt a katasztrófa hangulatot, ami eluralkodott az arcán.

– Megyek, és felveszem.

Amint elindult a dolgozószobája felé, nem csak a gyomra remegett, hanem a keze is. Mielőtt felvette volna a kagylót, becsukta az ajtót, nehogy kiszűrődjön onnan valami.

– Tessék! – szólt bele halkan a telefonba, közben azt kívánta, bárcsak valamelyik ismerőse vagy távoli rokona hívná, hogy gratuláljon a babához.

– Helló, Will! – azonban pontosan az a hang szólalt meg, amitől rettegett. Nem is kellett volna mondania a nőnek, mert a férfi egyből felismerte, de hozzátette. – Helen vagyok.

A vonalban pillanatnyi csend honolt. A férfi nagyot nyelt, pedig legszívesebben ordított volna egyet, amolyan oroszlánüvöltésfélét, hogy „mi a fenét akarsz tőlem?”. Will érezte, izzad a tenyere, az arca elvörösödött, és az egész testén borzongás futott végig, mint amikor a krimi végén a főhős találkozik a gyilkossal, s az élete függ tőle. Helen a mestere volt annak, hogy a lehető legkellemetlenebb időpontban hívja. Miért most, amikor végre egy napra elfelejtette a „közös ügyüket”? Ma hozták haza a fiukat a kórházból, és végre tudott örülni neki… Vagy éppen ezért? Will borzalmasan bánt Helennel, és a nő most látta

elérkezettnek az időt, hogy bosszút álljon rajta. Megvárta, míg a felesége kijön a kórházból, s nem véletlenül telefonált az otthonukba.

– Will! Ott vagy? – kérdezte Helen, és a férfinak megfordult a fejében, hogy le kellene csapnia a kagylót. Aztán a következő pillanatban elvetette a gondolatot. Ugyan, mit érne vele? Azzal csak Helen haragját váltaná ki még jobban, ha egyáltalán lehet azt fokozni.

– Igen – felelte a férfi. Nem merte megkérdezni, miért hívja. Nem csak szólni, mozdulni sem mert. Tudta, neki befellegzett. Vége, mindennek vége. Egy perc, és széthullik a családja. Inkább lehunyta a szemét, úgy várta, hogy Helen jogosan rámérje a végső csapást. Az izgalma tetőpontra hágott, mikor a nő közölte vele mondanivalóját.

– Megtettem, amire kértél. Megöltem a gyerekünket… – Helennek sírásba torkollott a hangja. Olyan nehéz volt kimondani, de közölnie kellett a férfival a saját biztonsága érdekében. Különben ki tudja, mit művelne vele? A parkban csak a haját kapta el, a következő alkalommal biztosan megverné. Egykori főnökéből mindent kinézett, hiszen egy aljas gazember volt. Sajnálta, hogy ezt hamarabb nem vette észre. Elvakította a szerelem. Megkímélhette volna magát a sok szenvedéstől, csalódástól és egy szörnyű tettől, az abortusztól. Ezek után hallani sem akart többé a férfiról, úgyhogy lecsapta a kagylót.

William döbbenten állt a dolgozószobájában, a telefont ott tartotta a kezében, mely csak egy búgó hangot adott ki. A szemei megteltek könnyel. Megmenekült. Sikerült megfélemlítenie a nőt, Helen most valószínűleg tiszta szívből gyűlöli őt, de egy napon majd hálás lesz neki érte. Annak a gyereknek nem lett volna szabad megszületnie, mindkettejük életét tönkretette volna. Tudta, így lesz a legjobb mindenkinek.

***

John éppen az utolsó kortyot próbálta meg legurítani a torkán, mikor a sorstársa szavai hatására félrenyelt. Kiköpte az italt, gyorsan megtörölte a száját, és kíváncsian meredt Williamre.

– A hétszázát! És aztán? Mi lett? – olyan érdeklődéssel figyelt rá, mint egy kisgyerek, amikor mesét mondanak neki.

– Semmi – rántotta meg a vállát Will.

– Semmi? Na ne szórakozz velem! – bökte oldalba az öreg.

– Azóta nem láttam, nem hallottam felőle.

– Többé nem jelentkezett?

William a fejét rázta.

– Úgy látszik ennyit ér, ha egy férfi megmutatja az erejét. Magam sem hittem volna, de megúsztam.

– Ekkora mázlit! És a feleséged nem tudta meg soha?

– Nem bizony – mosolygott Will.

– Ott volt neked a fiad, akire vágytál. Meg egy csodálatos feleséged, aki meghitt családi hátteret biztosított neked. Ha most nem ülnél itt velem, akkor azt mondanám rólatok; boldogan éltek, míg meg nem haltak. De nem így történt.

– Valóban. Itt még közel sincs vége életem történetének.

– Hogy kerültél ide? Azt mondtad, egy nő tett tönkre. Szerintem nem a feleséged volt az, vagy igen?

– Rátapintottál a lényegre. Valaki másnak köszönhetem a vesztem, akiért meg kellett járnom a poklot.

– Na, arra kíváncsi vagyok! De úgy látszik, csak holnap tudom meg – ásította a férfi. Késő volt már, s szeretett volna nyugovóra térni a szokásos padján. Williamre meresztette a szemeit, s mintha valami sajnálat féle tükröződött volna a tekintetében, mikor megszólalt: –

Megágyazhatsz itt mellettem, ha gondolod.

– Ez igazán kedves – Will mosolyt erőltetett az arcára. Szóval ezért jártatta egész este a száját? Nagyszerű! Fűben még úgysem aludt, és ahhoz túl lusta volt, hogy órákat bolyongjon a sötétben, mire talál magának megfelelő fekvőhelyet. Valószínűleg lekésett róla, a padokat már elfoglalták a hajléktalanok, nem volt túl ügyes és gyors. Az öregnek igaza volt, amikor kiszúrta, hogy ő nem tartozik közéjük, nem való ide. És az a legszörnyűbb az egészben, hogy sehová sem tartozott. Senkit nem érdekelt, mi lesz vele, éhezik vagy kukázik, vagy egy árokban fekve várja, hogy beteljesedjék a sorsa. Az utóbbi években egyre lejjebb és lejjebb süllyedt, de most már nem kerülhetett mélyebb pontra a szabad ég alatt, egy park frissen nyírt gyepénél. Álmában sem gondolta volna, hogy egyszer ez lesz az ágya. A hátizsákjából előhalászta a ballonkabátját, azt használta takarónak, a zsákját pedig a feje alá tette, mely a benne lévő ruhák puhaságától jól funkcionált kispárnaként.

8.

William kora reggel John horkolására ébredt, mely mellé förtelmes szuszogás is társult. Az elmúlt napokhoz képest nem volt olyan borzalmas ez az éjszaka, azonban mégsem tudta isten igazából kipihenni magát. Úgy érezte, ezt az életvitelt nem lehet megszokni. Pedig korábban mennyire vágyott a szabadságra, amikor tele volt kötelezettségekkel, munkával, problémákkal! Most viszont átesett a ló túloldalára, túl nagy szabadságot kapott az élettől, amit ki tudja, képes lesz-e feldolgozni? Vagy talpon maradni egyáltalán? Nem látta értelmét, miért küzdjön, vagy hogy kiért csinálja? Nem maradt senkije és semmije. A múlt éjszaka abban különbözött a többitől, hogy legalább nem egyedül volt a nincstelenségben és teljes kilátástalanságban, legalább valaki ott szuszogott mellette. Persze, nem vigasztalta, hogy nem csak ő az egyedüli férfi a világon, aki tönkretette az életét, de legalább akadt társasága, és nem adta át magát az önmarcangolás kínjának.

Sajnálta, hogy felébredt, mert amikor álmodott, ugyanolyan embernek érezte magát, mint amilyen azelőtt volt. És íme, mi lett belőle, egy csődtömeg. S erre rá kellett döbbennie minden reggel, amikor kinyitotta a szemét, éppen ezért gyűlölte a reggeleket. Nem tudta, hogyan teljen a napja, mit csináljon, hogy a számára csigalassúsággal haladó tehetetlen perceket felgyorsítsa. Semmi értelmes nem jutott az eszébe, érdektelen volt a személye inasok számára, az emberek keresztülnéztek rajta. Senkit nem érdekelt a szenvedése, akinek pedig szemet szúrt, hogy éppen zavarja a légkört, az elüldözte, megalázta, kigúnyolta. Két nappal ezelőtt találkozott egy csapat fiatallal, akik azzal szórakoztak, hogy kigúnyolták, amiért

nem tetszett nekik a látvány, William „tenyérbe mászó képe”. Kövekkel dobálták, leköpték, és az egyik bele is rúgott a hátsójába. Will döbbenten fordult hátra, egy neveletlen tizenhat év körüli srácot látott maga előtt, aki halálra nevette magát a társaival rajta. A férfi elszörnyülködött, mikor a szemébe nézett, a fia lehetett volna… Nem volt szíve visszaütni, holott a legszívesebben jól elnáspángolta volna őket, nem akart verekedésbe kerülni egy csapat tinédzserrel, és még nagyobb bajt hozni magára, így is elég nagy slamasztikában ült, meg volt a maga gondja, nem hiányzott, hogy valamelyik járókelő kihívja a rendőrséget. Azt már tapasztalhatta, hogy a zsaruk nem nagyon hisznek a hozzá hasonló csavargóknak. S nem szeretett volna gumibottal kapni a hátára vagy bilincset rakatni a csuklójára.

A megalázás mindenféle formáját tapasztalta már, a legjobban mégis a lányával való találkozást fájlalta. Mélyen lesújtotta, hogy nem beszélhetett Sharonnal, aki egy cseppet sem titkolta, mennyire gyűlöli az apját. Látszott a tekintetében, a pokolba kívánja Williamet. Még most is sajgott a szíve, ha arra gondolt, hogy Sharon szándékosan elfordította a fejét, mikor megpillantotta. Pedig régebben mennyire más volt a kapcsolatuk! Volt idő, amikor rajongásig szerette az apját, mindig a nyakába ugrott, mikor este hazaért a munkából, és bújt hozzá, amikor együtt nézték a tévét, vagy a férfi az ölébe vette, hogy mesét olvasson neki. És hányszor mentek el együtt az állatkertbe, Sharonnak az volt a kedvenc helye, imádta az állatokat, és hazafelé mindig vattacukrot kellett venni neki. Olyan szép kislány volt, kedves, mosolygós, bájos. És milyen gyönyörű nő lett belőle! Will most fájlalta a legjobban az elvesztegetett éveket, s könnyek szöktek a szemébe ha eszébe jutott, húsz éve nem látták egymást, és ezért William csak magát okolhatta. A sors keményen

megbüntette, és ennyi pokoli év után sem kímélte, pocsékul érezte magát a bőrében. Hol voltak már azok a reggelek, mikor örült a korai napsütésnek? Vagy mikor a felesége csókkal ébresztette, reggelit készített, kávét főzött neki. Most viszont a hajnal hűvös érintése verte ki a szeméből az álmot, meg John horkolása. Nem haragudott ezért a férfira, egyáltalán örült annak, hogy van, aki horkol mellette. Amúgy is kinyitotta volna a szemét az ébredő város zajára, a felélénkült forgalomra, melynek robaja beszűrődött a park csendjébe. John úgy aludt, mint a bunda, meg sem hallotta a korán kelő sportolók futócipőjének neszét vagy a kutyasétáltatók lépteit, amint elhaladnak mellettük. William viszont éber volt, s felfigyelt minden apró neszre vagy mozdulatra. Amikor egy biciklis elhaladt mellettük, arra az öreg is megmozdult. Felült a pádon, és csodálkozó tekintetet vetett Williamre.

– Jó reggelt! – köszöntötte Will.

– Ez neked jó? Jegyezd meg fiam, amíg az utcán laksz, sosem lehet jó reggeled. Nekem már tíz éve nincs.

Hát igen, tíz év az megdöbbentően hosszú idő, főleg a szabad ég alatt. Will csak egy hónapja kényszerült az utcára, viszont egy örökkévalóságnak tűnt. Vajon ő meddig fogja bírni? Meddig fog a parkban, kapualjakban vagy aluljáróban aludni? Talán élete végéig, talán itt végzi, valamelyik árokban…

Jól esett volna egy mosakodás, fogmosás, hogy a szájából kiüldözze a pangó alkoholszagot, de ugyanúgy ráfért egy fésülködés és borotválkozás is. A fodrászról meg nem is beszélve, azért az igénytelenségnek is volt határa. Te jó ég, mennyivel „csökkentek” az igényei, azelőtt el sem tudta képzelni magát öltöny és nyakkendő nélkül. A fejét tompa fájdalom mardosta, annyira hiányzott egy finom kávé, már vagy húsz éve nem készített neki senki. Azt a húsz évet, amit távol töltött a világtól, azt sem mindenki bírta volna

végigcsinálni, és amikor végre megkapta a sorstól a hőn áhított szabadságot, egyszerűen nem tudott mit kezdeni vele. Úgy látszott, alkalmatlan volt bármilyen életre, legyen az börtön vagy kötetlenség. Más már rég golyót repített volna a fejébe, azonban ő végigszenvedte a kemény éveket a hűvösön, és küzdött a szabadságáért, hogy újra láthassa a lányát. Tudta, nem lesz könnyű elnyernie a bocsánatát, a szeretetében már nem is reménykedett. Hiszen ő olyan ember volt, akit nem lehetett szeretni, és nem is érdemelte meg. Azok, akik valóban szerették, tönkrementek, meghaltak… És William hányszor tette már fel a kérdést magának, miért nem ő ment el? Talán, mert vezeklésre ítéltetett, hiszen a halál megváltás lenne, számára az élet a pokol. És ki tudja hány bugyrát kell megjárnia, mert túl volt már húsz év fegyházon és a várva várt szabadság nem hozta meg sem a boldogságot, sem a jólétet. Minden nap a fennmaradásért küzdött, a börtönben legalább volt puha ágya, naponta háromszor étkezett, nézhetett televíziót, és minden nap fürödhetett. Korábban azt hitte, a börtönnél nincs rosszabb, azonban azt nem gondolta volna, hogy ennyire nehéz lesz, ha az otthonát nem rácsos ablakkal ellátott falak adják, hanem maga a természet. A gyomrába belemart az éhség, a száját a szomjúság kínozta, és most azon törhette a fejét, mit egyen. Így is az éhezés határán állt, hiszen alig költött valamit élelemre a megmaradt pénzéből – általában italra ment. De mi lesz, ha az utolsó dollárja is elfogy?

A börtönben legalább erre nem volt gondja, csak meg kellett várnia az étkezések idejét. Ki hitte volna, hogy egyszer visszasírja azokat az órákat, melyek szintén magányban és kilátástalanságban teltek, de legalább voltak cellatársai, akikkel nevetgélhetett, s kártyázással vagy sakkal múlatták az időt. Még filmnézésre is jutott ideje a rabokkal az úgynevezett videószobában, mely olyan érzést

keltett benne, mintha moziba járna. És az unalom elűzésére gyógyírként szolgált a könyvtár. Nos, húsz év alatt volt mit olvasnia, aztán nem talált olyan könyvet a polcokon, melyek ne fordultak volna meg a kezében. Egy dolog éltette, a remény, hogy megkeresse a lányát, és a bocsánatáért esedezzen. Mert már csak Sharon maradt neki… Tudta, hogy ez nem lesz egyszerű, az élet sosem volt az, mindig súlyos csapásokat mért rá, azonban William nem adta fel. Talpra állt, de ez esetben nem akart talpra állni. Minek? Senkije és semmije sem maradt, a lánya gyűlölte… És ha sikerül is valóra váltania az álmát, ami jelen dolgok állása szerint a lehetetlenség kategóriáját súrolta, Sharon szeretetét sosem nyerheti vissza. Többé nem fogja magához ölelni, nem ad csókot az arcára, és nem csillan fel a szeme, ha meglátja. Inkább ellenkezőleg, a tekintete mérhetetlen haragot, megvetést, gyűlöletet sugallt. És Will érezte, lánya szeretné őt a holtak között tudni. Rajta kívül még sokan mások gondolják azt, hogy halált érdemelne a múltban tett sérelmekért… William is azt kérdezte, amikor a börtönben volt szerencséje találkoznia egy pappal, hogy Isten miért tartja őt életben? Holott amikor becsukódott mögötte a börtönkapu, azt hitte, már sosem nyílik ki neki. És tessék, megérte a szabadulást, lehúzott húsz kemény évet, de minek? Ha a lánya látni sem akarja, pedig annyi beszélni valójuk lenne egymással! Bárcsak elmondhatná, hogy ugyanúgy szereti őt, mint rég. És a cellája falán csak egyetlen kép lógott – már amikor a börtönőrök engedték–, ami Sharont ábrázolta kislányként, holott volt még rajta kívül más is, akit nagyon szeretett.

A rabtársai azt tanácsolták neki, inkább csináljon még egy balhét, ha kijön, hogy minél előbb visszakerülhessen. Hiszen a kinti világ úgysem fogadja el a „maguk fajtát”, képtelen lesz odakint élni. Talán az Isten éppen ezért adott neki egy újabb esélyt, hogy ennek az ellenkezőjét

bebizonyítsa. Nem azért szenvedte végig azokat az éveket, hogy most, amikor végre a célegyenesbe ért, feladja. Ennyi erővel feladhatta volna rögtön az elején, amikor a bíró kihirdette az ítéletet. Számára nem volt menekvés, nem volt remény, semmi kilátás. S olyan kevés rabot helyeznek húsz év után szabadlábra, ebben is óriási szerencséje volt. Éppen ezért, ki kell használnia, és el kell viselnie ezt a nomád életmódot, a nyomort, az éhezést, a koldulást, meg a kukázást. És azt a megalázottságot, ami ezzel járt.

– Na, azért nem kell úgy elkeseredni! – vágta hátba John, amint látta, hogy Will magába roskadt. Tudta ő, vagy legalább is azt hitte, hogy tudja, mire gondol. Miért jutott idáig? Azelőtt John is ezerszer körüljárta ezt a kérdést. – Neked nem kell tíz évet lehúznod itt. Te sokkal fiatalabb vagy nálam, még talpra állhatsz.

Csakhogy William nem akart talpra állni, csak arra vágyott, hogy a lánya megbocsásson neki, és tisztázhassák a múltat. Más nem érdekelte, az se, ha egy árokban végzi. Úgyis oda való. A régi, kiegyensúlyozott élete egy álom volt csupán, melyből akkor ébredt fel, mikor sittre vágták.

– Nem tudsz valami olcsó helyet? Kezdek éhes lenni – Will inkább témát váltott, úgy is kár lett volna magyaráznia, hogy neki éppúgy befellegzett, mint bármely semmirekellőnek, akik kénytelenek voltak az utcán tölteni az éjszakát.

– Dehogynem! Olyan király helyet tudok, ahol adnak ingyen meleg ételt, és még fürödni is lehet. Na, mit szólsz?

– Remek! – csillant fel a férfi szeme. Végre, egy jó hír a kilátástalanságban.

– Csakhogy azt nem mutathatom meg ingyen, ugye tudod? Mindennek ára van – vonta össze viccesen a szemöldökét John. Rafinált volt, azonban Will eszén nem lehetett túl járni.

– Miből gondolod, hogy magamtól nem találnám meg

azt a hajléktalanszállót, amiről az imént beszéltél? – Williamet sem ejtették a fejére, s John elcsodálkozott szavai hallatán. Ha tudná, hogy ő sokkal keményebb fiúk eszét is átvágta, ahhoz képest John igencsak kis halnak számított. Hiába próbálta meg uralni a terepét, és a diktátort játszani, William csak azért nem hagyta ott, mert szüksége volt rá. Nem akart egyedül maradni, jól jött egy társ a bajban, akivel egy cipőben jártak. – Különben sem vagyok hálátlan. Nálam szívességért szívesség jár cserébe.

– Szóval, akkor áll még az ajánlatod? – Will értetlenül meredt rá, mire John emlékeztette. – Egy üveg whiskyre?

Még csak most ébredtek fel, s az öregnek máris az italon jár az esze? Ez nem semmi, gondolta Will. És még őt tartották alkoholistának!

– Hát persze! De csak délután, reggel nem szoktam inni – mondta, aztán elkezdte összepakolni a holmiját. Bár, nem volt sok dolga, csak a ballonkabátját kellett összehajtogatnia és belegyűrnie a hátizsákjába. Közben magában mosolygott azon, hogy ez az öreg mennyire átejthető. Egy kis pszichikai hatás, és Will máris az orránál fogva vezette, észrevétlenül vette át az irányítást felette. Ezt a hűvösön jól megtanulta, hogyan kell csinálni. Egyébként John egy érző lélek, hiába szeretne kőkeménynek látszani, tulajdonképpen egy érzékeny, meggyötört, fáradt öregember. William egyből kiszúrta, hiszen jó emberismerő volt, és tulajdonképpen azért nem küzdött este a fekvőhelyéért, mert megsajnálta a férfit. Mégis ő az idősebb, sokkal nagyobb tapasztalata van erről a „magad ura vagy” világról, mint Willnek. Furcsán hangzott, de sokat tanulhat tőle, elvégre tíz év a szabad ég alatt nem kis idő, ez alatt jó sok élettapasztalatot lehet szerezni. Williamnek több mindenben volt tapasztalata, csak éppen abban nem, hogyan lehet nincstelenségben élni.

Az említett hajléktalanszálló túl zsúfolt volt, hosszan

vártak a sorukra az ételnél, és alig jutott hely a hosszú asztalsoroknál, de amiért odamentek, végül is megkapták. Legalább ehettek forró levest, sült húst, meg krumplit ebédre, és a zuhanyzóba is bejutottak. Will mennyeinek érezte, miután megtisztálkodott, és átcserélhette a váltás ruháját. Úgy érezte, mintha újjászületett volna. Valószínűleg ő sem nézett ki valami jól, s éppen ezért megdöbbenve tapasztalta, hogy nála sokkal borzalmasabban néztek ki azok a férfiak, akik szintén hajléktalanokká váltak. Egyik szakadtabb volt mint a másik, őket sokkal jobban meggyötörte az élet. Látszott az arcukon, a bőrükön, lehangoló tekintetükön. Borzalmas bűz keringett a tömegben, az izzadtságszag a rohadásnak indult termék szagára hasonlított, mely tömény cigarettafüsttel és alkoholbűzzel keveredett. Azonban mire Johnnal kivárták a sorukat a fürdőnél, William már meg sem érezte, s álmában sem gondolta volna, hogy egyszer megváltás lesz számára egy jó meleg zuhany. Korábban ez a tevékenység mindennapos szokás, természetes jelenség volt az életében, most pedig örülhetett, hogy három nap után végre friss vizet engedhetett a bőrére. Még a börtönben is alkalma nyílt minden nap arra, hogy megfürödjön, és tisztán tartsa magát, s akkor elképzelhetetlennek tartott egy olyan világot, ahol még ennek is örülni lehet. Ezt hozta a szabadság, a várva várt szabadság, mellyel a többi társához hasonlóan nem tudott mit kezdeni. Az emberek néha megsajnálták őket, s az önkéntesek segítő kezet nyújtottak ugyan, de tulajdonképpen a világ kirekesztette őket.

Ha belegondolt, hogy régebben ha összefutott volna egy koldulóval az utcán, biztosan elfordítja a fejét, és tovább megy, nem adott volna neki egyetlen dollárt sem. Azelőtt sosem érdekelte más, csak a saját sorsa, s többen vágták a fejéhez, hogy egy önző alak, és igazuk volt. Ismét eszébe

jutott Helen, milyen rég volt már, de arra még most is emlékezett, ő mondta először a szemébe a véleményét, hogy egy önző, aljas gazember. És milyen igaza lett! Samanthának köszönhetően támogatta a szegény gyerekeket, és adományozott iskoláknak számítógépeket, melyekben természetesen a saját maga által fejlesztett programok futottak. Mennyire más volt akkor az élete, öltönyben, nyakkendőben járhatott, a csuklóján méregdrága aranyóra díszelgett, kezében bőr aktatáskát lóbált, a lábán általában Gucci cipőt hordott. Akkoriban soha nem jelentett gondot neki, ha beült egy étterembe, ha úgy tartotta kedve, utazásai alkalmával luxusszállodákban szállt meg, vagy limuzint bérelt. Mindene megvolt, amiről más csak álmodni mert, ő viszont nem becsülte meg, eltékozolta. Félvállról vett mindent, s mire észbe kapott, már késő volt.

– Mm, de finom! – ízlelgette John a húst a szájában, és úgy falta az ételt, mintha egy hete nem evett volna.

Finom? Ennél még a börtönkoszt is jobb volt, gondolta Will, azonban jól vigyázott, nehogy elszólja magát. Nem akarta elmondani Johnnak, hogy húsz évet töltött a rács mögött, még nem. Majd ha eljön az ideje. Először jobban össze kell barátkozniuk, hogy felfedhesse előtte minden titkát, különben nem értené meg. Hiszen húsz év az hosszú idő, s akárkire nem szabnak ki ennyit, ahhoz súlyos bűncselekményt kell elkövetni. És Will nem akarta, hogy az öreg megijedjen, és elpártoljon tőle. A történtek ellenére nem tartotta magát bűnözőnek.

– Mi az, neked nem ízlik? – bökte oldalba John a társát, egyből kiszúrta, hogy William csak turkál a tányérjában. Tulajdonképpen annyira nem is volt éhes. Összeszűkült a gyomra, úgyhogy a leves és fél szelet hús azzal a pár szem krumplival elégnek bizonyult.

– Kéred? – szívesen ajánlotta fel neki a megmaradt

részét, melyre John azonnal lecsapott. Rögtön beleszúrta a villáját a húsba, és átemelte a tányérjára, nem telt bele néhány perc, s el is pusztította.

– Finnyás vagy, mi? Más koszthoz szoktál… – nevetett az öreg. Ha tudná, hogy még a börtönben is ízletesebbet adtak, biztosan elhúzná a száját. Úgyhogy Will inkább magában nevetett, s nem válaszolt. John viszont újra megszólalt. – Persze, neked nem kell évekig ilyet enned.

– Ezt miből gondolod?

– Csak idő kérdése, mikor rágsz be, és keresel magadnak valami munkát.

– Gondolod, hogy nem próbáltam meg?

– Majd megpróbálod még egyszer. Vagy addig, míg sikerülni nem fog.

– Á! Ezzel a külsővel esélytelen – mutatott végig magán.

– Te jóval fiatalabb vagy, mint én. S az utcai élet az arcodon még nem hagyta ott a vasfogát, neked még van esélyed talpra állni, de nekem… – sóhajtotta az öreg. Igaza volt, azonban figyelmen kívül hagyott egy tényt. Mindez akarat nélkül nem lehetséges, s William nem akart talpra állni. Most végérvényesen a padlóra került, és az igazat megvallva, neki ez tökéletesen megfelelt. Úgy sem érdekelt senkit, hogyan végzi.

– Nehogy azt hidd! Abban a körben, ahol korábban dolgoztam, már ismernek, mint a rossz pénzt. Az ismerős cégeknél a világért sem alkalmaznának, máshová pedig hiába megyek interjúra. Ha öltöny és nyakkendő nélkül jelenek meg egy meghallgatáson, akkor be se kell mennem. Az elveszett gyakorlatról és a kiesett időről meg nem is beszélve.

– Miért? Mióta nem dolgozol?

William tudta, óvatosan kell felelnie ezekre a kérdésekre.

– Hosszú évek óta – sóhajtotta. Azt nem merte kimondani, hogy húsz éve. Tulajdonképpen nem igaz, mert

a börtönben dolgozott, először a mosodában, majd a konyhán, aztán áttették a könyvtárba.

– Tudod, ilyenkor nincsenek barátok, akikre az ember számíthatna a bajban.

– És muszáj neked számítógépekkel dolgoznod?

– Máshoz nem értek – vallotta be őszintén Will.

– Jó erőben vagy. Elmehetnél valamelyik építkezésre, ha arról lenne szó.

– Á, az a munka nem nekem való! – ingatta a fejét William. – Egész életemben ülőmunkát végeztem, egy lapátot sem tudnék fogni a kezembe, nemhogy ássak vagy külszíni fejtést végezzek. Az első nap után úgy zavarnának el onnan is…

– És a gyerekeid? Ők nem segíthetnének? Tényleg, mi lett belőlük?

– A lányom egy luxusszállodában dolgozik, vezető beosztása van, valami manager féle.

– Hű, a nemjóját! Nem igaz, hogy nem tudna intézni neked valamit. Lehetnél londiner, vagy ahhoz sem fűlik a fogad?

– Szívesen cipelném a bőröndöket az orra előtt, ha a közelébe engedne. – Az lenne számára a megtestesült álom. – De szóba se akar állni velem.

Még most is fájdalmat okozott neki, ha arra gondolt, hogy Sharon elfordította a fejét, amint meglátta az apját. Azonban az még jobban a szívébe hatolt, amikor Davidre terelődött a szó.

–És a fiad? – John nem tudhatta, milyen érzékeny pontot érintett. Williamnek könnyessé vált tekintete.

–A fiam? Akkor sem segíthetne nekem, ha akarna… – mondta, és mielőtt kicsordult volna a könnye, inkább lehajtotta a fejét, és szomorúan merengett a tányérjába.

John megérezte, mi megy végbe a férfi lelkében ezekben a pillanatokban. Furcsállta, hogy nem emlegette a fiát,

hiszen annyira várta a világra jövetelét, és az a Helen-ügy végül is jól zárult. A kíváncsiság ismét felélénkült benne.

– Mi történt vele? – John öreg róka volt már, mindig sikerült rátapintania a lényegre. S ahogy elnézte a társát, megsajnálta. Csak remélte, hogy nem az lett, mint az ő feleségével. Nem bírta megállni, hogy meg ne kérdezze. – Ugye, nem vesztetted el?

– A fiam születése után két évig éltünk boldog házasságban Samanthával. Aztán történt valami, ami… – Williamnek elcsuklott a hangja. Nem gondolta volna, hogy ennyi év után is ilyen nehéz lesz beszélnie róla.

9.

Amikor William reggel éppen a nyakkendőjét igazgatta a tükör előtt, Samantha már javában sürgött-forgott a konyhában. A férjének elég volt kilépnie a hálószobából, az orrát máris megcsapta az odalentről felkúszó sült szalonna csábító illata. Ilyenkor mindig elmosolyodott, mert arra gondolt, hogy ő a legboldogabb férfi a világon. A felesége a tenyerén hordozta, nála csodálatosabb asszonyt el sem tudott képzelni magának, s szedte is a lábait a lépcsőn lefelé. Alig várta, hogy Samanthát elkaphassa a tűzhely mellett, és megcsókolja. Olyan ügyesen és nesztelenül tudott osonni a folyosón, mint egy gepárd, lépteit nem hallotta senki. Mindig meg szokta lepni Samet, ahogy az asszony is őt pompás reggelijével. Sam sosem aludt sokáig, korán kelő típus volt, s a férjét nem szokta felébreszteni, inkább csendben felkelt, és kiment a konyhába, hogy nekilásson a szokásos tennivalójához. Abban lelte örömét, ha a családját kényeztethette, igazi házi tündér volt, pompás fogásokkal rakta tele az asztalt, legyen az reggeli, ebéd vagy vacsora. Mindig gondoskodott a változatos étrendről, kedvenc időtöltése a sütés volt, a csokoládétortájának nem lehetett ellenállni.

Amint Will megjelent a konyhaajtóban, Sam a tojást ütötte bele a serpenyőbe a sercegő szalonnák mellé, úgyhogy a férfi úgy gondolta, inkább vár egy pillanatot, mielőtt átkulcsolja szerelme derekát, és örömében felkapja az asszonyt, hogy a levegőben megpörgesse, nehogy Samantha megégesse magát vagy kiessen a kezéből a serpenyő. A gyerekek már ott ültek az asztalnál, lekváros pirítóst majszoltak, és az az egyetlen pillanat pontosan elég volt arra, hogy lebuktassák az apjukat.

– Szia, apa! – a gyerekek azonnal észrevették őt, és egyszerre köszöntötték, amire természetesen a felesége is felfigyelt. Így a terve füstbe ment.

– Jó reggelt! – mosolygott rá Samantha.

– Jó reggelt mindenkinek! – mondta Will, majd odalépett a felesége háta mögé, aki villájával a szalonnákat fordítgatta. – Szervusz, drágám? Miért nem keltettél fel korábban?

– Nem volt szívem hozzá, olyan jól aludtál – mosolygott az asszony, mire a férfi belecsókolt a nyakába, aztán a tekintete a szalonnára meredt.

– Hm, micsoda illatok!

– Mindjárt ehetsz belőle, rögtön kész. – Sam jól tudta, hogy a férfiak szívéhez a gyomrukon át vezet az út. S William imádta a hasát, bár szerencsés alkatának köszönhetően nem látszott rajta egy kisebb súlyfelesleg sem.

Az asztalon két teríték maradt üresen, a gyerekek már javában majszolták a pirítósukat mesefigurás tányérjuk felett. Willnek oda volt készítve az újságja és a kávéscsészéje, Sam a poharakba állította különös alakzatba hajtva a szalvétájukat, mintha étteremben lennének. Az asztal közepéről természetesen nem hiányozhatott a gyümölcskosár, tele friss gyümölcsökkel, a dobozos tej a gyerekeknek a pirítóshoz, vagy kakaó, vagy az üvegkancsóban fél órája facsart narancslé. Will a narancslevet választotta, töltött magának egy pohárral, és azt kortyolgatta, mialatt kényelmesen hátradőlt a székében, és belelapozott a szokásos újságjába. Azonban csak a főcímeket olvasta el, aztán összehajtotta. Tudta, hogy a felesége nem szereti, ha mással foglalkozik egymásra jutott kevés idejük bármelyik percében. Most is csak a kíváncsiság vezérelte, majd az irodájában elolvassa, ha a szükségét érzi. Azokat a nyugodt, családi reggeleket semmi

szín alatt nem szalasztotta volna el. Mivel William nagyon sokat dolgozott, és rendszerint vacsorára sem ért haza, így számukra a reggeli maradt, amikor együtt étkezett a család. A gyerekek nem tudtak késő estig fent maradni, jóformán csak ilyenkor látták az apjukat, úgyhogy Sam jogosan követelte a férjétől, hogy legalább ezt a kis időt töltse velük, és szánja rájuk minden percét. A gyerekei ilyenkor mindig kérdések záporával árasztották el.

– Apa, ha este megjössz, játszunk a vonataimmal? – kérdezte David. Múlt hét végére esett a születésnapja, és William egy egész szobányi villanyvasutat szerelt össze neki. Sokat ügyködött, mire azt a sok apró sínt és kiegészítőket a helyére biggyesztette, azonban a végeredmény kárpótolta az éjszakába nyúló fáradozásait. Nehéz volt eltitkolni David elől – még így is, hogy odalent a garázs melletti helyiségben állították össze a villanyvasutat –, azonban azt az örömöt, amit ezzel a kisfiúnak szereztek, nem pótolhatta semmi.

– Nagyon késő lesz akkor, szívem. Addig nem tudsz fenn maradni – mondta Will, és rámosolygott a fiára. Olyan aranyos volt, hogy az arcát összemaszatolta baracklekvárral.

– És ha megvárlak? – nézett az apjára reménykedve, azonban Willnek ki kellett ábrándítania.

– Ne várj meg! A gyerekeknek akkor már ágyban a helyük. Majd anya játszik veled.

– De nem akar.

– Miért nem?

– Mert megunta.

– Egész héten csak vonatoztunk veled, David. Már én is nagyon unom – szólt közbe Sharon.

– Akkor szólj Bethnek, ő biztosan szívesen játszik veled. Apropó, hol van Beth? – nézett kérdőn a feleségére.

– Szabadságot adtam neki. El tudom látni egyedül is a

gyerekeket, úgy gondoltam, ma elviszem őket a parkba – magyarázta Sam.

– Már tegnap se jött – közölte Sharon.

Will észre sem vette, ebből is látszott, milyen keveset törődik a családjával. Nem hiába, muszáj volt dolgoznia, az agya állandóan a számítógépes programjai körül forgott, így sok minden elkerülte a figyelmét. Például múltkor, amikor kiugrott az irodából a városba, hogy a feleségének vegyen valamit, a parkolóban elfelejtett jegyet váltani. És mire visszaért, megbüntették.

– Mennyi időre ment el?

– Két hétre.

– Miért nem szóltál? Szereztem volna valakit helyette. Még most sem késő.

– Nem kell. Jól meg vagyunk nélküle is. Igaz, srácok?

A gyerekek szinte egyszerre bólintottak.

– Anya, elviszel minket az állatkertbe? – Sharonnak felcsillant a szeme.

– Hát persze!

– És ugye, veszel nekem két adag vattacukrot? Beth-től mindig csak egyet kapok. Azt mondja, nem egészséges, megromlanak tőle a fogaim. Szerinted is, anya?

– Nos, ha minden este gondosan fogat mosol, akkor szerintem semmi bajuk nem lesz.

– Nem lesz ez fárasztó neked, drágám? – ahogy William ránézett a feleségére, megsajnálta. Múlt hétvégén hatalmas gyerekzsúrt rendeztek David születésnapja alkalmából, és Sam maga díszítette fel az egész házat, mely tele volt lufikkal és lampionokkal. Minden reggel korán kelt, és későn feküdt le, most is karikásak voltak kissé a szemei. Mindig kitett magáért, ha a családjáról volt szó. Will szerint erőn felül teljesített. – Túl nagy terhet vettél magadra.

– A gyerekeim sosincsenek terhemre – szögezte le Sam, és elmosolyodott annak ellenére, hogy látszott rajta, majd

összeesik a fáradtságtól. Bámulatos volt, amit ez az asszony tett a családja érdekében, s William roppant szerencsésnek érezte magát. Éppen ezért nem győzött mit kitalálni, hogy a felesége kedvére tegyen. Abban a pillanatban, amikor tekintetük összetalálkozott, meg is fogalmazódott benne egy ötlet, amint el tud szabadulni a cégtől, elviszi a családot egy egzotikus utazásra. Nem fog szólni senkinek, megveszi a repülőjegyeket, és a repülőtéren fogja közölni, hová viszi őket. Arra gondolt,
mennyire fognak majd örülni neki, és boldogság öntötte el a szívét. Felállt az asztaltól, és odahajolt a feleségéhez, hogy megcsókolja.

– Szeretlek, drágám – mondta, s most ugyanolyan szerelmes bakfisnak érezte magát, mint a kapcsolatuk kezdetén.

– Én is szeretlek – mondta Samantha, és fáradt tekintetében ott ült a boldogság is. Más nem értette önfeláldozását, egyedül William tudta értékelni. Sam örült, hogy nem olyan életet él, mint a barátnői. A karrier helyett inkább a gyereknevelést választotta.

Reggeli közben mindig hamar elszaladt az idő, s Willnek nagy nehezére esett otthagynia a családot, és elindulnia az irodába, de várta a kötelesség. Legszívesebben ő is elment volna velük az állatkertbe, vagy egész napját a villanyvasút mellett töltötte volna Daviddel. Elhatározta, ha a fia egy kicsivel nagyobb lesz, megtanítja a számítógép használatára, és megmutatja neki a programjait. Most már egyre többet foglalkozott számítógépes játékok szerkesztésével is, s aznap éppen ez ügyben kellett egy fontos tárgyaláson részt vennie, úgyhogy nem késhetett.

Amint kilépett az ajtón, abban a pillanatban sajogni kezdett a szíve, máris hiányzott a családja. A forgalom ezúttal tűrhető volt, úgyhogy negyed órával hamarabb ért be a munkahelyére. Ilyenkor sajnálta még azt a negyed órát

is, minden egyes percet szívesebben töltött a feleségével és a gyerekekkel, azonban sosem lehetett kiszámítani pontosan a dugókat a városban. Az irodában sem veszett kárba egyetlen perce sem, mindig akadt tennivalója, úgyhogy bele is vetette magát a munkába. Margarettel átbeszélték az aznapi teendőket, Williamnek két fontos tárgyalásra volt, melyhez az asszony már előre elkészítette az iratokat, amiket nem ártott átnézni, benne költségszámításokkal, tervekkel, rajzokkal. Ha ez az új játékprogram bejön, melyet kisgyermekeknek talált ki, akkor rengeteg pénz üti a markát. Sok múlott ezen a délelőttön, úgyhogy megkérte a titkárnőjét, ha megérkeznek az üzletfelei, ne kapcsoljon be senkit.

– Ez csak természetes, Mr. Winson. Értem a dolgom – mosolygott bölcsen az asszony. A vak is észrevette volna, hogy Williamnek lámpaláza van.

Felállt az asztaltól, és kezét tördelve járkált fel-alá az irodájában.

– Nos, akkor vegyük át újra.

– Rendben, vegyük – válaszolta nyugodtan az asszony, majd belelapozott az egyik irattömbbe, és sorolni kezdte a rendelkezésre állt adatokat, számolásaik eredményét. Higgadtsága valamelyest átragadt a főnökére is, Margaret jó hatással volt rá, nála jobb titkárnőt keresve sem találhatott volna.

– Ez egy bomba jó üzlet, szerintem bolond, aki visszautasítja. –Remélte, hogy üzlettársai „ráharapnak”, és minél hamarabb megköthetik a szerződést. Sietniük kell, nehogy valaki megelőzze őket, és lenyúlják az ötletét.

Pár percig még folytatták a témát, majd mindketten rátértek a saját dolgukra. Tízre várták az üzletfeleket, úgyhogy addig Margaret elintézett néhány telefont, és megírt pár levelet, amit még a főnöke tegnap diktált le. Nehéz lesz ma elszakadnia két tárgyalás között, de majd az

ebédidejében postára adja őket. William pedig leült a számítógépe elé, és még egyszer belenézett a programjába. Zsúfolt napnak nézett elébe, egyik megbeszélésről a másikra kellett mennie, és komoly döntéseket kellett hoznia a cég érdekében. Ha minden összejön, ő lesz az első, aki ezt az újfajta játékprogramot a piacra dobja.

Gyorsan elérkezett a tíz óra, Margaret bevezette a vendégeket, itallal és aprósüteménnyel kínálták őket, aztán William hozzálátott a program bemutatásához. Bekapcsolta a kivetítőt, és magyarázni kezdte a játék lényegét, mely valószínűleg a gyerekek kedvence lesz, többek között a kisfiúké. Nem titkolta, hogy az ötletet a saját fia adta, amikor otthon katona figurákkal kezdett játszani. Miért ne játszhatnának a gyerekek számítógépen, mialatt játszva tanulhatnák a matematikát? A leendő üzletfelei érdeklődéssel figyelték William előadását, hogyan vonhatnák bele a számtan alapműveleteit a katonai egységek szereplésébe, azonban a férfi az előadás feléig sem jutott el, amikor megcsörrent a telefon. Hirtelen elvörösödött, és idegesen nyomta le a gombot.

– Margaret mondtam, hogy ne kapcsoljon be senkit – sziszegte a vonalba, a lehető legrosszabbkor szakította félbe.

– Elnézést kérek uram, de a felesége az imént telefonált a kórházból.

– A kórházból? – William megdöbbent, s inkább felvette a kagylót, és a füléhez tapasztotta. – Valami baj van? – Ez volt az első gondolata, és egyből összeszűkült a gyomra. Csak nem történt valami Samanthával vagy a gyerekekkel? Sam is tisztában volt vele, milyen fontos nap ez a mai a férje számára, biztosan nem zavarná egy semmiségért.

– Azt hiszem, igen. A fiát baleset érte.

– Micsoda?

Az üzletfelei felfigyeltek William kétségbeesett hangjára.

A férfi csak hallgatott, remegett a kagyló a kezében, s mindannyian meghökkentek, mikor könnyek futottak a szemébe.

– Máris megyek – mondta, és lecsapta a telefont. Felkapta a táskáját, elnézést kért az ügyfeleitől, akik bólintással jelezték megértésüket, s kiviharzott az irodából. Mikor elhaladt Margaret asztala előtt, odavetette, hogy ma mondja le a másik megbeszélést is.

Gyorsan beugrott a kocsijába, és rátaposott a gázra. Közben észre sem vette, hogy elfelejtette bekapcsolni a biztonsági övét, csak a fia érdekelte, aki bajban volt, méghozzá oltári nagy bajban. Amikor beért a kórházba, a feleségét zokogva találta a folyosón, mialatt Sharon reszketve ült az ölében.

– Samantha! – rohant oda hozzájuk, és átölelte őket. – Mi történt?

– Fogalmam sincs. Az állatkert felé mentünk éppen, amikor megállítottak a turisták, egy anya a lányával. A kislánynál labda volt, David elkérte tőle, hogy megnézze én meg átvettem a nőtől a térképet, és… – ziháltan vette a levegőt – És épphogy csak elkezdtem magyarázni merre menjenek… Közben a gyerekek civakodni kezdtek a labdán, amikor kiesett a kezükből, és az út felé pattogott… csak pattogott… pattogott… David szaladt utána és Sharon is. Én meg csak kiabáltam, hogy álljanak meg…, de olyan gyorsan történt az egész… Sharon lassított, az ő kezét elkaptam… de David… David kiugrott az útra a labda után, és… már csak egy hangos fékcsikorgást hallottam… Aztán megláttam, hogy ott fekszik kiterülve az aszfalton, és a fejéből dől a vér… – zokogta Sam.

– Uramisten! – William döbbenten hallgatta a történteket, egyszerűen nem akarta felfogni. Az ő fia? – Most hol van?

Samantha a szemébe nézett, és újabb könnycseppek

peregtek le az arcán.

– A műtőben! Az orvosok azt mondták, súlyos koponyasérülése van.

Idefelé jövet William abban reménykedett, talán nem olyan súlyos a dolog, mint ahogy Samantha állította, különben is alig hallotta, mit mond az asszony, annyira zokogott. Azonban a helyzet sokkal borzasztóbb volt, mint gondolta.

– Szóval, életveszélyben van – leült a székre, és szomorúan lehajtotta a fejét. Arcát a kezébe temette, és az asszony azt hitte, ő is sírva fakad. Ehelyett egyszer csak felkapta a fejét, és vádlón nézett Samanthára. – Miért nem tudtál rá jobban vigyázni?

Az asszonyban egy világ dőlt össze, amikor a tekintetük találkozott. A férje ezt nemcsak elkeseredésében vágta a fejéhez, hanem komolyan is gondolta. Méghozzá a lehető legkomolyabban, látta a tekintetében. Samantha remegni kezdett, borzalmas félelme mellé bűntudat társult, mely olyan elviselhetetlen érzés volt, hogy azt az ellenségének sem kívánta volna. Őt vádolta, mikor inkább megértésre és lelki támaszra lett volna szüksége, mert kétségbe volt esve. A férfi nem tudta, min ment keresztül az elmúlt órában. Szörnyű volt látni a fiát tehetetlenül feküdni az úttesten… Elviselni az emberek mérhetetlen kíváncsiságát, szörnyülködéseit, úgy tolongtak ott, mintha valami szenzáció lenne… mialatt Sam egyre csak a fia nevét hajtogatta, és fogalma sem volt, mit tegyen… Legszívesebben magához ölelte volna, azonban megérinteni se merte, csak zokogott felette. Aztán közelebb hajolt hozzá, és azt suttogta, mennyire szereti őt, és hogy milyen ügyes kisfiú… Csak tartson ki, mindjárt jön a mentő. És úgy szerette volna megcsókolni, de nem volt hol. Az arca összeroncsolódott, a feje alól vér szivárgott, mely egyre nagyobb tócsává nőtt. És mindezt egy óvatlan

pillanatnak köszönhette, ha hamarabb észbe kap vagy nem engedi el a gyermeke kezét… Persze, akkor Sharon is lehetett volna az áldozat. Eszébe jutott, hogy másfél órával ezelőtt milyen boldogan sétált a gyerekeivel a parkban, mindkettejük kezét fogta, és most már átkozta azt a percet, amikor elengedte őket, hogy átvegye attól a nőtől a térképet. Miért éppen őt szólította meg? Segíteni akart neki a tájékozódásban, s közben mekkora baj lett belőle. Életveszélybe sodorta a fiát, és mindvégig azon vívódott, vajon hogy akadályozhatta volna meg. De nem maradt ideje ezen gondolkodni, hiszen perceken belül hallani lehetett a mentő szirénáit, s a szakemberek azonnal kezelésbe vették a fiát. Már a helyszínen meg kellett küzdeniük David életéért, újraélesztették őt. Istenem, most is görcsbe rándult a gyomra, ha felidézte magában a képet, amikor abba a kis testbe megpróbáltak életet lehelni a mentősök. Közben Samantha imádkozott, hogy sikerüljön. Istenem, nem veszítheti el Davidet, nem halhat meg az út közepén. Összekulcsolta a kezét, és lehunyta a szemét, aztán úgy látszott, az imái meghallgatásra találtak.

A markáns férfiak hordágyra tették a fiút, majd beemelték a mentőbe. Samantha ment utánuk, de nem engedték beszállni a kocsiba, túl kevés a hely, mondták. Sajnálták, de nem tudták magukkal vinni. S mielőtt Sam felfoghatta volna, szólni sem maradt ideje, mert máris becsapódott előtte az ajtó, a kocsi motorhangja felerősödött, ismét bekapcsolták a fülsüketítő szirénát, és elszáguldottak vele. Vele, az ő kisfiával. Sharon belékapaszkodott, és azt kérdezte az anyjától, hová viszik a testvérét. Samantha egy pillantást vetett a lányára, ő is sírt, mindketten sírtak. Magához ölelte, s ahogy lenézett Sharon háta mögött az útra, csak azt a vértócsát látta maga előtt az aszfalton, a fia vérét… Ha nem látta volna a saját szemével, hogy mi történt, biztosan nem hiszi el. Mert olyan hihetetlen volt.

Azt kívánta, bárcsak egy rossz álom lenne az egész, és egy pillanatig bízott benne, hogy mindjárt felébred, és véget ér ez a borzalom. De nem ébredt fel, mert a rémálom maga volt a valóság.

Többen felajánlották, hogy beviszik őt a kórházba a fia után, és arra már nem is emlékezett, kinek mondott igent, melyik járókelő kocsijába ült be Sharonnal. A sofőr is magán kívül volt, elnézést kért Samanthától. Lassan hajtott ugyan, mégsem tudott megállni, hiába taposott rá a fékre, David hirtelen ugrott ki elé. Samnek eszébe sem jutott, hogy bárkit is hibáztasson, csak arra tudott gondolni, mi lesz a fiával. Ugye, meggyógyul? Sharon is egyfolytában ezt kérdezgette a kocsiban, útban a kórház felé. Ugye, meggyógyul? A saját szemükkel láthatták, milyen borzasztó állapotban van, mely egyformán sokkolta az anyját és a kislányt is.

Amikor Samantha viszontláthatta, az a műtő előkészítőben történt, oda Sharon nem mehetett be. Egyáltalán ő is örülhetett, hogy beengedték. A kislány az anyjába kapaszkodott, és zokogva kérlelte, ne hagyja ott a folyosón. A nővér, aki hozta a hírt, hogy bemehet, és várja bent a főorvos is, ahol megbeszélhetik a továbbiakat, felajánlotta, addig vigyáz a lányára. Azonban Sharon a világért sem akart elszakadni az anyjától, Samantha hiába hajtogatta, hogy csak pár perc lesz az egész, míg beszél a doktor bácsival, a gyereket szabályosan ki kellett tépni Sam karjából, úgy csüngött rajta, mint egy kis majom az anyján. Az asszonynak vérzett a szíve, amiért belekényszeríti abba a lányát, amit nem akar, de Davidért jobban vérzett, érte sokkal jobban aggódott. Ki tudja, lehet, hogy most látja utoljára? A gondolatra újra kipotyogtak a könnyei, a nővérre nézett, aki egy bólintással jelezte, bíztatta, hogy menjen. Megsimogatta Sharon arcát, és biztosította, csak néhány perc lesz az egész, majd erőt vett magán, és

otthagyta a lányát a folyosón, akinek a kiáltásait még akkor is hallotta, amikor becsukódott mögötte az ajtó, és a keskeny folyosón bement az intenzív részlegre. Ott egy újabb nővér várta, aki gyorsan ráakasztott egy köpenyt, és bevezette abba a külön helyiségbe, ahol David feküdt.

Odabent két intenzíves nővér és egy férfi figyelt rá, Sam észrevette a kitűzőjén a dr. feliratot, azonban a nevét nem tudta elolvasni, de abban a pillanatban nem is érdekelte. A tekintete arra a kis mozdulatlan testre szegeződött, mely semmit nem érzékelt a külvilágból. A szájában lélegeztető cső volt, a karjában infúzió, testén EKG, mellette monitor mutatott számára érthetetlen jelzéseket, azonban akik ott tüsténkedtek körülötte, biztosan értették. Még transzfúziót is kapott, a fején kötés – amit hamarosan levesznek majd –, teljesen eltakarta a homlokát is, és mindebből alig látszott ki az az aranyos pufók kis arcocska, mely korábban mindig olyan vidáman nevetett rá. Most már vérnek nem volt nyoma, szépen lemosták róla, azonban így is szinte felismerhetetlen volt. Ez az ő fia? Közel sem hasonlított arra a Davidre, akit megszokott, és annyira szeretett, de mégis ezer közül is felismerte volna. Az anyai ösztöne megsúgta, s a szíve nagyot dobbant, amint megpillantotta. Csak az volt a baj, hogy a fiú nem ismerte meg, ki sem nyitotta a szemét. A bőre sápadt volt, és ha Sam nem látta volna körülötte azokat a műszereket, akkor azt gondolta volna, hogy csak a teste van itt. De ahogy látta a személyzet munkáját, gyors mozdulataiknak elhitte, hogy él. Életben van, és ez a lényeg. Mindenki egyetlen feladatot tűzött ki maga elé, életben kell tartani. Addigra már David túl esett a röntgenen és a koponya CT-n, s a leleteket két orvos tanulmányozta néhány lépésnyire tőle. Amint észrevették Samanthát, odamentek hozzá, és bemutatkoztak, ekkor tudta meg, hogy az egyik idegsebész, a másik altatóorvos.

Sajnos, nem szolgáltak jó hírekkel, David sérülései

súlyosak voltak, több helyen eltört a koponyacsontja, és az agya is károsodott, úgyhogy nem késlekedhetnek sokáig. Minél előbb meg kell műteni. Az idegsebész elnézést kért, amiért nem tudta nyugodt körülmények között fogadni, de nem állt rendelkezésükre túl sok idő, minél tovább várakoznak, David esélyei egyre inkább csökkennek. Így is sok minden forgott kockán. Az agysérülés következtében lehet, hogy így is meghal. Vagy maradandó agykárosodása lesz, vagy kómába kerül… Lehet, hogy többé nem fog tudni felkelni, járni, normális életet élni. Még meg is vakulhat, úgyhogy semmit nem ígérhetett. Nem tudták előre, mi fog történni. Ha az operáció sikerül, akkor sem lélegezhetnek fel. Megannyi kérdés van még, melyre majd csak David adja meg nekik a választ. És az, hogy egyáltalán normális lesz-e, annak nagyon kevés az esélye, de nem lehetetlen. Isteni csoda kell hozzá. Azonban ha nem operálják meg azonnal, akkor mindennek vége, a fiúnak beavatkozás nélkül néhány órája van hátra. De lehet, hogy még annyi sem. Nincs más választásuk.

Samantha remegő kézzel írta alá a beleegyező nyilatkozatot, aztán kapott néhány percet, hogy odamehessen a fiához. Szegény, kicsi David… Anyjának élete egyik legborzalmasabb percei voltak ezek, a másik akkor érte, amikor meglátta vérben fekve az aszfalton. Most oda mert hajolni hozzá, és megcsókolni azt az édes arcocskáját, amelyről csak remélhette, hogy egyszer újra rámosolyoghat. Majd megsimogatta a fejét, amikor a nővér egyből rászólt, hogy vigyázzon a sebére. Sam bólintott, és olyan finoman érintette meg a homlokát, ahogy csak lehetett. Közben a fia fülébe suttogta, milyen ügyes fiú, már csak egy kicsit bírja ki. Megműtik, s akkor sokkal jobb lesz. Legalább is merte remélni, hogy sokkal jobb lesz, és nem következik be az, amiről az orvos beszélt. Tudta, fel kell készülniük a legrosszabbra és a „kevésbé” rosszabbra is,

hogy a fia agykárosult marad az élete hátralevő részére. Azonban akkor, ott nem gondolt erre. Biztatta a fiát, és elmondta, mennyire szereti. Közben a könnye hullott, mint a záporeső. Úgy maradt volna még, de a nővér gyengéden megérintette a vállát, és ebből Samantha tudta, mennie kell. Az orvos szavai csengtek a fülében, nem várhatnak sokáig, mert az csak a fia esélyeit rontaná. Fel kellett készíteniük a műtétre. Sam bólintott, szó nélkül felállt, és alig látott a könnyein át, amikor egyszer csak azt vette észre, hogy három orvos áll előtte, és mindannyian egyöntetűen biztosították arról: minden tőlük telhetőt megtesznek a fiáért. Samantha nem ismerte őket, de bízott bennük, a szaktudásukban, az emberségükben, az ügyességükben. És bízott mindenben, Istenben, a sorsban, csak mentsék meg a fiát…

Újabb bólintással jelezte, hogy áldását adja a tevékenységükre, David élete ezúttal az orvos team kezében volt. A száját elhagyta egy halk köszönöm szó, aztán kiment az ajtón. Maga sem értette, hogyhogy nem ájult el nyomban, csak azt érezte, hogy egy gyengéd kéz tartja a vállát, a nővér kivezette az intenzívről a folyosóra, ahol Sharon várt rá. Samantha összetörtén érkezett vissza, s borzalmas látványt nyújtott, Sharon viszont felsikoltott, amikor meglátta, úgy megörült neki. A lánynak sem lehetett könnyű, hiszen ott volt mindvégig mellette, és látott, amit látott. Szerette volna megkímélni Sharont a látványtól, amely még egy felnőttnek is sok volt, de nem tehetett semmit. Sharon boldogan repült a karjába, és úgy kapaszkodott belé, mint még eddig soha.

– Hogy van, David? Mit csinálnak vele, anya? – kérdezte a kislány, s a gyermek szemeiből is hatalmas könnycseppek buggyantak ki.

– Megműtik, kincsem.

– Az mit jelent?

Sam hirtelen azt sem tudta, mit válaszoljon a gyereknek.

– Rendbe teszik a sérüléseit mindenféle műszerrel, hogy meggyógyuljon.

– Még mindig olyan csúnya a feje?

– Nem, már sokkal szebb. A nővérek lemosták, és rendbe tették. –Istenem, olyan nehéz volt ezt elmagyarázni most a lányának. Mit fog mondani neki, ha Davidet mégsem sikerül olyan állapotba hozni, amilyenbe szeretnék?

– Akkor én miért nem nézhettem meg?

– Mert az öcséd most olyan helyiségben van, ahová gyerekek nem mehetnek be.

Samantha azt hitte, ezt nem bírja ki. A műtét órákig eltarthat, mialatt számára csak a rettegés marad, meg az imádság. Remélte, nem most látta utoljára Davidet. Még mindig nem akarta elhinni, hogy ez történt velük, egy órával ezelőtt még boldogan sétáltak a parkban. S fogalma sem volt, hogyan vett erőt magán, és hogyan értesítette a férjét, de megfogta Sharon kezét, és talált egy pénzérmés telefont valamelyik folyosón. Aztán a büfében vett innivalót a gyereknek, meg szendvicseket és egy csokit, aztán visszamentek a műtőblokk elé, ahol további idegtépő percek vártak rá. Ránézett az órájára, alig telt el harminc perc a műtét kezdete óta, mely tizen-akárhány órán át tarthat. Ha Sharon nem lett volna mellette, biztosan megőrült volna, mialatt várt a csodára. Hogy valaki kijöjjön végre onnan, és megnyugtassa, a fiával minden rendben van. Túl fogja élni, meg fog gyógyulni, és akkor elfelejthetik ezt az egészet. És várta a férjét is, akire nagyobb szüksége volt, mint valaha. Az ölelésére, nyugtatására, hogy megsimogatja az arcát, kezét végigsimítja a haján, és azt mondja: ne félj drágám. Lelki támaszt, segítséget várt tőle és nem szemrehányást, vádaskodást, barátságtalan szavakat, megvető pillantást.

Ahogy ott állt előtte, és a tekintetük találkozott,

Samantha hirtelen szemben találta magát saját félelmével. Igaz, eddig nem maradt ideje ezen gondolkodni, hiszen olyan gyorsan zajlottak az események, de most felerősödött egy érzés a szíve mélyén, és betöltötte azt. Mi lett volna, ha jobban odafigyel? Akkor mindez nem történik meg. A férje gyűlölete átterjedt az asszonyra, és megfertőzte először a lelkét, majd a szívét is. Tényleg ő lenne a hibás? Ha nem engedi el a gyerekek kezét, vagy ha egy kicsit is hamarabb kapcsol, akkor talán időben el tudja kapni Davidet, és megkíméli attól a borzalomtól a fiát, ami rá várt. Küzdelem az egészségért egy életen át. És ha sosem fog meggyógyulni? Ha nem lesz többé olyan, mint a kortársai? A bűntudat felerősödött az asszonyban, s a pillanat tört része alatt játszódott le lelki szemei előtt mindaz, amiről a férje lemaradt, élete legborzalmasabb órája. Annyira ki volt készülve a látottaktól, a sokktól, nem maradt ereje a férjével szemben, hogy megvédje magát. Igazság szerint nem is akarta, mert mi van, ha tényleg ő a hibás. Mert megakadályozhatta volna a balesetet…

– Én… én sajnálom, Will… – felelte halkan, és lesütötte a szemét.

– Sajnálod? A fiam odabent fekszik élet-halál között, mert nem vigyáztál rá rendesen! És csak annyit tudsz mondani, hogy sajnálod? – a férfi viszont felemelte a hangját, tajtékzott a dühtől.

Samanthának ismét potyogni kezdtek a könnyei, fogalma sem volt, honnan jöhetnek még, hiszen annyit sírt már, míg a férje ide nem ért.

– Én… nem akartam… Megpróbáltam elkapni Davidet, de olyan gyorsan ugrott ki az úttestre, hogy…

– Nem akartad, nem akartad! Mégis ez lett belőle – mondta vádlón Will, nem kegyelmezett a feleségének.

– Szerinted szándékosan csináltam? Meg akartam menteni, de nem sikerült. Véletlen baleset volt! – kiabált

vele Sam, hogy észhez térítse. A férfi úgy nézett rá, mintha vízbe fojtotta volna a gyermeküket vagy ilyesmi.

– Nincsenek véletlenek. Túl lassú voltál, nem működtek jól a reflexeid, ami nem csoda. Az utóbbi napokban túlhajszoltad magad, holott én figyelmeztettelek, hogy fárasztó lesz. Azt mondtad, bírni fogod, egyedül is el tudod látni a gyerekeidet. Nem kellett volna elküldened Beth-t, ráadásul a tudtom nélkül. Ő mindig vigyázott rájuk, és soha nem történt semmi baj! – úgy üvöltötte, legszívesebben lenyelte volna keresztbe a megrémült asszonyt. Egy cseppnyi sajnálatot sem érzett iránta, őt tette felelőssé a balesetért, és kész.

– Hogy mondhatsz ilyet nekem, Will? – Sam legszívesebben a föld alá süllyedt volna szégyenében. Nem akart hinni a fülének, a férje kétségbe vonta a képességeit? Hogy tehette, hiszen ő az anyjuk! Szerinte egy bébiszitter jobb nála? – Azt vágod a fejemhez, hogy rossz anya vagyok azok után, amit értetek… a családért tettem… – képtelen volt befejezni a mondatát, hullámokban tört rá a zokogás.

– Nem azt mondtam, hogy rossz anya vagy. Csak felelőtlen… És ez a „csak” a fiunk életébe kerülhet. Ha valami baja lesz Sam, én… – elcsuklott Will hangja is, és a felesége megdöbbenésére elsírta magát. Olyan volt, mint egy kisfiú.

Samantha beleremegett férje mondataiba. Ha valami baja lesz… Hálát adhatott az égnek, hogy William nem hallotta, amit az orvos mondott. Nem ígérhetett semmi jót. Lehet, hogy az agya maradandó károsodást szenvedett. Vagy nem fog többé járni, beszélni, vagy látni. Vagy kómába esik… Ezt épp bőrrel David nem úszhatja meg, már csak az a kérdés, hogy az isteni csoda megtörténik-e, s a legjobb esetben is kezelhető lesz a „visszamaradása”, és idővel élhet majd olyan életet, mint a többiek. Erről, az adott helyzetben nem mert említést tenni a férfinak. S őszintén

szólva maga sem gondolt rá, mert csak egy dolog számított, hogy David életben maradjon. A többi majd elválik. Biztosra vette, az anyai szeretet segít abban, hogy a fia lassan, de felépüljön. Samantha mindent meg fog tenni érte és a férje is. Mellette szólt még a szerencsés anyagi helyzetük is, úgyhogy David a legjobb ellátást kaphatja. Az asszony olyan gyengének érezte magát, és meglepődött, mikor a férje összeomlott előtte.

– Nekem a fiam a legfontosabb a világon – ismerte be, mialatt könnyzápor hagyta el a szemét. Leroskadt a székre, az arcát a kezébe temette, s hangosan zokogott.

Samantha először se mozdulni, se szólni nem bírt a döbbenettől. Neki is fontos volt David, imádta a fiát, azonban ő egyformán szerette mindkét gyermekét. William úgy beszélt, mintha nem lett volna még egy gyerekük, pedig volt egy lányuk, aki ott állt némán a sarokban, és tisztán hallotta apja őszinte szavait. Samantha rápillantott a lányára, aki borzalmas arcot vágott, és majd meghasadt rajta a szíve. Szegény Sharon, nem elég, hogy végignézte az öccse balesetét, hallotta a szülei veszekedését, és ilyen körülmények között kellett megtudnia a döbbenetes igazságot: hogy nem szeretik őt. A lány csak állt ott, és nézett, mint egy riadt őzike. Sam elindult felé, hogy magához ölelje, mert éreztetni akarta vele: ő ugyanúgy szereti, mint a fiát, azonban elkésett vele. Sharonnak elkezdtek potyogni a könnyei, sértődötten nézett az apjára, majd az anyjára, aztán elrohant.

– Ne… Sharon, állj meg! Kérlek, gyere vissza! – kiáltotta Samantha, és szaladt utána.

A gyereket a lépcsőfordulónál érte utol, amikor az megtorpant, mert hirtelen nem tudta, a liftbe szálljon-e be vagy a lépcső felé vegye az irányt. Samantha elkapta, felemelte, mialatt a kislány sikított, és azt kiabálta, hogy engedje el, azonban az asszony olyan szeretettel szorította

magához, mint még eddig soha. A gyermek először kapálódzott, mindenáron szabadulni akart, azonban amint Sam csókolgatni kezdte az arcát, megnyugodott.

– Jól van… semmi baj, kicsim… semmi baj… – suttogta a fülébe, mialatt a kezét végigsimította a lány selymes haján, és ott csókolgatta, ahol érte. – Nagyon szeretlek téged.

– De apa nem szeret! – tört fel Sharonból az elkeseredés.

– Ő is szeret téged, csak most… – Most vészhelyzet van, tette volna hozzá, de nem merte. Nem akarta még jobban megrémiszteni a kislányt, így is túl sok volt az, amin keresztül kellett mennie, illetve menniük. És különben is, ezt Williamnek kellene megmagyaráznia, hiszen ő szólta el magát. Sam csodálkozva nézett körbe, és nem értette, a férfi hogyhogy nem jött utánuk? Bármennyire hihetetlennek tűnt, anya és lánya ketten maradtak a folyosón, a liftek előtt. Will nem látta őket, és úgy tűnt, hogy nem is akarja.

– Az előbb nem ezt mondta. Hallottam. Ő csak Davidet szereti. – A gyerek előtt világossá vált a helyzet, és az asszonynak majd megszakadt a szíve, ha belegondolt, mennyire igaza van. William csak Davidet szerette, és ebbe nem tartozott bele a felesége sem.

– Apa nem gondolta komolyan, amit mondott. Téged is nagyon szeret, csak most az öcsédért jobban aggódik. Tudod, David nagyon beteg, és apa azért idegeskedik, mert azt szeretné, ha minél hamarabb meggyógyulna.

Samanthának nehezére esett higgadtnak maradni, mialatt a fia élet-halál közt lebegett odabent a műtőben, a férje pedig őt vádolta a balesetért. A házasságuk alatt ezekben a percekben lett volna a legnagyobb szüksége a férfira, azonban ő ügyet sem vetett rá. Sa-manthába késként hatolt a fájdalom, ha történetesen most nem lenne itt, mi lenne Sharonnal? Will nem jött utánuk, nem foglalkozott sem a lányával, sem a feleségével, s egy pillanatra felerősödött az asszonyban a kétely. Lehetséges, hogy

William egyedül a fiát szereti a családból? Remélte, hogy nem. Amióta David megszületett, minden körülötte forgott, William rajongott a fiúért, és eddig még egyszer sem tett tanúbizonyságot arról, hogy a többiekről megfeledkezett volna. Sam remélte, mindezt a sokk hatása hozta ki belőle, és hálát adott az égnek, amiért a férje nem volt ott a balesetnél, és nem látta vérben feküdve Davidet. De amint vége lesz a műtétnek, rendbe jön minden. William is lecsillapodik, és akkor végre hajlandó lesz foglalkozni a lányával is egy kicsit, és bocsánatot kér majd tőle, amiért megbántotta. Addig viszont marad a bizonytalanság és a félelem. Istenem, mikor ér már véget ez a rémálom? Mikor jön ki valaki a műtőből, és
nyugtatja már meg őket végre?

Visszamentek a műtőket elválasztó csapóajtóhoz, ahol William még mindig ott ült magába roskadva a széken, és egy szót sem szólt hozzájuk. Pedig észrevette őket, a lépteik neszére felemelte a fejét, aztán gyorsan le is hajtotta, és némán bámulta a padlót. Sam az ég világon semmit sem tudott kiolvasni a tekintetéből, szerette volna tudni, mi jár a férje fejében, és legalább egy bocsánatkérést elvárt volna. Nem a maga, hanem a gyerek érdekében. Az asszony inkább lenyelte a mérgét, minthogy szóvá tette volna, mert nem maradt ereje a veszekedésre, ami úgysem vezetett volna sehová. Nem hibáztatta a férjét, még sosem érte baj őket, s a férje dühkitörését betudta a történteknek. A munkában lehet, hogy kemény üzletembernek látszott, azonban magánemberként igen is érzékeny volt és gyenge, főleg ha annak a sorsa múlott ezeken a perceken, akit ő annyira imádott. Van, akin így csapódik le, és van, akin máshogy. Elvégre mi emberek, nem vagyunk egyformák, nyugtatgatta magát Samantha. William nehezen viseli az efféle megpróbáltatásokat, és kész. Úgyhogy inkább némán leült mellé, Sharon az ölébe kuporodott, és várták a csodát.

Csigalassúsággal teltek a percek, körülöttük forrt a levegő. William képtelen volt nyugodtan ülni mellettük, remegett a keze, a padlón pedig dobolt a jobb lábával, így próbálta levezetni a feszültségét, de hiába. Az arca fülig vörösödött, és Sam érezte, a férje szét tudna robbanni tehetetlenségében.

Sharon is egyre nehezebben tűrte a várakozást, újabb fél óra elteltével nyugtalanul fészkelődött az anyja ölében, majd éhsége miatt panaszkodott. Ekkor Sam elővette a táskájából a szendvicseket, melyeket a büfében vásárolt. Megkínálta a férjét is, aki ezúttal sem szólt hozzájuk, mérhetetlen haragjában csak egy pillantást vetett rájuk, meg az ételre, és egy fejrázással jelezte, hogy nem kér belőle. Sharon viszont élvezettel falta be a szendvicset. Samanthának idegességében egy csomóban volt a gyomra, képtelen lett volna letuszkolni a torkán egy falatot is. Miután a lány jóízűen megette a szendvicset, Sam odaadta neki a csokit is.

– Mogyorós? – csillant fel Sharon szeme, s mosoly jelent meg az arcán, amikor az anyja bólintott. – A kedvencem!

Legalább ő tudott örülni valaminek azon a napon, ha már a szülei nem. Korábban befalta azt is néhány harapással, most viszont alighogy elmajszolta a felét, visszacsomagolta a fényes papírjába, és átnyújtotta az anyjának.

– Elég is volt?

– A másik felét meghagyom Davidnek. – Sharon nagy döbbenetet váltott ki a szüleiből, még Will figyelmét is sikerült magára vonnia. –jól fog esni neki, ha kihozzák onnan – mutatott a „Műtők” felirat felé.

Sam majdnem elsírta magát, annyira meghatódott lánya szavain, csodálatos volt az az önzetlen szeretet a testvére iránt, mely azok után is töretlenül élt benne, hogy az apja csúnyán belegázolt a lelkivilágába.

– Nagyon aranyos vagy drágám, de edd meg nyugodtan. David biztos nem fog csokit enni, ha kitolják a műtőből.

– Miért? Ennyi idő után ő is éhes lesz, nem?

Samantha felsóhajtott. Te jó ég, mit mondjon neki, hogy megértse? Nem, David nem lesz éhes, mert infúziót kap. De hogyan magyarázza el ezt Sharonnak? Williamre nézett, de hiába, tőle nem várhatott segítséget. A férfi inkább elfordította a fejét, ami más helyzetben valószínűleg fájt volna az asszonynak, azonban most meg sem érezte. Mi volt ez ahhoz a fájdalomhoz képest, mely David elvesztésének lehetősége miatt fúródott a szívébe!

– Ő egyelőre nem ehet csokit. Majd adnak neki valami mást.

– Mit csinálnak vele ilyen sokáig? – kérdezte Sharon, s az anyja egyre jobban félt a kérdéseitől. Sharon olyan okos kislány volt, nem lehetett átejteni, egyből észrevette a hazugságot. Igaz, Sam soha nem is akarta becsapni, azonban az igazság most túl fájdalmas lett volna. Azt mégsem ismerhette be előtte, hogy az orvosok ezekben a percekben is David életéért küzdenek.

– Meggyógyítják. – Az utolsó pillanatban jutott eszébe a legmegfelelőbb szó rá, ami nem kelt riadalmat egy ötéves kislányban, és lényegében fedte a valóságot.

– Hogyan? – jött az újabb, nehezen megválaszolandó kérdés, de erre Sam hamarabb feltalálta magát, mint az előzőre.

– Azokkal a csodatévő műszerekkel, amiről nem rég beszéltem neked. – Remélte, ezzel kielégíti a gyermek kíváncsiságát.

Sharon egy pillanatra elgondolkodott, aztán megszólalt.

– Hogyan tudják meggyógyítani anya, mikor nagy lyuk van a fején? Láttam, dőlt belőle a vér.

Ó, bárcsak megkímélhette volna ettől a látványtól! Sam tudta, amíg él, a lánya emlékezni fog erre a napra. Még

észhez sem tért a döbbenettől, mikor William idegességében egyszer csak felpattant a székről, és ráüvöltött a gyerekre.

– Nem tudnál végre csendben maradni, az istenit neki!

Sharon összerezzent, és az anyjához bújt. Átölelte a derekát, s a kezei szorításából Samantha érezte, mennyire fél. Sem szólni, sem sírni nem mert, és az asszony bármennyire is el akart kerülni egy újabb veszekedést, ezt nem hagyhatta szó nélkül. Érezte, meg kell védenie.

– Hagyd békén, Will! Nem ő tehet róla, úgyhogy ne rajta töltsd ki a mérgedet, légy szíves.

– Sajnálom, de egyszerűen nem bírom elviselni a nyavalygásait – mondta a férfi, s idegességében fel-alá járkált a folyosón, mialatt a kezeit tördelte.

Sam nem akart hinni a fülének. William úgy beszélt Sharonról, mintha egy nyamvadt kis béka lett volna, akit el kell taposni. De hiszen ő a lányuk!

– Inkább hívd fel Beth-t, hogy vigye haza – szólalt meg ismét, immár lágyabb hangon. – A kórház nem gyerekeknek való – tette hozzá magyarázatként, s közben azt gondolta, a fiának sem kellene itt lennie. Pedig megígérte neki, hogyha hazaér, együtt játszanak a kisvasúttal. Nos, a játék ma biztosan elmarad.

– Ne! Nem akarok hazamenni… veled akarok lenni, anya… – kiáltott fel Sharon. Számára világossá vált, hogy csak az anyjára számíthat.

– Nem tudom felhívni Beth-t, elutazott a barátjához New Yorkba. –Nem véletlenül kért tőle szabadságot.

– Akkor vidd haza te! – mordult rá Will. – Rád bízhatom ezt a feladatot, ugye? Ha már a fiamra nem tudtál vigyázni…

Ez övön aluli ütés volt. Az asszonynak majd megszakadt a szíve, mert tudta: a férje szándékosan gyötörte. Bántani akarta, hogy ezzel bűntudatot keltsen benne. És ha Sharon

nem lett volna mellette, Sam biztosan nekiugrik, és kikaparja a szemét. Nem gondolta volna, hogy egyszer ekkorát kell csalódnia a férjében. Ezek után joggal tette fel magának a kérdést, kihez ment férjhez egyáltalán? Ő nem ezt a Williamet szerette. Ami sok, az sok.

– Én nem szeretnék hazamenni. Itt akarok lenni, amikor kitolják a műtőből.

– Minek? Úgyis láttad, mikor bevitték. Engem viszont az „engedéllyel" sem vártál meg. Egyedül döntöttél, és aláírtad a beleegyező nyilatkozatot, engem meg sem kérdeztél, holott én vagyok David apja…

Szóval még ezt is az ő számlájára írja? Nem értette, mi ütött a férjébe. Felesleges lett volna magyaráznia neki, hogy nem vesztegethettek egy percet sem, mert azzal csak a fiának árthattak volna. Így sem biztos, hogy meg tudják menteni. Hát nem érti? S ahogy Samantha belenézett a férje arcába, akkor tudatosult benne, William féltékeny rá. Féltékeny, amiért az orvos az asszonyt világosította fel a gyermekük állapotáról, és az ő engedélyét kérte a műtétre. De hát kivel beszélt volna, ha William nem volt ott? És Sam sejtette, a következő baja az lesz, hogy a férjét később értesítette a történtekről, s nem azonnal, amikor beért a kórházba. Az igazat megvallva, utólag azt is bánta, hogy egyáltalán felhívta. Hatalmasat csalódott Williamben, a házasságuk alatt még egyszer sem beszélt így vele. Sosem veszekedtek, pláne nem a gyermekük előtt.

– Szerintem az nem kérdés, hogy a fiamon életmentő műtétet hajtsanak végre, ha az orvosok úgy gondolják. Vagy talán te megtiltottad volna? – vágta Will fejéhez. Tudja egyáltalán, mit beszél? Mikor tér már észhez ahelyett, hogy a feleségét hibáztatná mindenért? Sam most az egyszer szállt szembe a férjével, és úgy döntött, nem adja meg magát. Elvégre neki is éppúgy joga van itt lenni, mikor a fiát kitolják a műtőből, mint az apjának. És

különben is, neki ne parancsolgasson senki, talán ha Will szépen kérte volna…

Ekkor azonban olyasmi történt, amire Samantha nem számított. Sharon megszorította a kezét, és felnézett az anyjára.

– Anya, inkább menjünk haza… kérlek… – Sharon könyörgő tekintete visszahozta Sam szívébe a szeretetet. Felül kellett kerekednie a gyűlöletén, és háttérbe szorítani az akaratát. Tudta, Sharonnak nem a kórházzal volt kifogása, az apja miatt akart elmenekülni innen, és ezt az anyja abban a pillanatban megértette, mikor a szemébe nézett.

A lánynak ismét könnyek folytak végig az arcán, és Sam lehajolt hozzá, hogy megcsókolja.

– Ne sírj, drágám! Ha haza szeretnél menni velem, akkor hazamegyünk, rendben?

Ezzel a veszekedésük abbamaradt, de Samantha tudta, hogy csak fel lett függesztve, mert ennek még koránt sincs vége. Jobb is, ha majd kettesben folytatják, amikor egyik gyermekük sincs jelen. Davidért már úgysem tehet semmit, s az orvosok előre megmondták, ez a műtét nagyon sokáig eltarthat. Akár tíz-tizenkét órát is, melyből eddig két és fél telt el. Sharon nem biztos, hogy kibírná addig, és a lányának most nagyobb szüksége volt rá, mint a férjének. Rápillantott az órájára, mire az orvosok végeznek, este lesz. Ráér akkor visszajönni ide.

Hívott egy taxit, és amikor beült a lányával a hátsó ülésre, arra gondolt, hogyan fordulhatott fel egyik pillanatról a másikra az életük? Mikor reggel elindultak az állatkertbe, még minden rendben volt. Most viszont, David életéért izgulhatott, és úgy tűnt, a férje nem áll mellé a bajban. Pedig eddig úgy hitte, álomházasságban él, éppen ezért fájtak annyira a férje a szavai, még ha az idegesség és kétségbeesés is mondatta vele azokat. És amit akart, azt

elérte, bűntudatot ébresztett az asszonyban, miszerint nem jó anya, és az ő figyelmetlenségének köszönhetően van most életveszélyben a fiuk. Holott Sam mindig vigyázott a gyerekeire, egy pillanat alatt történt az egész…

Amikor hazaértek, mindketten kimerültek voltak, úgyhogy nem telt sok időbe, mire Sharont lefektette és elaltatta. Ő is pihenni akart egy kicsit, tudta, ha visszamegy a kórházba, ott fog éjszakázni David mellett. Mielőtt ő is elaludt volna, a fiára gondolt. Összekulcsolta a kezét a takaró alatt, és elmondott egy imát. Az orvosok minden tőlük telhetőt megtesznek, a többi Istenen múlik. Fogalma sem volt, mennyi ideig aludt, de egyszer csak arra ébredt, hogy valaki odalent becsapja a bejárati ajtót. Sharon meg se rezzent, Sam viszont mindig felriadt a legapróbb neszekre is. Óvatosan kelt ki az ágyból, és kisurrant az ajtón. Elképzelni sem tudta, ki lehet az? Talán Beth váratlanul visszajött New Yorkból? Elkezdett rohanni a lépcsőn, azonban négy-öt fok után megállt, mintha földbe gyökerezett volna a lába. Megpillantotta Williamet. A gyomra összerándult, rosszat sejtett… nagyon rosszat… Vajon miért jött haza ilyen korán? A férfi is megállt, és észrevette a feleségét, de nem szólt. Sírt.

– Mi történt, Will? – kérdezte az asszony rémülten, s bele kellett kapaszkodnia a korlátba, nehogy összeessen.

– Meghalt, Sam… David nem élte túl a műtétet… – mondta, majd térdre rogyott a szőnyegen. Keserves zokogása bezengte az egész házat.

10.

David temetésének napja maga volt a pokol. William azt kívánta, bárcsak megnyílna alatta a föld, hogy elsüllyedjen benne. A fia nélkül nem akart tovább élni, számára a gyerek jelentette az életet, ő volt a mindene. Mindig is arra vágyott, hogy legyen egy fia, aki tovább vinné a nevét és egy szép napon a cégét is. Azt is eltervezte, majd ha kijárja az iskoláit, és leérettségizik, megajándékozza egy sportautóval, és ha lediplomázik, vásárol neki egy szép házat. A számítógépeknek nagy jövőt jósoltak a szakemberek, Will cége virágzott, amivel megteremthet mindent a fia a számára, s gyermekének nem kell megküzdenie a jólétért, mint annak idején az apjának. Csodálatos tervek, szép álmok voltak ezek, és most mind ködbe veszett. David nincs többé. Nem akarta elhinni, hogy többé nem mosolyog rá, nem ugrik a férfi nyakába örömében, mikor hazamegy, és többé nem nyúzza az apját, hogy játsszon vele. Még mindig ott csengtek William fülében a szavai, azon a bizonyos reggelen, mikor David azért győzködte, hogy villanyvasutazzon vele ha hazaér, mert a többiek már unták a vonat zakatolását és pöfékelését hallgatni. És tessék, azt is hiába építette, most már nem volt kinek beindítani…

Akkor látta utoljára, az arca tiszta maszat volt a lekvártól, és úgy örült, mikor az anyja megígérte, hogy elviszi az állatkertbe. Azonban sosem értek oda… Bárcsak ne vitte volna! Ez az utolsó emlékkép, ami megmaradt Williamnek, és talán hálát adhatott az égnek, hogy nem látta őt vérben fekve az úttesten vagy a műtő előkészítőben. Pedig úgy szerette volna megnézni, s amikor az orvos kijött maszkban, izzadt homlokával, és közölte, hogy David

örökre eltávozott, akkor sem engedték meg neki, hogy bemenjen hozzá. Nem láthatta, holott úgy szeretett volna elbúcsúzni tőle, de nem engedték. Tudta, hogy meghalt, mégis úgy érezte, mintha csak elutazott volna nyaralni vagy egy időre elvitte volna tőle valaki, aztán majd visszahozza, és minden megy úgy, mintha mi sem történt volna. Viszont amikor bement David szobájába, ahol döbbent csend fogadta, rájött, annak a helyiségnek már nincs lakója. Hihetetlen. Felfoghatatlan, hogy a fia mindössze csak a képzeletében létezik. Elment egyik napról a másikra. Reggel még ott nevetett rá az etetőszékben, és délutánra már… már felment az angyalokhoz… De miért éppen ő? Lám, egy véletlen baleset, és az ember gondosan felépített élete hirtelen kártyavárként omlik össze. Miért? Miért pont a fiával történt mindez?

Olyan nehéz volt elhinni, hogy most David ott van abban az apró dobozban, melyet koporsónak neveznek. William ilyen kis koporsót még nem is látott soha, s ha rá gondolt, elfogta a félelem. Minden ismerősének éltek a gyermekei, játszottak, tanultak és felnőttek. Davidtól meg a sors elvette ezt az esélyt… Két év, mindössze ennyi maradt a szüleinek, s William gyűlölte az Istent azért, amiért magához szólította a fiát. Bár, eddig sem tartozott a hívő emberek közé, most meg aztán végképp kétségbe vonta Isten jóságát és igazságosságát. Mert ezen a földön nincs igazság! Amikor a pap arról prédikált, hogy az úr magához szólította ezt a gyermeket, legszívesebben felordított volna fájdalmában, miért nem mással tette? Azonban nem volt ereje ahhoz, hogy megszólaljon, csak zokogott, és nézte azt a piciny koporsót, melyen apró, dőlt arany betűk jelezték a fia nevét. És most azért állták körbe oly sokan, hogy megnézzék, amint a föld mélyére helyezik, és örökre eltemetik kis testét.

A szertartásra sokan eljöttek, Will meglepődött a

rengeteg ember láttán. Ismert és ismeretlen arcok egyaránt felbukkantak a tömegben, nemcsak a rokonok és közvetlen ismerősök, hanem Will üzlettársai, az alapítvány vezetői és azoknak az iskoláknak az igazgatói, akiknek annyi számítógépet adományozott. Ott volt a titkárnője, Margaret, az a nő, aki azon a förtelmes napon megállította a feleségét a lányával egy kis útbaigazításért, s jelen volt az a sofőr is, aki elgázolta Davidet. Meg Samantha egykori barátnői, évfolyamtársai, akiket David vagy felismert vagy nem. Egyedül Nicole-t tudta azonosítani a tömegben közülük, meg ismerősnek tűnt még néhány arc, csak nem tudta őket hova tenni. Samanthának valószínűleg jól esett volna egykori társai, barátai jelenléte, Willt viszont hidegen hagyta. Ő akkor örült volna, ha nem kellene itt lennie, vagy ha arra a koporsóra más neve lenne írva. Fájdalom tükröződött az arcáról, a szívébe pedig beleköltözött a gyűlölet, harag és düh. Mert a sors nem kímélte őt, attól fosztotta meg, akit a legjobban szeretett. S Daviddel együtt a szeretete is meghalt.

Azóta utált, gyűlölt és megvetett mindenkit. Nem sajnálta a feleségét sem, amikor ott zokogott mellette esténként az ágyban, és azt kérte, bocsásson meg neki. Mert Samantha nem tehetett a balesetről, azonban Will még most is úgy gondolta, hogy igen, és ezt az asszony mérhetetlen fájdalmában, elkeseredésében el is hitte. Nem maradt ereje szembeszállni a férjével, és harcolni az igazáért. Valóban, ha csak egy kicsit jobban figyelt volna Davidre, akkor mindez nem történik meg. Nem ugrik az autó elé. Szörnyű bűntudat gyötörte az asszonyt, s William nemhogy nem sajnálta, de meg sem értette. Nem értette, hogy neki ez sokkal jobban fáj, mint a férfinak. Elvégre Sam volt az anyja, ő szenvedte végig a nehéz terhességet, ő szülte meg, kelt fel hozzá esténként, ha felsírt, hogy megetesse. Az asszony volt David mellett, ha elkapta valamilyen

nyavalya, és a gyerek reszketett a láztól, készségesen törölte le könnyeit, és tömte belé a rossz ízű gyógyszert, hogy meggyógyuljon. Jelen volt az első lépésénél, mosolyánál, és mindig az anyja törölte le a könnyeit, neki jutott a feladatok oroszlánrésze, s William csak akkor vette ki a részét a gyerekek neveléséből, ha ajándékot kellett venni nekik vagy naphosszat játszani velük. Egyedül még az esti meseolvasást vállalta, persze ha nagy ritkán, hetente egyszer ráért. Az is nagy kegyességnek számított a részéről, hogy felállt a számítógépe mellől, és nem a programjaival foglalkozott. Ezért tűnt sokkal kevesebb időnek az a két év Williamnek, mint Samanthának. Ekkor döbbent rá, milyen keveset is játszott a fiával, mint amennyit lehetett volna, és a szíve sajgott, ha arra gondolt, hogy az álmai felét sem tudja már megvalósítani. Azokat az álmokat, amelyek más családban apa és fia között normális dolognak számítottak. Például, hogy megtanítsa Davidet biciklizni vagy elvigye horgászni. Irigységgel fűszerezett fájdalmát a feleségére zúdította, s mindemellett elviselhetetlen terhet akasztott az asszony nyakába: a fia halálának a terhét, mert őt hibáztatta érte.

Mert Samantha mit csinált ebben a házasságban? Szerinte „csak” a gyereknevelés volt a dolga, Will dolgozott helyette is, a férfi tartotta el őket, és kereste a sok pénzt. Most az egyszer engedte el Beth-t a tudta nélkül, és meg is történt a baj. Holott Samanthának csak az lett volna a dolga, hogy vigyázzon a gyerekeire, de képtelen volt rá. És tessék, most sem állt mellette, mert nem mert az emberek szeme elé kerülni. Legalábbis Will ezt gondolta, ami nem egészen fedte a valóságot. Samantha idegileg kikészült, David balesete óta csak nyugtátokon élt, mert nem bírt megbirkózni a tudattal, hogy meghalt a fia, mikor megmenthette volna. Ha egy kicsit jobban vigyáz rá… Ennél nagyobb fájdalma nem lehet egy szülőnek, William

mégis azt hitte, hogy mindez csak neki fájhat, csak ő érezheti magát olyan pocsékul, hogy legszívesebben a fia után menne… Mert David elvesztése után minden értékét vesztette, nem akart dolgozni, enni, aludni… Egyszerűen nem akarta tovább folytatni az életét…

És mégis; élnie kellett! Mivel Samantha rossz idegállapota miatt nem bírt részt venni a temetésen, Willnek egyedül kellett végignéznie, amint a virágtenger között megmozdítják azt az apró koporsót, és elkezdik leereszteni a mélybe. Samantha nem volt mellette, s a gyengeségéért még jobban neheztelt az asszonyra. Arra nem gondolt, hogy a feleségének sokkal szörnyűbb volt látnia a gyermekét kiterülve az utcán, aztán a mentősök küzdelmét, amint megpróbáltak életet lehelni abba a kis testbe, majd a kórházban, amint csövek álltak ki belőle, és egy gép lélegeztette. Látni azt a sápadt arcot, amely korábban mindig rámosolygott, a lehunyt szemeket, ami azelőtt felragyogott, ha rápillantott. William önzősége határtalan volt, csak magára tudott gondolni, a saját fájdalmára, és azt hitte, megszakad a szíve, mikor a koporsó pillanatról pillanatra lejjebb került, közeledve a sír belsejébe, aztán egyszer csak eltűnt a szeme elől. Ekkor Williamben elszakadt a cérna, úgy érezte, nem bírja tovább.

– Kisfiam! Kisfiam! – felordított, majd odaugrott a gödör széléhez, és vissza akarta húzni a koporsót, hogy kiszabadítsa belőle Davidet.

Az emberek döbbenten nézték a jelenetet, a sírásó nem engedte át a kötelet az apának, aki beleszédült volna a sírba, ha Brad nem állítja meg.

– Kérlek, Will… – neki is nagyon fájt a szíve, és olyan nehezére esett megállítania a barátját. Ki tudja, a helyében talán ő is ezt tette volna. Átérezte a bánatát, hiszen kétgyermekes apa volt. Megmarkolta Will mindkét vállát, úgy húzta vissza a sír széléről.

– Engedj el! Majd én megmentem a fiamat, ha Samantha nem bírta…

– Nem ő tehet róla, ezt te is tudod. Kérlek, próbálj meg uralkodni magadon, Will – suttogta a fülébe, közben bólintva jelezte a sírásóknak, hogy folytathatják szomorú munkájukat. Felemelték a lapátokat, és elkezdték hántolni a földet, mely halk puffanással esett a kis koporsóra. Egyik lapát dolgozott a másik után, s ezek a halk puffanások Will számára mennydörgést jelentettek.

– Kisfiam… drága kisfiam… – Nem bírta tovább, térdre rogyott, és az ég felé emelte tekintetét. – Miért tetted ezt velem? Miért? – jajveszékelő kiáltása messzire hatolt a temető borzalmas csendjében. Aztán arcát két kezébe temette, úgy zokogott tovább. Brad szeméből is könnyek csordultak ki, s együtt sírt velük a tömeg. Mire Williamnek nem volt ereje ahhoz, hogy felemelje a fejét, már csak egy földkupacot látott, melyre éppen virágokat helyeztek. Ennyi maradt a fiából.

11.

A temetés után Brad nem engedte meg, hogy William egyedül menjen haza. Tulajdonképpen a férfi nem is akart hazamenni, mondván, nincs értelme. A halotti tor sem érdekelte, a család egyik tagja sem volt olyan állapotban, hogy fogadni tudta volna a vendégeket. Will egyedül szervezte a temetést, mert Samantha képtelen volt rá, még ebben is cserbenhagyta, azonban ez volt a legkevesebb, amit az asszony számlájára írt fekete pontként. Ő választotta ki a koporsót, a szemfedőt a fia számára és rendelte meg a virágokat. A halotti torra pedig azt mondta, hogy leszarja, és nem érdekli, illik-e vagy sem. Ha Samanthának lett volna elég ereje hozzá, akkor az otthonában megszervezte volna, azonban a gyász és a férje által ráterhelt felelősség túlságosan összeroppantotta ahhoz, hogy bármit is tegyen. Még a temetésen sem tudott megjelenni, olyan pocsék állapotban volt. Egész nap csak zokogott, vagy feküdt az ágyban, és a plafont bámulta, vagy hálóingben bolyongott a házban, és természetesen nem tudta elkerülni, hogy ne nyisson be David szobájába. S ilyenkor általában ott találta a férjét, aki megvetve nézett rá, és Sam tudta, hogy a férje gyűlöli. Őt teszi felelőssé a balesetért, és sosem fogja megbocsátani, hogy hagyta meghalni a fiukat… És ő sem fogja megbocsátani magának soha. Elhitte, amivel a férje vádolta, s ezzel aláírta a saját halálos ítéletét. De nem érdekelte, mert legszívesebben meghalt volna. Úgy bolyongott a házban, akár egy kísértet, s már csak árnyéka volt önmagának. Nem érdekelte semmi és senki.

William még csak-csak összeszedte magát, felöltözött, és néha bement az irodába, bár dolgozni képtelen volt.

Margaret sokat segített neki, egyedül tartotta a frontot odabent, önként vállalta a túlórázást is, és ugyan nem tartozott a munkakörébe, de ő ment el felvenni a kapcsolatot a temetkezési vállalattal, megcímezte és elküldte a particédulákat. Williamnek csak egyszer kellett az asszonnyal mennie, hogy megnézze és kiválassza azokat a dolgokat, amikkel együtt szeretné eltemetni a fiát. William többször elsírta magát előtte, mire az asszony átölelte, és bölcs szavaival nyugtatgatta. Margaret az anyjára emlékeztette a férfit. Korábban, ha valami problémája volt, mindig Samanthához fordult, azonban most otthon nem számíthatott senkire. Magánügyeit nem szokta a családon „kívülre" vinni, de úgy érezte, hogy már nincs családja. Semmije sincs, minden értéktelenné és érdektelenné vált a számára. Amikor Margaret megkérdezte, hogy foglaltasson-e asztalt valamelyik étteremben vagy hotelban, William azt válaszolta, úgysem éli túl a szertartást, mert belehal fia elvesztésébe. S a temetésen tanúsított magatartása majdnem igazolta a szavait, legszívesebben belezuhant volna a sírba, és hagyta volna, hogy rá hántolják a földet, így legalább örökre együtt maradhatott volna kisfiával. Egyszerűen képtelen volt elengedni őt…

William sokszor változtatta meg a véleményét, így Margaret csodálkozott a legjobban, mikor az utolsó pillanatban felhívta, hogy mégis intézkedjen a fogadást illetően. Talán reménykedett benne, hogy a felesége vele tart, azonban amikor meglátták egyedül Williamet, a barátjába kapaszkodva, meglepődtek ugyan, de senki nem kérdezte, hol van Sam. Mindenki megértette, miért nem jött el. William fájdalmas elkeseredését és jajveszékelését így is borzalmas volt végignézni, az embereket mélyen érintette, sajnálták őt és az egész családot. Ennél nagyobb csapást nem kaphat egy szülő a sorstól, hogy el kell temetnie

tulajdon gyermekét. S ez a fiú mindössze két éves volt…

Margaret felhívta Bradet, aki a vendégek fogadására készségesen ajánlotta fel szállodája virágokkal csodálatosan kidíszített auláját, ahol alig jelentek meg. A legtöbben hazamentek, senki nem várta el Williamtól, hogy vendégül lássa őket. A temetés után ráadásul annyira összezuhant a férfi, hogy a részvétnyilvánításokat sem tudta fogadni. Samantha jól tette, hogy otthon maradt, mindenki sejtette milyen állapotban van. Brad attól tartott, hogy barátja valami szörnyűséget művel magával, éppen ezért ültette be a saját kocsijába, és hazavitte. Különben ki tudja hol, milyen állapotban találtak volna rá másnap… Még egy tragédiával nem tetézhette a család szomorú, siralmas helyzetét. Amikor hazaértek, Beth nyitott nekik ajtót, és ahogy Brad beljebb kísérte Williamet, nem akart hinni a szemének, amikor a nappali ajtajában állva megpillantotta barátja feleségét. Rég nem találkozott az asszonnyal, azonban aki akkor ott fogadta, az egy kicsit sem hasonlított Samanthára. Az asszony mezítláb, gyűrött hálóingben állt a padlón, a haja rendezetlenül lógott a vállára, a jó ég tudja, mikor látott fésűt utoljára. A szemei alatt hatalmas, sötét karikák tátongtak, az arca sápadt volt és elnyűtt, a karjai ijesztően soványak, s a kezében egy üres poharat tartott, sejteni lehetett, előzőleg mi volt benne. Samantha eszméletlen változáson ment keresztül az utóbbi két hétben: csodálatos asszonyból egy emberi roncs lett. És ahogy ránézett Williamre, legszívesebben megtörölte volna a szemét, elképesztő látványt nyújtottak azok, akik egykor mintaszülők voltak… Egyik napról a másikra kicsúszott a lábuk alól a talaj, széthullott egy boldog család élete. S ekkor Bradnek a kis Sharon jutott az eszébe. Nem tudta, hogy egy öt éves gyerek mennyit fog fel az egészből, azonban azt biztosan érzékeli, hogy a helyzetük katasztrofális. Sajnálta a barátait, de legjobban mégis

inkább a gyereküket sajnálta.

Vajon mit érezhet az a szerencsétlen lány, amint végignézi szülei tönkremenését, a család széthullását. Még szerencse, hogy ott volt Beth, mert ő volt az egyetlen normális ember, akire ezekben a napokban számíthatott. És Bradet még annál is inkább elszomorította a tudat, sajnos, ez nem csak néhány napig fog tartani. A lány szülei közül egyikük sem akart talpra állni.

Samantha nagy szemeit a férjére meresztette, de nem szólt, meg sem kérdezte mi történt.

– Nagyon megviselte a ceremónia – közölte Brad, melyre az asszony nem reagált, mintha meg se hallotta volna. Olyan nehéz volt bármit is mondania, a férfi hirtelen Beth-re pillantott, ő is tanácstalanul állt ott. Mindkettejüket megdöbbentette, hogy a házasok még csak nem is köszöntek egymásnak.

– Minek hoztál haza, Brad? – törte meg a csendet végül Will.

– Hogy ne essen bajod.

– És? Kit érdekelne az?

– Például engem. Samanthát… vagy a lányodat…

– Elmehetnek a pokolba, elmehet oda mindenki – válaszolta, s majdnem hasra esett a saját lábában. Mondata nagy megrökönyödést okozott a jelenlévők körében, döbbenten bámultak rá, csak egyedül Brad volt a helyzet magaslatán.

– Ne haragudj rá, Samantha! Nem tudja, mit beszél – Brad rég került ilyen kellemetlen helyzetbe. Ő szégyellte magát a barátja helyett.

– Le kellene feküdnie.

– Minek?

– Mert pihenésre van szükséged – fordult a barátjához, s nagy erőfeszítésébe került, mialatt tartotta a hónalja alatt. De Will nem értékelte a fáradozásait, nem értékelt ő már

semmit, úgyhogy erőtlen teste mint egy nehezék zúdult Bradre, aki ha nem tartja karban a testét heti három edzéssel, biztosan összerogyott volna alatta.

– A fiamra van szükségem – mondta, illetve fröcsögte a férfi képébe, amint volt kegyes felemelni a fejét végre, s a tekintetük találkozott. Arcuk olyan közel került a másikhoz, hogy az orruk hegye majdnem összeért. – Vigyél vissza hozzá, a temetőbe… – dünnyögte, mire Brad azt hitte, megüti a guta.

Samantha nem mozdult. Sőt, egyáltalán nem reagált a jelenetre, csak állt ott üveges tekintettel, mintha a férjét nézte volna, de tulajdonképpen a semmibe bámult. Brad tudta, őrá nem számíthat, és ahogy hallgatta a barátját, egyre jobban sajnálta ezt az asszonyt. Tekintetéből egyből megállapította, hogy sem szeretetet, sem megértést nem kapott az elmúlt napokban. Nem ezt érdemelné a férjétől.

– Segítsen kérem, felvisszük az emeletre – fordult a bébiszitterhez, aki remegő kézzel nyúlt a férfi után. Rajta is látszott, mennyire zavarban van, és fogalma sincs, mit kellene tennie. Beth tudta a legjobban, mi zajlott abban a házban az elmúlt két hétben. A munkaadói egyfolytában kiabáltak egymással vagy sírtak. Szörnyű látvány volt, és annál szörnyűbb volt elviselni, köztük élni. Beth szíve szerint már rég felmondott volna, azonban saját érdeke helyett inkább a kislány érdekeit tartotta szem előtt, akit annyira szeretett. Miatta tűrt, s talán egy kicsit az asszonya miatt. Ki tudja, kit alkalmazna helyette? Különben is hol találna egy jó dadát és mikor? Addig ki vigyázna Sharonra? Az anyja ebben az állapotban semmire sem képes… jelenleg… És most úgy látszott, az apja sem.

Williamet nagy nehezen felvonszolták az emeletre, s mire Brad visszajött, Samanthát a nappaliban találta. Csendes volt, mint mindig, és szomorúan bámult ki az ablakon.

– Sam! – szólította halkan, egyszerűen nem tudott úgy elmenni mellette, hogy ne beszéljen vele. William is borzalmas állapotban volt, azonban kettejük közül az asszonynak nagyobb szüksége volt néhány jó szóra, vagy egy baráti ölelésre, ezt Brad egyből felmérte. Sam háttal állt neki, s hiába ejtette ki a nevét, meg se mozdult. Ekkor megfordult a férfi fejében, talán nem is akar vele beszélni, vagy senkit nem akar látni maga körül, de mégsem mehetett el szó nélkül. Gyengéden megérintette a vállát, mire Sam a fejét felé fordította, és sötétbarna hajának hosszú tincseit elsimította arcából. Ez az arc ismeretlen volt Brad számára, tökéletesen tükrözte lelke siralmas hangulatát, összetörésének tényét.

– Sam, sajnálom… nagyon sajnálom… – kezdte újra a férfi, és amint belenézett a szemébe, elcsuklott a hangja. Hirtelen sírhatnéka támadt, hiszen egy anya fájdalmas pillantását kapta el éppen, amibe beleremegett az ő szíve is. – Kérlek, fogadd őszinte részvétemet… – folytatta reszkető hangon. Samantha csak állt ott, és pislogott, nem szólt, még a beszéd is nehezére esett a gyász és súlyos lelki teher elviselése közepette. Brad nem tudta megállni, hogy a következő pillanatban magához ne ölelje.

– Köszönöm – ejtette ki az asszony végül, alig hallható hangon, és Bradnek már ez is sokat jelentett, sikerült megtörnie a jeget. Nem csoda, hogy Sam nem tudott részt venni a fia temetésén, gondolta, és nem értette, Will miért hibáztatja érte. Az imént az is világossá vált a számára, hogy David haláláért szintén Samanthát teszi felelőssé, melybe ő – úgy látszik – kis híján belerokkant.

– Ha bármiben a segítségedre lehetek, nyugodtan szólj! – így is sokat segített, azonban csodára nem volt képes. Davidet senki sem hozhatta vissza. – És ne aggódj Willért, majd csak összeszedi magát, ahogy te is. Ne vedd komolyan a szavait, csak a fájdalom mondatja vele, a

sérelme miatt vádol téged, meg az egész világot.

Samantha bólintott, és szerette volna elhinni, amit Brad hitt, de ő tudta a legjobban, hogy ez nem igaz. Jól ismerte a férjét, elég volt csak a szemébe nézni, a tekintete mindent elárult. Az asszonyt hibáztatta a fiuk haláláért, és ha jobban belegondolt, volt benne valami igazság. Soha nem fogja megbocsátani magának, hogy később érte utol Davidet, még ha egy pillanattal is, és a gyerek kiugrott az úttestre azután a fránya labda után. Sharon kezét elkapta, miért nem tudta Davidet is elkapni? Most már hiába morfondírozott rajta, a történteket nem lehetett visszacsinálni, a fia meghalt, és a túlvilágról nem hozhatja vissza senki. David balesetének napja nemcsak a fiú halálát, hanem a család összeomlását, Sam házasságának végét is jelentette. Tudta, a férje ezek után képtelen lesz arra, hogy úgy nézzen rá, mint rég vagy úgy szeresse, mint eddig. Minden meghalt bennük, s minden tönkrement körülöttük. A boldog család képe darabokra tört, az irigyelt otthon egy csapásra rémálommá vált. A szülők szinte egymásnak adták át a kilincset David szobájában, s amíg a férfi a „fiánál" ült, az ágyán zokogott, és a plüssállatait nézegette, addig Samantha Sharon szobájában tartózkodott, és igyekezett elkerülni mindenféle kontaktust a férjével. Legszívesebben még a szemébe sem nézett volna, úgy kerülték egymást a házban, mint két haragos kísértet.

Sharon a kórházban történtek után rettegett az apjától, és egyáltalán nem vágyott arra, hogy mesét olvasson neki, mint annak idején.

Őt is megviselte a testvére elvesztése, egyetlen mentsvára az anyja volt, jobban ragaszkodott Samanthához, mint eddig bármikor, és úgy ki volt éhezve a szeretetre, arra a szülői szeretetre, melyet csak az anyjától kaphatott meg. Így Samantha lett a mindene, az apjához pedig szinte nem is szólt, igaz, ezzel William nem is

törődött. Egyfolytában csak a fiára tudott gondolni, és úgy viselkedett, mint akibe az ördög bújt. Mindenbe belekötött, s ha véletlenül összefutott a feleségével a folyosón, annak általában kiabálás lett a vége. Egyértelműen Samanthát kiáltotta ki bűnbaknak, s azt ordította, ha nem lenne rossz anya, akkor a fia még ma is élne.

Az asszony kis híján összeroppant a teher alatt, kezdetben vissza-visszaválaszolgatott a férjének, ami a veszekedésüket még inkább elmérgesítette, s nem tudtak úgy leülni, és néhány szót váltani egymással, hogy az fel ne keltse a férfi haragját. Úgyhogy Samantha rájött, az lesz a legjobb, ha visszavonulót fúj. Inkább hallgatott, csendben tűrte a vádakat, azonban a férje így sem hagyta őt békén. Addig nem nyugodott, míg ízekre nem szedte az asszonyt, és egyik éjjel odáig durvult a dolog, hogy gyilkosnak nevezte, David gyilkosának… Samantha ekkor összepakolta az ágyneműjét, és átköltözött a lánya szobájába, amelynek Sharon nagyon örült. És az együtt töltött ebédek is abbamaradtak, meg a szokásos reggelik. Sam együtt evett a gyerekkel, Will viszont nem csatlakozott hozzájuk, és az asszony nem kérdezte, hogy miért. Sőt, semmit sem kérdezett a férjétől, és nem is szólt hozzá. Inkább a magányba burkolózott, és beletemetkezett a gyászba, egyedül Sharonnal volt képes kapcsolatot teremteni, egyébként kizárta értelmetlenné vált életéből a külvilágot.

Egyik reggel egy idegen nő csöngetett be hozzájuk, bár csak Will számára volt idegen, s éppen a férfi nyitott ajtót. Nem volt túl jó hangulatban, és egyáltalán nem vágyott látogatóra.

– Ki maga? – szegezte neki mogorván a kérdését.

– Rebeca Morgen vagyok. Ön… bizonyára… Mr. Winson… – dadogta a nő. Látszott, hogy zavarban van. Már hetek óta készült erre a találkozásra, s Williamet nem

igazán érdekelte a neve.

– Mit akar? – jött az újabb, barátságtalanabb kérdés. A szemei azt sugallták, mintha szentségtörést követett volna el, amiért ide jött, és zavarni merészeli. A megvetés elengedhetetlen érzését keltette a nőben.

– A feleségéhez jöttem, beszélni szeretnék vele.

– Minek? A feleségem nem fogad hívatlan vendégeket. – Will túl nyers volt és túl modortalan, azonban ez egy cseppet sem zavarta a nőt.

– Maga nem ismer engem. Én vagyok az a turista, aki aznap megállította Mrs. Winsont, amikor a fiát… az a szerencsétlen baleset érte… Kérem, fogadja őszinte részvétemet – Rebeca a kezét nyújtotta, de William nem fogadta el. Egy pillanatra elállt a lélegzete, elvörösödött szégyenérzete miatt, s könnyes tekintettel folytatta. – Ott voltam a temetésen is, csak akkor nem állt módomban… – hirtelen elcsuklott a hangja – … részvétet nyilvánítani…

– Most megtette. Van még valami? – közölte könyörtelenül Will, s ha Rebeca nem tudta volna, mekkora tragédia érte a családot, biztosan szörnyetegnek tartotta volna ezt az embert. Még most is futkosott a hátán a hideg, amint felelevenedett benne William kiborulása a szertartáson.

– Nem beszélhetnék a feleségével? Nem zavarnék sokáig, csak…

– Csak mi? Mondtam már, nincs olyan állapotban, hogy bárkit fogadni tudjon. Megviselték a történtek.

William úgy nézett ki, mint egy borzalmas szörny, aki a bejáratot őrzi. Rebeca megértette volna azt is, ha az a szerencsétlen asszony nem akarja látni, azonban a férje úgy utasította el, hogy őt meg sem kérdezte. És ha mégis szüksége van rá?

– Szeretném neki is részvétemet kifejezni – nem adta fel a nő, a férj viszont hajthatatlan maradt.

– Majd átadom neki az üzenetét – vonta meg a vállát, és hátat fordított, viszont amikor be akarta csukni az orra előtt az ajtót, a nyílásban feltűnt Samantha.

– Mrs. Winson! – Rebeca örömében felkiáltott, amint megpillantotta. William viszont megdermedt, nem számított rá, hogy az asszony hangtalanul odalopódzik a bejárathoz. Ezúttal Samantha meresztette rá megvető tekintetét, és William érezte, a szemei mintha azt kérdezték volna, miért vagy ilyen gonosz velem? A férfi elszégyellte magát, és úgy tett, mintha aggódna érte.

– Jól vagy, drágám?

– Tűrhetően – húzta el a száját Sam. Kár, hogy ezt a kérdést a szemtanú jelenléte váltotta ki a férjéből, s nem az az önzetlen szerelem, ami eddig a házasságukat jellemezte.

Rebeca viszont kapott az alkalmon, és besurrant az ajtón.

– Ó, Mrs. Winson! Ha tudná mennyire sajnálom, ami a fiával történt! – Maga is könnyekben tört ki, amint végignézett azon a csodálatos asszonyon. Egészen máshogy festett hálóingben – abban a kifacsart állapotban, mintha beledobták volna egy mosógépbe –, mint akkor, ott az utcán, amint boldogan sétáltatta gyermekeit.

– Sajnálattal nem megyünk valami sokra – mormolta az orra alatt Will, azonban a két nő úgy tett, mintha meg sem hallotta volna.

– Fogadja őszinte részvétemet – Rebeca félve nyújtotta a kezét Samantha felé, de az asszony még az elviselhetetlen gyász közepette is barátságosnak tűnt. Nagy kő esett le Rebeca szívéről, amikor elfogadta. Puha ujjaik összeértek, s amint Samantha szemébe nézett, a nőnek eleredtek oly nehezen visszatartott könnyei. – Kérem, bocsásson meg nekem! Ha akkor nem szólítom meg magukat, a fia ma is élne.

A házaspár úgy nézett erre a nőre, mint egy kísértetre. A vallomás leginkább Williamet döbbentette meg, de

Samantha sem akarta elhinni azt, amit hallott. Eddig a férje kizárólag rá terhelte a felelősséget, és álmában sem gondolta volna, hogy van még rajta kívül valaki a világon, aki ugyanúgy éli át azt a pokoli szenvedést, amit ő. Azt sem tudta, mit mondjon hirtelen, de a nő nem is várta meg. Térdre rogyott előtte, és zokogva kezdte csókolgatni a kezeit.

– Kérem, asszonyom… könyörgök… bocsásson meg…

Samantha megpróbálta elhúzni a kezeit, de Rebeca nem engedte.

– Mit csinál? – Sam hirtelen megriadt, azt hitte, egy őrülttel van dolga, bár már ő is az őrület határán volt. Azonban amint találkozott a tekintetük, rájött, hogy csak egy kétségbeesett anyával van dolga, aki együtt érez vele. Nem úgy, mint a férje. – Hagyja abba, és keljen fel! Nem ön tehet róla, hanem… hanem én…

Olyan nehezére esett kimondani ezeket a szavakat, és abban a pillanatban úgy is gondolta. A férjének igaza van, s beletörődött a sorsába, élete végéig bűnhődni fog a fia elvesztése miatt.

– Badarság! – emelte fel a hangját a nő, mialatt a teste felemelkedett. – Ne magát hibáztassa a történtekért, hiszen maga mindent megtett azért, hogy megmentse a fiát, Mrs. Winson. Ezt én tudom a legjobban, én voltam ott. Már ezerszer megbántam, hogy megszólítottam, különben nem történt volna meg… Nem is értem, hogy a gyerekek miért kezdtek el veszekedni azon a labdán. És én csak álltam ott bambán, de maga… maga egyből észbe kapott, és megmentette a lányát. Nagyon sajnálom, hogy a fiát nem tudta elérni. Ha én is időben észbe kapok, akkor talán utolérhettem volna valamelyik gyermekét, s akkor meg tudja menteni Davidet. Ha az egyikőjük karját elkaptam volna, akkor önnek csak a másikra kellett volna összpontosítani, és akkor… akkor biztos meg lehetett volna

akadályozni, hogy David kiugorjon az útra a labdáért… Én megállíthattam volna Sharont, maga pedig… így nem történt volna tragédia…

Sam belenézett a nő szemébe, és ugyanazt a kétségbeesést látta benne, ami őt is kínozta, és nem hagyta nyugodni. Mi lett volna, ha… Ha másképp cselekszem, ha gyorsabban fut, vagy ha úgy történik minden, ahogy Rebeca mondja. Vagy ha éppen nem jön az úton autó… Kezdett felébredni az asszonyban a remény, talán nem csak ő a felelős a fia haláláért, mint ahogy azzal a férje vádolta. És egyszer csak azt vette észre; együtt érez Rebecával, és nagyon sajnálja. Jól tudta, min ment keresztül az elmúlt napokban, ugyanazt a poklot élte át ő is, ugyanattól szenvedett. Nem tudták megóvni Davidet.

– Ne sírjon, kérem… ne… – mondta a nőnek, mialatt neki is potyogni kezdtek a könnyei. – Ha valaki hibás, akkor az én vagyok. Aznap én döntöttem el, hogy elviszem a gyerekeimet az állatkertbe, jobban kellett volna figyelnem rájuk. De most már késő…

A két anya átölelte egymást, és együtt zokogtak. Mindketten tudták jól, mit érez a másik.

– Ne, ne okolja magát, Mrs. Winson. Nem ön a felelős a fia haláláért. Százszor megbántam, hogy aznap arra sétáltam a lányommal. És ha belegondolok, hogy az én gyerekemmel is megtörténhetett volna, megszakad a szívem. El tudom képzelni, mit érezhet most, hiszen én is anya vagyok. Megértem a gyűlöletét… – legszívesebben halált érdemelne ő is. Ó istenem, bárcsak cserélhetne Daviddel! Gondolkodás nélkül meghalna helyette.

– Nem gyűlölöm magát, Rebeca – ellenkezett azonnal Sam, mielőtt tévedésbe esnének. Őszintén beszélt, s a nő megdöbbent a kijelentésén.

– Pedig megérdemelném… megérdemelném, hogy engem hibáztasson… engem tegyen felelőssé… Mert a fia

meghalt, és mindössze kétéves volt. Tudja, hogy azóta se éjjelem, se nappalom? Nem bírok aludni, a fülemben állandóan az a szörnyű hang cseng, amikor a kocsi lefékezett, és elcsapta őt. Annyit gondolkodtam azon, vajon eljöjjek-e ide? S amikor láttam a férje kiborulását a temetőben, azt kívántam, bárcsak meghalnék, ha ezzel segíthetnék a fiukon, istenemre mondom, megtenném.

Samantha fejében is megfordult az öngyilkosság gondolata, de neki ott volt Sharon, aki nem számíthatott másra, csak az anyjára – azok után, amit az apja művelt vele a kórházban, mikor még David életéért küzdöttek az orvosok. Nem gondolta volna, hogy akkor látja őt utoljára, a műtő előkészítőben. William emlékezetében legalább úgy maradt meg a fiuk, mosolygósán, jókedvűen, ahogy reggel elváltak. Samanthát pedig rémálomként kísértette a vérben ázó arca az úttesten, majd a mozdulatlan kis teste a kórházban, melyből csövek álltak ki, és egy gép pumpálta bele a levegőt. Ők ketten voltak tanúi a szerencsétlenségnek, és Samanthának hihetetlenül jól estek Rebeca szavai. Legalább ő mellette állt, és megnyugtatta, nem kell pálcát törni a feje felett. A bűntudattól rettentően szenvedett ez a nő, mint ahogy Samantha, azonban neki sokkal nehezebb volt. Egyrészt, mert mégis csak a fiát vesztette el, másrészt viszont, a férje nem állt ki mellette, és mérhetetlen haragjával Sharont sem kímélte. A kislánynak sem lehetett mindegy, hogy látta az öccse haláltusáját.

– Ne mondjon ilyet, kérem. Én sem szeretnék tovább élni David nélkül. De a lányainkért élnünk kell. – Benne már csak Sharon tartotta a lelket.

Rebeca hatalmas szemeket meresztett rá.

– Ó, Mrs. Winson! Menyire igaza van, egy anyának nem magára, hanem a gyerekére, meg a családjára kell gondolnia. Önnél csodálatosabb asszonnyal még nem találkoztam. A férje boldog lehet, amiért ekkora kincset

kapott a Jóistentől a maga személyében. Ne adja fel, Samantha. Itt a névjegyem, ha bármikor szüksége lenne rám, hívjon fel! – mondta, majd egy pillanat múlva hozzátette. – Köszönöm, hogy fogadott.

Megfordult, mert nem akart tovább zavarni. Amiért jött, elmondta.

S amint megfordult, belebotlott Mr. Winsonba.

– Nagyon szeresse ezt az asszony, mert megérdemli – mondta egyenesen a férfi szemébe, majd a feleségére pillantott. – Imádkozom önökért, az Isten adjon elég erőt ahhoz, hogy átvészeljék ezt a borzalmas időszakot…

Samantha meglepődött, hogy Rebeca is hisz Isten jóságában és nagylelkűségében. A férje szerint ez badarság, s most már sajnálta, amiért ebben is rá hallgatott, és nem mondott el egyetlen imát sem a fiáért. Rebeca látogatása gyógyír volt Samantha számára. Tőle több jó szót kapott ez alatt a tíz perc alatt, melyet a házukban töltött, mint Williamtől David halála óta. Sajnálta, hogy ilyen hamar elmegy, mégsem állította meg, nem szólt utána, holott úgy el tudott volna beszélgetni vele akár órákat is, csak nem a férje jelenlétében. Amikor Rebeca kilépett az ajtón, némán bámultak egymásra. William szó nélkül nézte végig a jelenetet, és most fogalmazódott meg benne először, talán rosszul ítélkezett. Rájött, hogy nincs igaza, és valóban igazságtalanul bánt a feleségével, aki eddig mindent megtett érte, ő viszont egy jó szóra sem méltatta.

– Ó, Sam! – mondta, miután kinyílt a szeme végre. Elindult felé, hogy átölelje, amire a felesége oly régóta vágyott, azonban most nem fogadta tárt karokkal, hanem hátrálni kezdett. Majd szó nélkül felszaladt a lépcsőn.

12.

A következő napokban William hiába próbálta kiengesztelni a feleségét, sehogy sem sikerült. Samantha olyan fal mögé húzódott, mely áthághatatlannak bizonyult. A szekrény mélyéről előhúzott egy fekete szoknyát, és valahol talált hozzá egy fekete felsőt is. Ekkor döbbent rá, el kell mennie vásárolni, azelőtt sosem szerette ezt a búskomor, sötét színt, így alig volt fekete holmija. Ki gondolta volna, hogy egyszer kénytelen lesz hordani, és soha többé nem veszi le…

Amikor magára öltötte a gyászruhát, borzalmasan festett benne hófehér bőrével, megviselt arcával, karikás szemekkel, mint egy kísértet. Megmosta az arcát, és kifésülte hosszú, szép haját, mely emlékeztette egykori szépségére, azonban nem festette ki magát, mint azelőtt bármikor, ha bement a városba. Többé nem érdekelte, hogy néz ki, vagy hogy megszólják az emberek, vagy nem fordulnak meg utána a férfiak. William mindenesetre meglepődött, amikor újra rendes ruhában látta és nem hálóingben.

– Jól nézel ki – bókolt neki, s ahogy lelibbent előtte Samantha a lépcsőn, és a szoknya alól kivillantak hosszú, formás combjai, az a régi időket juttatta eszébe. Az elmúlt hetek alatt Sam sokat fogyott, utoljára akkor volt ilyen vékony, amikor találkoztak az egyetemen, és szinte ugyanolyan kecses volt a járása az iskola folyosóján, mint most. Egyből rabul ejtette, és őrülten szerelmes volt belé mind a mai napig. Csak a szerelme egy időre múlni látszott, átcsapott gyűlöletté, amikor a fiuk meghalt, de erről kizárólag csak William tehetett.

– Nagyszerűen! – Sam kissé morbidnak találta férje

megjegyzését. Hogy nézhet ki egy gyászoló anya, aki nemrég vesztette el a fiát?

– Hová készülsz? – kérdezte jóhiszeműen Will, és éppen azt fontolgatta, felajánlja a feleségének, hogy szívesen elviszi, azonban a válasz fejbe kólintotta.

– Nem tartozik rád! – mondta keserűen, s ezúttal az asszony szemében tűnt fel a gyűlölet. Neheztelt a férjére az elmúlt hetekben tanúsított viselkedése miatt. És ekkor döbbent rá William először, hogy a fiuk halálával megromlott köztük valami. Az életük már sosem lesz olyan, mint régen és talán a házasságuk sem. Legalább a szerelmüket meg kellene menteni, ha másért nem, akkor Sharonért.

– Samantha, én… kérlek, ne haragudj rám… Borzalmasan viselkedtem veled az elmúlt hetekben, mert csak a fájdalmam érdekelt. Gyűlöltem az egész világot, mert a fiunk meghalt.

– És engem. Meg Sharont – mondta Sam könnybe lábadt szemmel. Mindig elérzékenyült, ha szóba került a téma, és ilyenkor Will annyira sajnálta a kedvesét, viszont nem tehetett mást. Muszáj volt beszélniük róla, mert nem bírta tovább nézni, hogy a felesége minden egyes alkalommal szó nélkül elmegy mellette. Levegőnek tekintette őt.

– Szörnyű dolgokat vágtam a fejedhez, nem kellett volna. Hibás vagyok, amiért százszor bocsánatot kértem már. Nem gondolod, hogy ideje lenne véget vetnünk ennek az értelmetlen ellenségeskedésnek? – Hiszen egy csónakban eveztek. Remélte, ezúttal sikerül megpuhítania az asszony szívét.

– Ezt nem lehet bocsánatkéréssel elintézni. A dolog nem ilyen egyszerű – válaszolta Sam, és faképnél hagyta a férfit, még mielőtt az megkérdezhette volna, mit tehetne még?

Samantha nem árulta el otthon senkinek, hogy a templomba megy, William úgysem hitt Istenben, és

felesleges lett volna képmutatással ámítania bármelyiküket is. A hit az ember szívéből fakad, és ha érzelemből nem kel életre, akkor kár erőltetni vagy az ellenkezőjét állítani, csakhogy mást megnyugtassunk. Különben is, Sam egyedül akart lenni, imádkozni és gyertyát gyújtani a fiáért. Aztán a templomból az útja egyenesen a temetőbe vezetett, s kivétel nélkül minden nap megtette ezt az utat. Vezekelt, mert bűnösnek érezte magát. Megmenthette volna a fiát. És bármit mondjon William, a szíve mélyén ő is ugyanezt gondolta. Samantha tudta. És azt is tudta, hogy az életük már sosem lesz a régi. Nem lehetnek boldogok, mert életük végéig cipelniük kell egy súlyos terhet, a fiuk elvesztésének terhét.

David halála után a család számára minden megváltozott, és semmi sem ment úgy, ahogy azelőtt. Williamnek vissza kellett mennie dolgozni, nem foglalkozhatott tovább felesége lelkének istápolásával, ami állandóan kudarcba fulladt. Inkább a munkába temetkezett, mely gyógyír volt a számára. Azonban Samanthának nem volt munkája, ahová menekülhetett volna. Magába burkolózott, akár egy báb, monotonná vált napjai mindössze abból álltak, hogy ingázott a templom, a temető és az otthona között. Az életvitele inkább egy kísértetéhez hasonlított, mint egy emberéhez. Nem is érezte embernek magát, csak egy szenvedő testnek, akibe mindössze hálni jár a lélek. A férje közeledését rendszerint elutasította. Will hiába kérlelte, hogy költözzön vissza a hálószobájukba, arra az volt a válasz; Sharonnak nagyobb szüksége van rá. Az, hogy Sam őrizte az álmát, s az imádott anyjához bújva aludhatott el minden áldott este, a gyereknek jót tett ugyan, de a házasságuknak…

William átlátott a feleségén. Jó indokot talált magának, azonban az igazság az volt, hogy Samantha félt. Félt újra együtt aludni a férjével, hiszen akkor lehettek volna

kettesben igazán, amikor elalszik a villany, és a takaró alatt felmelegedhetne a szerelmük. A szeretet, egyetlen halk szerelmes szó, vagy egy érzéki simogatás, és William máris áttörné az asszony páncélját. Csak az volt a baj, hogy ezt Samantha valamiért nem akarta. Valóban el kellett gondolkodnia azon, vajon miért nem? S ez aggodalmat keltett a férfiban. Talán megundorodott tőle? Bár együtt laktak ugyan, csak egymás mellett éltek. Samantha behúzódott Sharon szobájába, Willnek meg maradt az üresen kongó, magányos háló. Ez az életforma inkább egy kollégiumra vagy egy albérletre emlékeztette. Samantha a konfliktusok elkerülése végett inkább stratégiát változtatott, és azt játszotta, hogy nem szólt hozzá. Így legalább elkerülték a veszekedéseket, pedig William már nem akart veszekedni. Eleinte úton-útfélen belekötött a feleségébe, és kereste az alkalmat, hogy lehordhassa a sárgaföldig, mert úgy érezte, valakin ki kell töltenie a dühét, és elkeseredésében hibáztatnia kell valakit, mert valakit okolni kellett a fia haláláért, annyira fájt. Úgy látszik, későn döbbent rá, mekkora hibát követett el, s csak remélni merte, hogy nem helyrehozhatatlant.

Eddig még sosem érte vihar a házasságukat, és a férfi nem akarta, hogy az első akadálynál elbukjanak. Akkor érezte igazán, mikor egyedül hajtotta álomra a fejét esténként, és a szívébe belemarkolt a fájdalom, hogy szüksége van a feleségére, aki ugyanazt érezte egy szobával odébb. Össze kellene fogniuk a bajban, s Will jól tudta, hogy Samanthának vigasztalásra lenne szüksége, amit az első napokban nem kapott meg tőle, most viszont már késő. Sam szíve bezárult, mint a kagylóhéj, és William hiába kopogtatott rajta. Sejtette, hogy az asszony titokban jár ki a temetőbe, és a férfit annyira rosszul érintette, amiért mindig nélküle ment el. Aztán a helyzet egyre rosszabb lett, Samantha állapota rosszabbodott, mindenféle

tekintetben. Will is lefogyott, és állandóan nyúzottnak tűnt, értelemszerűen megviselték a történtek, de Samanthát sokkal jobban. Túl sokat fogyott, szinte kórosan, és annyira magába burkolózott, hogy a gyász, a fájdalom, az elkeseredés, a kizártság összeroppantotta. Mert neki nem voltak barátai, munkatársai, akik tanácsot adhattak volna, vagy egy pillanatra is kizökkentették volna a szenvedéséből, így a folyamat beindult, és nemcsak a lelkét tette tönkre, hanem megkezdte a testét is. Alig evett valamit, a tekintete mindig messzire meredt, gondolatai ki tudja merre jártak, azonban már félő volt, hogy semmi nem kötötte őt a valósághoz, és csak azért volt itt ezen a világon, mert a lábai egyelőre a földön jártak. Egyik nap Beth is mondta, hogy nagyon aggódik az asszonyáért, és Will biztosította arról, ő bizony mindent megpróbál, hogy újra a közelébe férkőzhessen, azonban Sam folyamatosan ellenállt.

Míg egy nap William nem bírta tovább, és úgy döntött, kihívja az orvost. Tudta, hogy ezért Samantha neheztelni fog, és olyan gyűlölettel meredt rá, amikor az orvosuk Williammel együtt nyitott be a gyerekszobába. Nem véletlenül nem szólt róla, különben elszökött volna előlük, jól ismerte Samet. A diagnózis rémisztő volt, azonban a gyógyítása nem tűrt halasztást, úgyhogy az orvos azonnal kitöltött egy beutalót, és közölte, Samantha olyan állapotba került, hogy kórházi segítségre van szüksége. Esze ágában sem volt enni, úgyhogy infúziót fog kapni, mindemellett teljes belgyógyászati kivizsgálást végeznek rajta, hogy megállapítsák, a tudatos vagy „nem törődöm” éhezés okozott-e nagyobb kárt valamelyik szervének. De, mindenekelőtt legjobban pszichiátriai kezelésre volt szüksége. Nem tudta feldolgozni a fia elvesztését, s ez így nem mehet tovább, különben belehal a bánatba. Valószínűleg ez volt a célja, csendben szenvedni, és David

után menni, azonban ezt nem hagyhatják.

– De hát… én… nem mehetek el innen – mondta meglepve, mikor az orvos hívni akart egy mentőautót, mely a megfelelő helyre szállítja majd. – Mi lesz Sharonnal?

– Itthon jó kezekben lesz, higgye el! Látja, éppen ezért lenne a legfontosabb, hogy minél hamarabb meggyógyuljon, és a kislány egy egészséges anyukát kapjon vissza – az orvos nyugtatgatni próbálta, amivel az ellenkezőjét érte el. Samantha kezdett rosszul lenni ettől a sablonos szövegtől, s ijedtében felpattant az ágyról.

– Nem megyek innen sehova! Nem hagyom itt a lányomat – közölte elszántan.

– Majd én vigyázok rá, Sam – szólalt meg William, bár ne tette volna, ugyanis az asszony egyből nekitámadt.

– Te, aki nem szereted őt? A gyerek előtt jelentetted ki, hogy te csak Davidet szeretted… – Samantha hangja elcsuklott, mély érzelmeket keltett benne, amint arra a borzalmas jelenetre gondolt a kórház folyosóján, mialatt a fiát operálták.

William fülig vörösödött, annyira szégyellte magát a doktor előtt, aki döbbenten meredt rá.

– Tudod jól, hogy ez nem igaz. Kérlek, ne mondj ilyet… Én mindkettőtöket szeretlek, még téged is – könny szökött a férfi szemébe. Annyi mindent mondott hirtelen felindultságában, amit azóta százszor megbánt, de nem gondolta komolyan. Gyűlölte magát, amiért ekkora fájdalmat okozott a feleségének. Sajnos, már nem szívhatta vissza, pedig annyira szerette volna azt a veszekedést meg nem történtté tenni, mint a fiuk balesetét. De történt, ami történt, és úgy látszik, többszörösen meg kell szenvednie miatta. A sors továbbra sem kíméli…

– Akkor miért akarsz diliházba csukatni? – Sam harcolt még az utolsó erejéből is. Holott tudta, ezúttal nem nyerhet.

William úgy meghökkent, hogy szólni sem tudott. Az

orvos sietett a segítségére.

– Senki sem szándékozik ilyet tenni önnel, asszonyom.

– Ne adja nekem itt az ártatlant! – mordult az orvosra, aztán a férjéhez fordult. – Mit gondolsz, nem látok át ezen a sablonos szövegen? Beutaltatsz a pszichiátriára, ahol bolondok vannak, csak azért, mert el akarsz választani Sharontól.

A kórházban történt incidens után mindent el tudott képzelni a férjéről. Nagyot csalódott benne. Féltékeny volt rá több okból is, és így akart bosszút állni rajta, mert nem mentette meg a fiukat. Davidet ő látta utoljára, neki megengedték, hogy megnézze, és tőle kértek engedélyt a műtétre. Dávid halála után Sharon ragaszkodott hozzá a legjobban, s mivel az asszony átköltözött a gyerek szobájába, és nem akart együtt aludni a férjével, ezt eszelte ki ellene. Hát nagyszerű, zseniális terv, meg kell adni. Még szerencse, hogy Sharon óvodában volt, és nem látta, mi zajlik a szülei közt már megint. Ekkor megfordult Samantha fejében; lehet, hogy éppen a férje intézte így? Ne lássa, amint az anyját elviszik otthonról…

– Kérem, ne vádolja a férjét! – szólt az orvos lágy hangon. – Ő csak segíteni szeretne, és éppen időben hívott minket, még mielőtt halálra éheztette volna magát. Ne féljen asszonyom, nem oda fogjuk vinni, ahol a bolondok vannak, és egyáltalán nem feltételezzük önről, hogy bolond. Tisztában vagyok vele, mekkora megrázkódtatás érte két hónappal ezelőtt, s az egyáltalán nem szégyellni való, ha emiatt orvosi segítségre van szüksége. Tapasztalatból mondom, egy pszichiáter csodákra képes.

Talán igaza van, talán nem. Viszont akkor sem hagyhatja magára Sharont.

– De… a lányom… – Samantha fejében kavarogtak a gondolatok, s egy kissé meg is szédült.

– Amint Beth hazahozza őt, utánad viszem a kórházba,

megígérem – mondta William, mialatt sajgott a szíve. Nem gondolta volna, hogy idáig jutnak. Annyit, de annyit filózott azon, hogy kihívja-e az orvost vagy ne. És tessék, bekövetkezett az, amitől rettegett: a felesége még jobban gyűlölte ezért.

– Látja, ha másért nem, a lánya kedvéért össze kell, hogy szedje magát. – Közben a mentőautó leparkolt a házuk előtt. Az orvos a karját nyújtotta. – Kérem, jöjjön velem Mrs. Winson.

Akkor egyikőjük sem gondolta, hogy ez a lépés Samantha életét menti meg. Magának sem ismerte be, mekkora bajban van, a lelke annyira „tönkrement", hogy tizennégy hónapig kezelték azon a klinikán, amit Williamnek ajánlottak. Sharon zokogott, amikor megtudta, hogy az anyja ismét kórházban van. A terhességi időszakot is rosszul viselte, de az más volt. Most tudta, hogy az anyja beteg, és attól rettegett, őt is el fogja veszíteni, mint Davidet. Nehéz idők következtek, Will számára ismét megkezdődött az ingázás a kórház és az otthonuk között, mindemellett a munkáját sem hanyagolhatta el, így nagy szüksége volt Bethre. Sharonban mindketten tartották a lelket, azonban a kislány jól tudta, apja hiába próbálta meg leplezni Beth-szel, egyik napról a másikra széthullott a család. Samanthát kéthetente elengedték a klinikáról, így azokat a hétvégéket együtt töltötték, és William mindent megpróbált, hogy mentse, ami menthető. Családi programokat szervezett, azonban minden olyan nehézkesen ment David halála után. Semminek sem tudtak úgy örülni, mint rég. Amikor Sam hazajött, bement David egykori szobájába, ami ugyanúgy állt, mintha még élne a lakója, és órák hosszat zokogott. Nem volt kedve elmenni sehová, Willnek nagy erőfeszítések árán sikerült elcsalnia otthonról, melynek legalább Sharon örült. Ilyenkor szokásos programmá vált, hogy együtt mentek ki a

temetőbe, ugyanis Samantha ragaszkodott hozzá. Aztán étterembe mentek, majd vagy állatkertbe vitték Sharont vagy moziba, olykor elutaztak hétvégén kirándulni, vagy strandoltak.

A vasárnap este kész kínszenvedés volt, amikor Samanthának vissza kellett mennie a klinikára. Sharon keservesen zokogott, és úgy kapaszkodott az anyjába, hogy alig lehetett elválasztani tőle. Az életük lidércnyomássá vált. Will erején felül teljesített, és amikor senki nem látta, ő is sírt egyedül, otthon az ágyában. Siratta elrontott házasságát.

13.

William Winson már-már kezdett beletörődni abba, hogy élete romokban hever, amikor egyszer csak Sam orvosa behívatta a klinikára, és közölte vele, hogy a felesége a gyógyulás útjára lépett. Samantha hihetetlen változáson ment keresztül, több mint egy év telt el a fia halála óta, és az idő begyógyította sebeit. A sok terápiának, William gondoskodásának, türelmének és a hétvégi családi programoknak köszönhetően Samanthának sikerült kitörnie a lelki válságból, s tizennégy hónap gyötrelmes távollét után végre hazatérhetett a családjához.

Sharon majd kiugrott a bőréből örömében, mikor az apja elmondta neki a jó hírt. Csodálatos ötlettel rukkoltak elő. Kicsinosították és feldíszítették a házat Samantha tiszteletére. William rengeteg lufit rendelt, melyet együtt fújtak fel a lányával, Beth-szel pedig elmentek papírokat és festékeket venni, melyből „Isten hozott újra itthon, Mama" feliratot ragasztottak össze. A lányok lázasan dolgoztak a betűkön, Sharon rettentően élvezte a munkát, és aktívan részt vett a készülődés összes feladatában. Beth segített neki a betűk kivágásában, Sharon meg ragaszkodott hozzá, hogy mindegyiket ő fesse ki. Öröm volt nézni, ahogy meglepetést akart szerezni az anyjának, és a nap végére mindig mókásan nézett ki, a piros és sárga festékekből rendszerint jutott a ruhájára meg az arcára is. Este William nem győzte lesúrolni a bőréről azokat a pacákat, úgyhogy a fürdetés mindig hatalmas pancsolásba és nevetésbe torkollott. Olyan ritkán lehetett hallani Sharont kacagni, úgyhogy Will a gyerek kedvéért még néha bele is esett a hatalmas sarokkádjukba, és sikerült elhitetnie vele, hogy véletlen volt.

Végre, egy kis élet töltötte be a házat, William szabadságot vett ki Samantha hazaérkezése előtt egy nappal. Margaretre nyugodtan rá merte bízni a céget, aki elintézte helyette a fontosabb dolgokat, így Will együtt fújta fel a lufikat a lányával, melyből jutott mindenhová. A lépcsőt is teleakasztották vele, Sharon még hatalmas masnikat is kötött mellé, feldíszítették az ablakokat, még a szekrényeken is lufik és lampionok lógtak. Will rendelt egy háromemeletes epertortát, meg egy hatalmas virágcsokrot, mely a nappaliban várta Samanthát, és oda ragasztották fel a betűláncot alkotó feliratot. Az „Isten hozott újra itthon" szavakat Sharon sárgára festette, a Mama szót pedig élénkpirosra. Mellé két hatalmas szívet is ragasztottak papírlapból, és Sharon mindkettőbe belepingálta a maga dülöngélő betűivel; hogy „Szeretlek, Mami!!!" így, három felkiáltójellel a végén.

Reggel Beth segített megteríteni nekik, csodálatos szendvicseket állított össze a konyhában, ami mellé Will gusztusos hidegtálakat rendelt a legközelebbi étteremből, meg egy gyümölcstálat, mely pálmalevekkel volt kidíszítve. Aztán elmentek Samantháért a klinikára, és egész úton alig bírták megállni, nehogy elszólják magukat. A meglepetés csodálatosra sikerült, amikor az asszony belépett a házba, és megpillantotta a dekorációt, meg az asztalon lévő finomságokat, a meghatottságtól könny szökött a szemébe.

– Ne sírj, anya! – mondta Sharon, és megpuszilta, miután odaadta az általa készített szívecskéket. – Többé nem kell visszamenned a kórházba.

– Isten hozott itthon, drágám! – mondta Will, és átnyújtotta feleségének a virágcsokrot, huszonöt szál vörös rózsa volt benne, a kedvenc virága.

– Köszönöm… – szipogta az asszony, mialatt megpróbálta visszatartani zokogását, és hosszú hónapok

óta először, megcsókolta a férjét.

És a meglepetéseknek ekkor még nem volt vége, Will egy borítékot húzott elő a zsebéből, melyben három repülőjegy lapult.

– Úgy gondoltam, ránk férne egy kis nyaralás – vigyorgott. – Mit szóltok hozzá?

Samantha megnézte, a jegyek Hawaii-ra szóltak.

– Én is mehetek? – kérdezte megszeppenve Sharon, kicsit tartott a választól.

– Hát persze! – simogatta meg a feje búbját Will. – Miből gondoltad, hogy téged itthon hagyunk?

– Hurrá! – A kislány hangja örömujjongásba csapott át, és boldogan ugrott fel az apja nyakába.

14.

Amikor William visszatért a szabadságáról az irodába, Margaret alig hitt a szemének. A férfi úgy festett, mintha kicserélték volna. Hosszú idők óta először lépett be úgy az ajtón, hogy mosoly jelent meg az arcán, s valahogy a „jó reggelt”-et is másképp ejtette ki, mint szokta. Lazán… Könnyedén. Felszabadultan. A hangjában vidámság csengett, s végre eltűnt a mogorvaság. Újra visszaszállt a férfiba az élet, a jókedv. És amikor Margaret bevitte a kávét, kérdezés nélkül kezdett el mesélni az asszonynak Hawaiiról meg a családjáról. Hogy Sharon mennyire élvezte a tengerpartot, homokvárat építettek, és rengeteget játszottak együtt, hármasban. Szerencsére a felesége újra a régi. Rendkívül jól érezték magukat, Will hihetetlenül sok pénzt költött. Nem bírta megállni, hogy ne vegyen a lányoknak ajándékokat. Játékot, kalapot, pólót, ruhát és a feleségének ékszert. Méregdrága ékszert. Saját magát krokodilbőrből készült övvel, irattartóval és pénztárcával lepte meg.

William olyan boldog volt, és olyan lelkesen mesélte nyaralása részleteit, hogy az asszony nem akarta letörni egy rossz hírrel. Eredetileg úgy tervezte, hogy ezen a hétfőn megteszi a bejelentését, de nem volt szíve hozzá. Inkább várt egy hetet, és utána mondta meg a főnökének, el kell mennie. Tapintatosan próbálta közölni Williammel, ami annyira jól sikerült, hogy a férfi először fel sem fogta a dolgot.

– Hová? Nyaralni? És meddig? Két hétre? Vagy háromra? – Csak nyaralásban tudott gondolkodni. Margaretre is ráfér a pihenés, sokat dolgozott az utóbbi időben, többször kellett helyettesítenie a főnökét, és így is kiválóan teljesített. Will éppen a fizetésemelést fontolgatta –

elvégre megérdemli ez az asszony, meg volt elégedve vele –, amikor a válasz fejbe kólintotta.

– New Yorkba.

– New Yorkba? – hirtelen felkapta a fejét ama papírhalmaz közül, melyet már vagy fél órája tanulmányozott.

– Visszaköltözöm a lányommal New Yorkba.

– Nem értem. – Will zavartan pislogott. – Nem a lánya kedvéért költözött ide, Margaret? – Hogy segítsen a gyereknevelésben, és közel lehessen az unokáihoz?

– A lányom válik – közölte higgadtan az asszony, azonban a férfi észrevette a szemében a szomorúságot.

– Ó, sajnálom! – William eddig a maga bajával volt elfoglalva, s egyszer sem fordult meg a fejében, hogy megkérdezze, mi van Margarettel. Elvégre másnak is lehetnek gondjai, és Margaret mindig meghallgatta őt, a lelkét ápolta.

– Nekünk az igazi otthonunk New Yorkban van, szeretnénk visszaköltözni oda.

– Akkor ez azt jelenti, hogy… – nézett rá csüggedten a férfi.

Felmondok! – vágta volna rá azonnal az asszony, azonban az túl nyersen és durván hangzott volna. Különben is, szerette a szép szavakat.

– Hamarosan el kell válnunk egymástól – mondta lágyan, mire Will hirtelen felpattant a székéből.

– Ezt nem teheti velem, Margaret! Mit fogok én kezdeni maga nélkül? – kérdezte, és fel-alá kezdett járni a szobában, hogy az idegességét levezesse.

– Felvesz egy másik titkárnőt helyettem – tanácsolta bölcsen az asszony, aki többet jelentett számára egy alkalmazottnál. Rég elvesztett anyját látta benne, Margaret amolyan tyúkanyó típus volt. Eddig Will mindig hallgatott a tanácsaira, melyek rendszerint be is váltak. Ő adott neki

tippet arra is, hogyan hozza rendbe a házasságát, amikor Samantha kórházban feküdt. Elhalmozta ajándékokkal, kedvességgel, szeretettel, és az idő valóban megtette hatását, az asszony megenyhült. És ami a legfontosabb, meggyógyult. Még Sharont is sikerült megszelídítenie, és Margaret ötlete volt az is, hogy emlékezetessé tegyék Samantha hazajövetelét a kórházból.

– Haha! Ha az olyan egyszerű lenne! – nevetett Will. – Tudja milyen nehéz megfelelő munkaerőt találni? És mennyi időbe telik?

Igaz, Helen nélkül is kibírt néhány hetet, bár azt sem tudta hol áll a feje, de kibírta. És éppen ezért nem akart ugyanabba a helyzetbe kerülni, hiszen volt már tapasztalata benne. Ha magányos lenne, semmi kifogása nem volna a munka ellen, de otthon nemrég rendeződtek a dolgai, és nem szívesen kötötte volna le magát késő estig, ha nem muszáj. Igyekezett a lehető legtöbb szabadidőt összehozni és a családjával foglalkozni. Különben meg Helen kilépése a cégtől egészen más volt.

Milyen különös az élet, azóta eszébe se jutott a lány! Nem is gondolt a kettejük ügyére, mert annyira el akarta felejteni, és el is felejtette. Azt hitte, végérvényesen. Most viszont, évekkel később kétely gyötörte. Arra a napra gondolt, amikor utoljára látta őt a parkban. Helen nem akarta elvetetni a gyereküket, William rákényszerítette az abortuszra. S ekkor eszébe jutott egy képtelen gondolat. Ki tudja, ha akkor Helen nem veteti el a gyermeket, talán lenne egy fia… A lány szavai ott csengtek a fülében, tisztán emlékezett minden egyes mondatra, ami elhagyta a száját. Azt mondta, nem öli meg a gyermeküket, mert az bűn. Helen elítélte a terhességmegszakítást, s ő nem tehetett róla, William viszont igen. Lehet, hogy a sors ezért büntette meg őt? Will nem volt vallásos, mégis elfogta a félelem, amint imádott nagymamáját idézte fel, aki rendszeresen

járt templomba. Állandóan azt hajtogatta, ha valami rossz dolog történt vagy baj érte a családot, hogy Isten nem ver bottal.

Hirtelen kirázta a hideg. Nem, ez badarság. Őrültség! Túl nagy büntetés lenne érte… A világ különben sem így működik. Davidet véletlen baleset érte. Tudod mennyi szülő van a földön, akit hozzád hasonló szerencsétlenség ért? – szólalt meg benne egy hang, s ezzel nyugtatgatta magát. Nem lehet tudni, mi miért történik. Annak idején sokszor tette fel a kérdést, miért éppen az ő fia? Gonoszság lenne azt mondani, miért nem a másé? Senki sem tudja rá a választ. Így történt, és kész. David rosszkor volt rossz helyen. És azt is megtanulta a saját kárán, nem szabad másokat hibáztatnia miatta. Kellően megszenvedett érte, mire erre a bölcs elhatározásra jutott, majdnem ráment a házassága. Véletlen volt, mint ahogy az is, hogy Rebeca az ő feleségét szólította meg aznap, vagy hogy pontosan abban a percben haladt arra egy autó, s már nem tudott időben megállni.

A sofőrt felmentették, amint a szakértők megállapították, hogy a szabályoknak megfelelően közlekedett. Betartotta a megfelelő sebességet, tulajdonképpen kissé lassabban is hajtott a kelleténél, csak ahhoz hajtott gyorsan, hogy időben megálljon… A sofőr – egy negyven év körüli férfi – felkereste a szülőket, hogy bocsánatot kérjen tőlük, mint ahogy Rebeca tette, csakhogy látogatásakor egyedül William tartózkodott otthon, mert Sam a klinikán volt. Will nem neheztelt, nem haragudott a férfira, aki elgázolta a fiát. Ha beleképzelte magát a helyzetébe, vajon ő mit tett volna azon kívül, hogy rátapos a fékre? Egyáltalán mit lehet tenni, ha váratlanul a kocsink elé ugrik egy kisgyerek? A férfi elmondta, majdhogynem zokogta, az eset óta képtelen aludni, nincs egy nyugodt éjszakája, se nappala, se percei, mert gyötri a bűntudat. És erre William ugyanazt

válaszolta, amit a felesége Rebecának, ne gyötörje magát, nem ő tehet róla. Véletlen volt. Nagyon nehéz volt elfogadni mindannyiuknak, mert egytől-egyig ugyanazzal a teherrel kellett tovább élniük; ha abban a pillanatban másképp cselekszenek, David megmenekülhetett volna. Például, ha a férfi elrántja a kormányt. De akkor belemenve a szembe jövő forgalomba, balesetet okozott volna…

William fejében kavarogtak a gondolatok, és visszatértek Helenhez. Látta kétségbeesett arcát, megrémült szemeit, amint könnyek potyogtak ki belőle. Akkor Will csak a saját érdekeit nézte, cseppet sem foglalkozott a lány érzelmeivel. Egy biztos, azóta már ő is átélte ugyanazt a fájdalmat, amit Helen – amikor elvesztette a fiát. És akkor, egyszer csak neki is potyogni kezdtek a könnyei. Mert az élet kegyetlen… Még szerencse, hogy addigra Margaret elhagyta az irodát, végezte a dolgát. De ha bent maradt volna, William akkor sem tudta volna visszatartani azokat a keserves könnycseppeket. Amióta David meghalt, Will megváltozott. Minden átértékelődött benne, érzékenyebb lett. Nem egyszer előfordult, hogy amikor sétált az utcán, csak úgy rátört a zokogás. Főleg, ha meglátott egy anyát szembe jönni a gyermekével.

Most az asztalra borult, úgy zokogott. A világ legnagyobb fájdalmát érezte a szívében. David… Annyiszor felidézte magában a fiú arcát, mosolyát, hallotta önfeledt nevetését, s azt az örömteli sikolyt, amikor levitte a garázs mellett kialakított játékszobába, és elindította neki a vasutat. Titokban a mai napig is lejárt oda, csak a felesége észre ne vegye. Nem akarta felszakítani az asszony sebeit. Amióta Sam kijött a kórházból, nem esett szó köztük a balesetről. Esze ágában sem volt a feleségét hibáztatni érte, százszor megbánta, hogy annak idején megtette, és ezerszer bocsánatot kért már tőle a klinikán. A történtek őt is rettentően megviselték. Nagyot sóhajtott, és körbenézett

az irodában. Ha ezek a falak mesélni tudnának, hányszor volt elkeseredve, és hányszor zokogott itt az elmúlt másfél évben? Nehéz időszakon volt túl, élete legnehezebb és legfájdalmasabb időszakán.

Mire hazaért, igyekezett összeszedni magát, azonban Samantha azonnal észrevette borongós hangulatát. A férfi szomorúan mesélte el a napját, s beszámolt arról a sajnálatos dologról, hogy Margaret bejelentette, elmegy tőle. Három évig dolgoztak együtt az asszonnyal, aki többet jelentett számára egy egyszerű alkalmazottnál.

– Majd találsz helyette valaki mást – vigasztalta Sam. – Akkor is el voltál keseredve, mikor Helen mondott fel.

Együtt vacsoráztak éppen, és Williamnek majdnem a torkán akadt a falat. Ha a felesége tudná, hogy annak mi állt a hátterében… Helen, aki majdnem tönkretette a házasságát. Vajon mi lehet vele azóta? –tűnődött Will. Örült, hogy nem találkoztak az „eset" után, de azért remélte; a lánynak sikerült igaz társra lelnie, aki méltó arra, hogy gyermeket szüljön neki. És ekkor félelem hasított William szívébe. Ugye, nem tette tönkre az életét, és lehet még gyermeke? Az utóbbi időben többször rá kellett döbbennie, milyen egy gazember valójában. Jól elbánt szerencsétlen lánnyal, s másodszor is meg kellett mentenie a házasságát. A feleségét is majdnem tönkretette a vádaskodásaival, s kis híján a lánya is elidegenedett tőle. Amikor Sam a klinikára került, akkor döbbent rá, mit veszíthet valójában… S David halála túl nagy veszteség volt ahhoz, hogy még ezt fokozza a családja elvesztésével is. Ezért határozta el azt, hogy megváltozik, ami minden jel szerint sikerült neki: visszanyerte a felesége és a lánya szeretetét.

Este, mikor nem tudott elaludni, egyfolytában Helen járt a fejében. Bűntudata volt. Mi van, ha miatta mégsem lehet a lánynak gyereke? Egy abortusz több veszéllyel járhat, és

hogy megnyugtassa a lelkiismeretét, elhatározta, megkérdez erről egy szakembert. Másnap az irodában maga keresett ki a telefonkönyvből találomra egy nőgyógyászati rendelőt, és tárcsázta a számát. Margaretet mégsem kérhette meg, különben az asszony biztosan kérdezősködött volna, s Will nem akart sem magyarázkodni, sem szégyenkezni előtte. Úgysem tudott Helenről semmit, mint ahogy a felesége sem, és ez így volt jó. A nőgyógyásztól eredetileg egy időpontot szeretett volna kérni, s amikor az orvos rákérdezett, hogy tulajdonképpen miről lenne szó – biztosan nem vizsgálatról William feltette a kérdéseit. A beszélgetésük így majdnem háromnegyed órányira nyúlt, mert az abortusz szövődményeit az orvos részletesen ecsetelte, és megnyugtatta a férfit, a művi beavatkozás nem zárja ki annak a lehetőségét, hogy egy nő ismét teherbe essen. Ettől még képes lehet kihordani egy egészséges magzatot. Az orvos egyedi eseteket említett meg, történeteket a pácienseiről, olyan nőkről, akik a lombikbébi programon is átestek többször, csakhogy gyermekük legyen. A nőgyógyász barátságos volt és rendkívül segítőkész, s mielőtt Will letette volna a kagylót azt mondta, sosem szabad feladni. Egy nő sokszor csodákra képes azért, hogy gyereket szülhessen a férjének, ha nagyon szeretné.

Az orvos nem tudta, tulajdonképpen miért érdeklődött William, nem ismerte a hátterét, ennek ellenére sikerült reményt keltenie a férfiban. Will ismerte Helent, aki ügyes és erős lány. Ha a történtek után gondjai támadnának a fogantatással, nem adná fel egykönnyen. Ezt Will jól tudta. Érezte. Megkönnyebbült, miután befejezte a hívást. Kifújta magát, majd felállt az asztaltól, és az ablakhoz lépett. A kilencedik emeletről csodás látkép nyílt a városra, azonban ő nem a panorámát nézte, a tekintete messze járt, merengett. Közben gondolkodott. Erősen gondolkodott, az

agytekervényei kattogtak. Aztán, egyszer csak mosolyra nyílt a szája, mert eszébe jutott valami. Valami, ami ismét boldoggá tehetné, ami *újra* értelmet adna az életének

Aznap hamarabb fejezte be a munkát az irodában, és egy hatalmas virágcsokorral állított haza a feleségéhez. Sharonnak hajas babát vitt, s az ajándékok megtették a hatásukat. Örültek, nevetgéltek, játszottak, és ha csak néhány órára is, de boldog családnak mondhatták magukat. Együtt vacsoráztak Beth-szel, majd társasoztak hármasban, és lefekvés előtt megegyeztek Sharonnal, egy mesét az anyja, egyet pedig az apja olvas majd fel. A kislány viszonylag hamar elaludt, a szülők átmentek a hálószobájukba, és ahogy kettesben maradtak, Will alkalmasnak találta a pillanatot, hogy előálljon az ötletével.

– Valamelyik nap láttam egy dokumentumfilmet a tévében – kezdte. Remélte, a felesége nem veszi észre rajta, hogy füllent.

– Mióta nézel dokumentumfilmeket? – gyanakodott Sam. Azonban William jól felkészült, mit válaszoljon neki, és hogyan vezesse el a témáig.

– Á, ez csak merő véletlen volt! Pár nappal ezelőtt nem bírtam aludni, úgyhogy inkább csendben lementem a nappaliba, és bekapcsoltam a tévét.

– Hogyhogy nem ébredtem fel rá? – Ezt a kérdést inkább magának tette fel, nem a férjének. Azelőtt minden apró zajra felriadt. Talán az idő múlása teszi. Ez csak nem az öregedés jele?

– Biztosan nagyon fáradt voltál. Elvégre úgy aludtál, mint a bunda.

– És miről szólt az a film? – az asszony kíváncsian szegezte rá tekintetét.

William tudta, eljött az ő pillanata. Most már nem kerülgetheti tovább a forró kását, a lényegre kell térnie. A szíve egyre hevesebben zakatolt, a testének minden egyes

porcikáját kezdte áthatni az izgalom.

– Nőkről. Hmm… – köszörülte meg a torkát, mire a felesége összevonta a szemöldökét. Milyen ostoba, csak fel ne dühítse, még mielőtt kibökné, mit szeretne. Jól kell előadnia, ennyi az egész. – Meddő nőkről. Legalább is akikről azt hitték, hogy meddők. Megdöbbentő volt, amikor bemutatták, mennyit szenvedtek azért, hogy teherbe essenek. És többször elvetéltek, műtéteken, meg különféle kezeléseken estek át. Annyira megható volt számomra, mikor az egyik asszony elsírta magát. Hét hónapos terhesen vesztette el az első magzatát, aki… fiú lett volna…

Amikor William eltervezte, hogy előrukkol az ötletével, nem gondolta; ahogy kiejti a fiú szót, könnybe lábad a szeme, és megremeg a hangja. David meghalt, de nem lehetett elfelejteni, ott élt benne, a gondolataiban, a szívében. És még mindig ott volt a házban, a szobája rendelkezésére állt, az etetőszékét meghagyták az ebédlőben, a játékai ugyanúgy hevertek a polcokon, mint azelőtt, és csak arra vártak, hogy a kisfiú megérintse őket, és játsszon velük. Talán ezért ment le a garázsszobába, ahogy a férfi elnevezte a maga ötlötte és alkotta helyiséget, s nem véletlenül kapcsolta be a vasutat. Mert David annyira szerette… Még másfél évvel a halála után is olyan volt, mintha csak elutazott volna, de nem ment el örökre. Egyszer hazajön, és ismét nevetés zengi be a házat.

– Az élet kegyetlen volt velünk, William. Tudom, hogy nem mi vagyunk az egyedüliek, akik elvesztették imádott gyermeküket, mégsem vígasztal. Annyira szerettem Davidet, és úgy fáj, hogy… – Samantha elsírta magát. Will bánta, hogy belekezdett, nem szokták emlegetni a fiukat, mert csak felesleges önmarcangolásba és szenvedésbe torkollottak az érzelmeik. A férfi azt hitte, megszakad a szíve, de ha már belekezdett, folytatnia kellett.

– Igen, erről az asszonyról nekem is a fiunk jutott az eszembe – mondta, mialatt átölelte a feleségét. Sam a vállára hajtotta a fejét, Will pedig gyengéden cirógatta selymes, hosszú haját. – Elmesélte, hogy évekig járt pszichiáterhez, mire kiheverte. Aztán, egy szép napon úgy döntött, hogy újra megpróbálja. Miután kilábalt a lelki válságból, ismét teherbe esett, és ahogy ő fogalmazott, Istennek köszönhetően nem volt semmi probléma a kihordás során. Képzeld, született egy kislánya, Sam! Mutatták a tévében, olyan kis édes, szőke, fürtös hajú volt. Jennifernek hívták, aki két másik gyerekkel játszott a szőnyegen, mialatt az anyja riportot adott a tévéseknek. És most döbbenj meg, azok a gyerekek nem voltak mások, mint a testvérei! Az a nő ma már egy három gyerekes, boldog családanya. Hát nem csodálatos?

William nem maga találta ki a történetet, korábban tényleg látott egy ehhez hasonló filmet, és valóban elgondolkodtató volt a tartalma. Igaz történetek címmel futott valamelyik csatornán.

– De az! – sóhajtotta Samantha, s ekkor Will kapott az alkalmon. Ujjával finoman megsimogatta az arcát, lecsúsztatta puha kezét az álláig, majd lassan felemelte. A tekintetük összefonódott, s a férfi szemében megcsillant a remény.

– Nekünk sem kellene feladnunk, nem gondolod? – Will nyelt egyet. Végre, kimondta. A tenyere izzadni kezdett, a szívében a félelem és izgalom vegyes érzése keringett, úgy várta a választ.

– Mit akarsz ezzel mondani?

– Azt, hogy nekünk is lehetne még egy gyermekünk, ha… ha nagyon szeretnénk… – Mindez csak Samanthán múlott. Egy gyerek elvesztésére egy újabb gyerek a legjobb gyógyír. Akkor egyiküknek sem fájna tovább olyan kegyetlenül az a borzalmas seb, amit David halála okozott.

Talán akkor örökre begyógyulhatna, és nem sajogna többé, csak egy szomorú emlék maradna a múltból, melyet helyettesíthetne egy hús-vér, élő, eleven kiskölyök, aki újra bezengné a házat, akivel együtt focizhatna, elvihetné baseballmeccsre, és bekapcsolhatná neki a kisvonatot. S újra boldogok lehetnének, igazán boldogok. Mert azt csak tettették, hogy minden rendben van. Semmi sincs rendben, David mindenkinek nagyon hiányzott ebben a házban, és úgy érezte William, ha nem tesz valamit, akkor beleőrül. Kezdetben azt hitte, ha elkeseredett dühében mást hibáztat érte, ha átruházhatja másra a felelősséget, felszabadul a lelke az oltári nagy teher alól, és könnyebben el tudja fogadni, hogy David nincs többé. Nincs FIA többé! Semmit sem kívánt jobban, minthogy visszaálljon a régi élete. A régi, boldog család élete, gyerekekkel, kacagással, vidámsággal. Amikor nem kell nehéz szívvel ébrednie, nem kell arra gondolnia, mennyi mindent veszített el a fiával. Megszabadulna a tehertől, mely ólomsúlyként nehezedett rá, és kis híján összeroppantotta.

Áldotta az eszét, amiért felhívta azt a nőgyógyászt, egy nagy adag önbizalmat adott neki, és még nagyobb lökést, mellyel kibillentheti a kátyúba jutott szekerüket. Változtathat a kudarcba fulladt életükön! Lélegzetvisszafojtva várta felesége válaszát, és már-már elképzelte, hogy örömében felkapja, és megpörgeti, amikor…

– Szó sem lehet róla! – mondta feldühödve Samantha, az arcizmai megfeszültek, de mi volt ez a feszültség ahhoz képest, ami lejátszódott a lelkében? A férjét úgy érte a mondata, mintha egy baseballütővel jól fejbe kólintották volna.

– Miért? – fokozhatatlan döbbenetében csak ennyit tudott kérdezni.

Miért? Egy pillanat alatt szertefoszlottak az álmai,

amelyeket aznap épített fel magának. Néhány órája születtek meg a fejében, s ez alatt a néhány óra alatt mintha megfordult volna vele a világ, mert beleélte magát, és a szívében újra érezte azt a boldogságot, mely David halálakor tűnt el belőle.

– Micsoda… egy… képtelen ötlet! – meg-megakadt a szó Samantha ajkán, nem találta a megfelelő kifejezést véleménye kifejtésére. – Azt hiszed, helyettesítheti a fiamat bárki is? David, az David. Meghalt, és őt nem hozhatja vissza senki.

– Tudom, hogy nem hozhatja vissza senki. De gondolj bele, ha helyette egy másik gyerek töltené be azt az űrt, amit David hagyott. Hát nem lenne csodálatos?

– A mi életünk sosem lesz csodálatos – szegezte le a tekintetét Samantha, legszívesebben sírt volna, de visszatartotta.

– Miért ne lehetne? Nem szabad feladnunk, mint ahogy nem adták fel mások sem. Tudod hány szülő van a világon, aki elvesztette valamelyik gyermekét? Ők mertek álmodni, talpra állni, és most boldogok – próbált az asszony lelkére beszélni, hiszen ez mindkettőjük érdeke. Ha szülne neki egy másik fiút, akkor könnyebben el tudnák viselni David hiányát. Számtalan házaspár tette ezt, s nekik bevált. Miért ne válna be náluk is?

– Nekünk már van gyerekünk. – Ott volt Sharon, akit úgy látszik, William semmibe vesz. Ő nem gyerek? S ekkor hirtelen Samanthában feltört a kétely, az a szörnyű veszekedésük jutott eszébe a kórházban. Will nem véletlenül mondta azt, hogy ő Davidet szerette a legjobban. Nem az idegesség mondatta vele, hanem komolyan is gondolta. Mindenáron fiút akart, és amikor Sharon megszületett, kissé csalódott volt. Aztán amint megérkezett David, madarat lehetett volna fogatni vele.

– És nem szeretnél egy másikat? – William nagyon

szeretett volna. Egy fiút.

– Nem – vágta rá Sam határozottan.

– Biztos vagy benne? Nem kellene rögtön elutasítanod, gondold át…

– Ezen nincs mit átgondolni, Will. Eleget szenvedtem Daviddel a terhesség alatt, vagy már nem emlékszel? – Akkor megfogadták, hogy nem lesz több gyerekük, és William nem is akart. Mert megszületett a fia, akire egész életében vágyott, mára viszont csak hárman maradtak... – És minden hiábavaló volt, mert mindössze két év adatott meg nekünk. Ha újra el kellene veszítenem a gyerekemet, azt nem élném túl.

Samantha elsírta magát, William magához szorította, és majdnem vele együtt sírt ő is. Olyan fájdalmas volt ez mindkettejüknek, de valahogy túl kell jutniuk rajta, a fenébe is! Érezte, rá kell beszélnie a feleségét a gyerekvállalásra, mert ez az egyetlen esélyük, hogy kimásszanak a gödörből. Will ugyanarra az életre vágyott, amilyen a baleset előtt volt.

– Nem veszítenénk el. Isten nem mérne ránk ekkora büntetést. –Úgy beszélt, mintha hitt volna benne. Azelőtt nem érdekelte a vallás, most viszont még arra is képes lett volna, hogy belépjen valamelyik gyülekezetbe, vagy templomba járjon, és felvegye a keresztséget, ha ez az ára. Úgy érezte, ismét van benne elég erő ahhoz, hogy képes legyen mindent elkövetni azért, hogy újra fia lehessen. Egyedül ez feledtethetné vele a gyászát.

– Te nem ezért szeretnél gyereket, te fiút akarsz. Mi lenne, ha vállalnék egy újabb terhességet, és kislányunk születne? Akkor önző módon rábeszélnél még egyre?

Samantha döbbenetes kijelentést tett, mintha olvasott volna a férfi gondolataiban. Jól ismerte a férjét, és ekkor döbbent rá, hogy semmit sem változott. Ugyanolyan önző maradt, mint volt. Most is csak magára gondolt, a saját

álmaira. Samantha eddig mindent megtett azért, hogy a kedvében járjon, lemondott a karrierjéről is, és úgy érezte, képtelen több áldozatra. Williamnek egy szava sem lehet rá. De vajon mihez kezd akkor, ha a felesége nem tudja megvalósítani az álmát? Sam ezen tűnődött, mialatt kibontakozott az öleléséből, hátat fordított neki, és magára húzta a takarót.

15.

William másnap reggel pocsék hangulatban ment dolgozni. Tisztában volt vele, nehéz lesz meggyőznie a feleségét a gyerekvállalásról, és abba bele se mert gondolni, hogy nem sikerül. Neki kell még egy gyerek, egy fiú, mert vissza akarja kapni azt, amit már egyszer elvesztett illetve a sors elvett tőle. Muszáj, mert nem élhetnek így tovább: gyászban, fájdalomban, elkeseredésben, és ezt Samanthának is meg kell értenie. Tudta, talán túl sokat követel az asszonytól, feladta a karrierjét, hogy csodálatos otthont teremtsen a számára, két gyermeket szült neki, de a harmadikra, arra semmi szín alatt sem vállalkozna. Legalábbis ebben a hiszemben élt most, és ehhez tartotta magát. Egyelőre. Mert ennek meg kell változnia, s Williamre ismét nem várt könnyű feladat, meg kell győznie az ellenkezőjéről. Érte, a családért, a boldogságukért… Leginkább érte, Williamért, mert az ő vágya volt. És maga is csak most döbbent rá, milyen okos asszony a felesége. Mert William önző volt, és csak magára gondolt, az álmaira. De mi lesz Samantha álmaival, ezt nem kérdezte meg tőle soha. Hogy tulajdonképpen mit szeretne? Boldog-e csupán attól, hogy állandóan a férje kívánságát teljesíti? William remélte, hogy igen.

A mai naptól viszont semmi jót nem remélt, Margarettel nyakig ültek a munkában. Aznap délelőttre hárman jelentkeztek be hozzá, meghallgatásra. Margaret több lapban is meghirdette a titkárnői állást, s akik eddig jelentkeztek, nem nyerték meg a főnöke tetszését. Holott már szorította az idő, az asszonynak két hét múlva mindenféleképpen ott kell hagynia a céget, mert akkorra szól a repülőjegye New Yorkba. William kezdett

hozzászokni már, hogy legalább három csinos, fiatal hölgy ül az előtérben, mikor belép az ajtón, és Margaret a kezébe nyomja a postát. Aznap, az első jelentkező viszont különös hatással volt rá. Akár egy üzletasszony is lehetett volna, annyira talpraesettnek látszott – bronzszínű, elegáns kosztümében, barna cipőjében, keresztbe tett lábakkal amint rámeresztette a férfira smaragdzöld szemét, és kellemes mosolyt sugárzott felé. Margaret a szokásos módon üdvözölte a főnökét, egy levelet nyújtott át, és átadott két üzenetet is meg egy telefonszámot, kit kellene sürgősen visszahívnia.

– Rendben – mondta, miután kezébe vette a papírlapot, melyen Margaret gyönyörű betűi voltak, aztán kissé közelebb hajolt az asszonyhoz, majd hüvelykujjával a háta mögé bökött. – Ő az első jelentkező?

– Igen – bólintott Margaret, és majdnem elnevette magát. Ugyanis a tekintete találkozott az ifjú hölgyével, aki egyből észrevette, hogy róla van szó. William nem tudott olyan halkan suttogni, hogy az ne lett volna az érintett számára hallható. Természetesen William is észrevette a két hölgy között létrejött szemkontaktust, és óvatosan fordult hátra. Elérkezett a pillanat, hogy alaposan szemügyre vegye a hölgyet, nem mintha a külső alapozná meg a döntését, de számított az is. És a megjelenése lehengerelte Williamet. A nő roppant elegáns volt, és első látásra szimpatikusnak tűnt. Hosszú, göndör, élénkvörös haja volt, arcát szolid smink jellemezte, és a lényéből áradt valami, ami a kellemességhez, vonzalomhoz volt hasonlítható. Az első rostán máris átment, gondolta magában William, és jól esett legeltetni rajta a szemeit. Ezek után fokozta a kíváncsiságát, vajon ez a gyönyörű arc és vonzó külső milyen munkabírást takar?

– Jó napot kívánok, Miss? – közelebb lépett hozzá, és kezet nyújtott neki.

A nő hirtelen megcserélte a lábait, és amikor felemelkedett, Will akkor látta, hogy ugyanolyan magas, mint ő. A szemük, orruk egy szintbe került, az arcáról semmi mást nem tudott leolvasni, csak laza természetességet. Izgalomnak nyomát sem látta. Ez a nő nagyon magabiztos volt, mozgása, megnyilvánulása, talpraesettsége inkább egy üzletasszony képét festette róla, mint egy titkárnőét.

– Miss Audrey Battler – felelte, és ahogy azok az érzéki, rúzstól csillogó ajkak beszédre nyíltak, mintha ügyelt volna arra, hogy egy mosoly következtében kivillanjon tökéletes, hófehér fogsora. A keze gyakorlatias, határozott mozdulattal találkozott a férfiéval, a bőre puha volt és selymes, selymesebb, mint Samantháé.

– Üdvözlöm, William Winson vagyok. Jöjjön velem kérem, bemegyünk az irodámba – invitálta a nőt a kisebb folyosó felé, ami L alakot mutatott, és a végén nyitva állt az ajtó.

A nő kecses lépteivel elindult az ajtó felé, és még mielőtt Will követte volna, oda hajolt Margarethez.

– Kérhetnék egy kávét?

– Már odabent van, az asztalon – mondta Margaret, és majdnem elnevette magát. Alig ismert a főnökére, mi történt vele? Úgy látszik, teljesen megbabonázta ez a nő.

– Ja, igen… mm… szokás szerint… – kissé elpirult William, mert rájött, milyen ostobaságot kérdezett. Évek óta mindig ott várta a gőzölgő kávé az irodájában, sosem kellett szólnia érte. Most, mintha elfelejtette volna, és nem értette, hirtelen mi lelte, de nem volt ura sem a cselekedeteinek, sem a gondolatainak. Előbb barátságosan megérintette a nő hátát a lapockája tájékán, mikor megmutatta, merre menjen. Kész agyrém! Hiszen Miss Battler csak egy jelentkező a sok közül, s nem egy fontos üzlettárs, akitől remegnie kellene Will térdének.

Margaret nehezen bírta visszatartani a nevetését, s miután bementek az irodába, az asszony inkább a szája elé tette a kezét, úgy kuncogott rajtuk. Legszívesebben nagy hahotázásba kezdett volna, azonban azt semmi esetre sem akarta, hogy meghallják az érintettek, amint kineveti őket. Holott a helyzet valóban mulatságos volt, s Margaret rádöbbent, hogy a főnöke mégis csak egy férfi. Ez is példa volt arra, hogy a férfiakat egy pillanat alatt el lehet bűvölni úgy, hogy az eszüket vesztik. Ez az Audrey tudja, mit akar. William úgy követte őt, mint egy pincsikutya, és Margaret biztosra vette, hogy ő lesz az utódja. Ezt a következtetést nem volt nehéz levonnia, ebben a nőben van valami, amivel különös hatást gyakorol az emberekre, mely az üzleti életben több szempontból is előnyt jelent. Will bármikor viheti magával, és a legalkalmasabb személy arra, hogy a fontos üzletfelekkel találkozókat egyeztessen, és köszönőleveleket írjon, meg intézze, amit kell. A főnöke jól jár vele, valószínűleg a többi adottsága is megvan: kiválóan tud gépelni, gyorsírni. Ahogy az eddigi jelentkezőket elnézte… Nos, Margaret is inkább őt választaná William helyében.

Odabent, a beszélgetés eléggé hosszúra sikeredett, majdnem egy órára nyúlt, amikor a férfi egyszer csak mosolyogva tárta ki az ajtót, és bemutatta Margaretnek a hölgyet úgy, mint az utódját. William elégedett volt, mert végre megnyugodhatott a munkát illetően, Margaret betanítja Audrey-t, mielőtt elmegy. És ráadásul aznap felszabadul még néhány órája, mert a többi jelentkezőt lemondhatja.

Samantha és Sharon nagyon megörült, mikor a férfi két órával hamarabb állított haza a szokottnál. Rájuk is fért, így legalább sokat játszhattak Sharonnal, és több idejük maradt arra, hogy megbeszéljék a dolgaikat. William bocsánatot kért a tegnapi viselkedéséért és önzőségéért. Ajándékot

ezúttal nem vett, hiszen jól tudta, mi az igazán fontos az asszonynak. A szeretetet, megértést, megbocsátást nem lehetett holmi drága dolgokkal megvásárolni. Többet ért egy ölelés vagy néhány szép szó, s William mindkettőt teljesítette. Elmondta, menynyire szégyelli magát a történtek miatt. Túl sokat vár el a feleségétől, s eddig mindig csak magára gondolt, de nem fog olyat ráerőltetni Samre, amit nem akar. Életük legnehezebb időszakán voltak túl, és megértette Samantha kifogását, ha még egyszer át kellene élnie a gyász fájdalmát, abba belepusztulna. Sam csodálatos asszony volt, amit mi sem bizonyított jobban: csendesen odabújt a férjéhez, mint egy kismacska. William azt hitte, ismét vezekelnie kell, és napokig nem áll majd szóba vele, ehelyett egy este alatt kibékültek, melynek egy csodálatos szeretkezés lett a vége. Már rég nem érezték ilyen jól magukat az ágyban, és az is rég fordult elő velük, hogy ki tudtak „kapcsolni", még ha egy kis időre is, de elfelejtették a problémáikat, a keserű valóságot, hogy a szívük tulajdonképpen gyászol valakit.

***

Margaret búcsúztatója sokkal fájdalmasabbra sikeredett, mint amilyenre a főnöke számított. Szerény társaság köszöntötte, William volt ott Audrey-val, meg eljött Debbie, a cég könyvelője. Debbie az otthonában dolgozott, onnan intézte Will könyvelését, de Margarettel sokat beszélgettek telefonon, és hamar összebarátkoztak. Havonta egyszer jelent meg az irodában, amikor szüksége volt William aláírására. Margaret most is örült a jelenlétének, mint mindig, és meghatódott a kis csapat láttán. Az irodában tartották a búcsúztatót, mert William ragaszkodott hozzá, hogy a dolgozóasztalán terítsenek meg. Audrey csinált néhány szendvicset, hozott poharakat, tányérokat, meg díszszalvétát. Will megbízta, hogy

rendeljen a közeli étteremből néhány salátástálat, ő meg reggel beugrott a virágoshoz, és egy hatalmas rózsacsokorral várták Margaretet. Egy kicsit késett, ami sosem volt rá jellemző, de az utolsó napján megbocsátható. Egy tálca saját készítésű süteményt hozott, mint utólag kiderült, annak a becsomagolásával bajlódott, azért késte le a szokásos buszjáratot. Meglepődött a fogadóbizottság láttán, és alig találta a szavakat, mikor William átnyújtotta a virágot.

– Hát… ilyen hatalmas csokrot én még sosem kaptam… – elcsuklott a hangja, és a könnyeit törölgette.

William előhúzott a zsebéből egy selyem zsebkendőt, és átnyújtotta az asszonynak.

– Nem is tudom, mikor sírtam utoljára – szipogta, majd pár percnyi gondolkodás után hozzátette. – Talán akkor, amikor az unokám megszületett – szipogta.

– Melyiknél? – szólt közbe Debbie, s átkarolta az asszony vállát.

– Mindegyiknél – vágta rá Margaret, ami megnevettette a csapatot. Három unokája volt.

Aztán William így szólt.

– Ha pár szál rózsa – ami közel harminc szál volt – így megríkat, akkor mit fogsz csinálni akkor, ha kibontod ezt?

A férfi hirtelen egy ajándékdobozt emelt fel az asztal alól. Margaret elképedve nézte, hirtelen a szájához kapott, és felkiáltott.

– Jézusom!

– Ezennel szeretnénk megköszönni három éves, kitartó munkádat és minden igyekezetedet, amit a cégért tettél – fejezte be mondandóját William.

Margaret lázas izgalommal bontotta fel a csomagolást, a doboz egy csodálatos, arannyal szegélyezett faliórát rejtett.

– De hiszen ez… ez gyönyörű! Nem is tudom, mit mondjak. Igazán nem kellett volna… – hebegte, majd

örömében William nyakába ugrott. A férfi is küszködött a könnyeivel. Nagyon sajnálta, hogy meg kell válnia tőle, nála remekebb munkaerővel eddig még nem dolgozott. Remélte, hogy jó titkárnőt talált a helyére.

Audrey Battler beváltotta Will reményeit, már az első napon otthonosan mozgott az irodában, és mindent úgy intézett, hogy ne lehessen észrevenni a „szerepcserét". A búcsúztató után ügyesen pakolt össze, rutinos háziasszonyként szedte le az asztalt, és elmosogatta a tányérokat, poharakat, majd munkához láttak. Sajnálatos módon nem lazíthattak, Williamhez tizenegyre már be voltak jelentkezve megbeszélésre, és Debbie-nek is mennie kellett, várta a könyvelés. William és Audrey kettesben maradtak. Belemerültek a munkába, mellyel késő délután végeztek, és akkor szóltak egymáshoz, amikor együtt zárták be az irodát, és beszálltak a liftbe.

– Nos, milyen volt az első napja a cégemnél, Miss Battler? – kérdezte mosolyogva Will, hogy megtörje a köztük lévő értelmetlen csendet.

– Kellemes – válaszolta Audrey, és visszamosolygott a főnökére.

– Egyelőre meg vagyok elégedve a teljesítményével, csak nehogy elbízza magát nekem!

– Köszönöm. Igyekszem. Megpróbálok úgy teljesíteni, mint Margaret. Bár, a mai reggelt elnézve ez lehetetlenségnek tűnik.

– Igen, Margaret különleges asszony, isteni tehetség. Hiányozni fog – sóhajtotta William, mialatt megérkeztek a földszintre, és kinyílt előttük az ajtó. A férfi udvariasan előre engedte a beosztottját. – De azért ne adja fel, sokan próbálták meg teljesíteni a lehetetlent, csak így haladhatott a világ előre. Viszlát holnap! – kacsintott egyet, aztán sietős léptekkel elindult a mélygarázsban parkoló kocsija felé.

Otthon Samanthának beszámolt Margaret

búcsúztatójáról, és egyre jobban felerősödött benne az az űr, amit akkor érzett, amikor David meghalt. Igaz, Margaret nem ment el örökre, csak elköltözött, de olyan volt, mintha mégis. Ugyanis Will és a cég életéből örökre kilépett, és a férfi nem hitt abban, hogy valaha is találkoznak majd. Úgyhogy mégis olyan volt ez, mintha eltávozott volna: egy újabb, a szívéhez közel álló embert veszített el. Erről viszont nem akart beszámolni a feleségének, nem szerette volna feltépni sajgó sebeit. Annyira hiányzott neki Margaret és annyira hiányzott a fia… De nem tehetett mást, el kellett fogadnia a helyzetet, és folytatni a munkáját, bármennyire is nehezére esett. Mert az élet megy tovább.

Viszonylag hamar megszokta, hogy amikor bemegy az irodába, az L alakú folyosó sarkában, a kisasztaltól immár Audrey mosolyog vissza rá. Hamar összeszoktak ők ketten, és Margaretnek bejött a megérzése, mielőtt elment volna, megmondta neki, hogy Audrey-val megtalálja a számítását, s valóban jó titkárnő vált belőle. Ugyanolyan ügyesen intézte a dolgokat, mint Margaret, és egy-két hónap után William már a privát ügyeit is rá merte bízni: rendeljen egy virágcsokrot a feleségének, vagy foglaltasson asztalt ebédre vagy hozza el a tisztítóból az öltönyét, ha éppen arra jár. És Audrey készségesen elment, mert véletlenül mindig éppen arra járt, amerre Williamnek intézni való dolga lett volna. Audrey sosem tiltakozott, csendben megcsinálta a „plusz" feladatokat is, s nem követelt érte fizetésemelést. Így hamar belopta magát a főnöke szívébe.

Ismét jó időszak köszöntött Williamre, ami rá is fért a megpróbáltatások után. A cég virágzott, elfogadták az új számítógépes programját, amit a terveihez képest sokkal jobban sikerült értékesítenie. Úgyhogy, finoman szólva, nagyot kaszáltak. Ennek örömére egy európai körutazással lepte meg a családját. Sharon majd kiugrott a bőréből,

mikor megtudta, hogy repülővel mennek egy másik kontinensre, amit az apja megmutatott neki a térképen.

– És átszeljük az óceánt? – kérdezte kíváncsian, mire az apja megsimogatta a feje búbját.

– Nem átszeljük, hanem átrepüljük, drágám.

William már azelőtt lefoglalta a jegyeket, hogy a feleségének szólt volna. Egyszer csak kipattant az ötlet a fejéből, és otthon csak az utolsó pillanatban közölte Samanthával, az indulás előtti hétvégén, hogy csomagoljon. Az asszony is és a gyerek is a nyakába ugrott örömében. Will mindent eltervezett és mindent megszervezett, Audrey-val előre foglaltatott szállást a különböző országokban. Úgy tervezte, az első állomásuk Európában Anglia lesz. Londonban szállnak majd le, ott töltenek egy hetet, aztán átruccannak Hollandiába, Samantha imádta a tulipánokat. Onnan egyenesen Rómába és Velencébe viszi őket, aztán befejezésképpen a francia Riviérán pihenik ki az út fáradalmait. Mindezt bejárják egy hónap alatt, ugyanis Will ennyi szabadságot engedélyezett magának. Addig nyugodt szívvel bízta Audrey-ra a céget. A körutazás még a vártnál is jobbra sikeredett, csodálatosabbnak tartották, mint a Hawaii nyaralást. Sharon meglepően jól viselte az oda és különösen a hazafelé vezető utat, annak ellenére, hogy az egy hónap leforgása alatt mentek földön, vízen, levegőben. A repülőút hosszú volt és kimerítő, mire megérkeztek New Yorkba, ahol át kellett szállniuk a San Francisco-i járatra.

William élményekben gazdagodva tért vissza az irodába, és amikor belépett az ajtón, nagy meglepetés érte. Audrey ott ült a szokásos helyén az asztalnál, s az ölében egy kisfiút tartott, aki sötét szemeit ijedten meresztette a férfira.

– Jó reggelt! – köszönt Will, s hangjára Audrey összerezzent.

– Jó reggelt, Mr. Winson! Mm… – Audrey kereste a szavakat, nem gondolta volna, hogy főnöke fél órával korábban érkezik a szokottnál. Ezúttal nem keveredett dugóba.

– Hát ez a kisgyerek, hogy került ide? – hangjában inkább csodálkozás vegyült, mint szemrehányás.

– Elnézést kérek, Mr. Winson. Ő a fiam. Csak azért hoztam be, mert a bébiszitterem hirtelen beteget jelentett. Az édesanyám hamarosan érte jön, de addig nem mertem egyedül otthon hagyni – magyarázkodott Audrey, mialatt beléhasított a félelem. Eddig sosem fordult elő vele, hogy nem tudta kire bízni a gyerekét. Most az egyszer hozta be a munkahelyére, mert az anyja fél óra múlva tudott csak érte jönni. Remélte, ezzel nem dühítette fel a főnökét, elvégre a cég nem gyermekmegőrző. Talán engedélyt kellett volna kérnie rá, azonban nem akarta korán zavarni telefonon Williamet, és különben is, úgy gondolta, hogy mire a főnöke beér, addigra az anyja elviszi a gyereket. S akkor minek zaklassa feleslegesen? Most aztán kiváltotta a főnöke haragját, és felkészült a legrosszabbra, hogy William kora reggel kiabálni fog vele, ennek ellenére kedvesen lépett oda hozzájuk.

– Semmi baj, szeretem a gyerekeket – mondta mosolyogva, majd lehajolt a fiúhoz, és megkérdezte. – Hogy hívnak?

– Robbie.

A férfi a fájdalom és a sóvárgás vegyes érzésével sóhajtott fel, amikor belenézett a fiú szemébe. Sötétbarna haj és kék szemek – Davidre emlékeztették. Majdnem elérzékenyült, amint a fiára gondolt, azonban a következő pillanatban sikerült leküzdenie azt a fojtogató érzést, ami akkor erősödött fel benne, ha egy fiúgyermekes anyát látott maga előtt. Nem gondolta volna, hogy Audrey-nak van gyereke, olyan fiatalnak tűnt. Sosem beszéltek róla,

tulajdonképpen semmit sem tudott a titkárnője magánéletéről.

– William Winson vagyok, szervusz – barátságosan nyújtott kezet, a fiú azonban vonakodott, hogy elfogadja-e, és némán fürkészte az idegent. Az anyjára pillantott, akinek szintén ijedtség tükröződött az arcán, úgyhogy a férfi inkább úgy döntött, feloldja a hangulatot. – A barátaim egyszerűen csak Willnek szoktak szólítani. Szeretnél te is a barátom lenni?

Robbie félénken bólintott.

– Rendben. Akkor csapj bele! – nyújtotta ki a kezét ismét, és a fiú felbátorodott, erősen csapott bele a számára hatalmas tenyérbe. –Ez a beszéd! Mit is mondott anya, mikor jön érted a nagymami?

– Körülbelül fél óra múlva – vágta rá Audrey. – ígérem, tovább nem lesz itt Robbie, a munkámat nem éri hátrány. És ezúton is elnézést kérek Mr. Winson, amiért nem szóltam előre, hogy… – Audrey hebegett-habogott, és olyan képet vágott, mintha valami oltári nagy bűnt követett volna el.

– Hogy behozta hozzánk a fiát? Jól tette – válaszolta Will, mire a titkárnő szemei kikerekedtek.

– Tényleg nem haragszik érte?

– Miért haragudnék? Vagy talán olyan szörnyetegnek nézek ki, aki gyűlöli a gyerekeket? – Neki is volt egy fia, akit nemhogy nagyon szeretett, hanem egyenesen imádott, de nem tette hozzá.

– Nem, dehogy! – a nő zavarba jött. – Szó sincs róla.

– Inkább hagyta volna otthon? Nyugodtan hozza be máskor is, ha netán elhelyezési gondjai adódnának – végre nyugalmat látott Audrey tekintetében, s ekkor rápillantott az órájára. – Fél óra? Az még sok idő. Nincs kedved addig játszani egy kicsit?

– De! – a gyereknek egyből felcsillant a szeme, majd

kérdőn nézett Audrey-ra.

– Anyukád biztosan megengedi, szerintem nem annyira szigorú. Igaz? – kacsintott egyet a beosztottjára, akinek végre eltűnt az ijedtség az arcáról, és mosoly jelent meg a szája szélén.

– Hát persze, hogy nem. Talán túlságosan is engedékeny vagyok, nem tudok nemet mondani neki.

Igen, ő sem tudott nemet mondani Davidnek – már a száján volt Williamnek, de inkább visszaszívta. Ez most nem tartozik ide.

– Játszol velem? – szólalt meg mindkettejük megrökönyödésére a fiú.

– Hát persze! – vágta rá Will. Úgy látszott, a férfi sem tudott ellenállni neki, pedig most látta őt életében először. – Odabent az irodában, a számítógépemen jó?

– Hűha! – ugrott talpra anyja öléből Robbie.

– Van otthon számítógéped, Robbie? – érdeklődött Will. Elvégre nem mindenki engedhette meg magának, és fogalma sem volt, Audrey melyik kategóriába tartozik.

– Sajnos, nincs. Még nincs – sóhajtotta a nő, és lesütötte a szemét, mintha szégyenkezne. Aztán gyorsan hozzátette. – De tervezem, hogy jövőre veszek neki egyet.

Will sajnálta, amiért rossz pontot érintett, holott nem ez volt a szándéka.

– Akkor megmutatom, hogyan működik, rendben? – mondta, majd megfogta Robbie kezét, és elindult vele az irodájába.

Audrey döbbenten figyelte őket, nem akart hinni a szemének.

– Képzeld el – folytatta William zavartalanul – van rajta egy szuper játékprogram! – amit maga talált ki, azonban erről nem tett említést a fiúnak, nem akart önteltnek látszani előtte. – Katonák harcolnak benne.

– Igaziak?

– Nem, rajzfilmhősök. Szereted a katonákat, Robbie?

– Igen. Otthon nekem is vannak katonáim, de azok csak bábuk. Azért hajlik a kezük, meg a lábuk – amint bementek az irodába, a fiú „felengedett”, és csak úgy dőlt belőle a szó. – A barátaimmal szoktam velük háborúsdit játszani. Egyszer magammal vittem az iskolába is, csak a tanár néni észrevette, és elkobozta. Olyan mérges lettem rá. Aztán vissza se akarta adni, anyának kellett bemennie érte. Még ilyet!

Williamet megnevettette Robbie, mikor az széttárta mindkét kezét, majd vállat vont, és tovább folytatta mondandóját.

– Úgyhogy, azóta otthon tartom mindegyiket. De neked szívesen megmutatom őket, ha legközelebb jövök.

Robbie teljesen lehengerelte Williamet, aki arra gondolt, vajon David is ilyen cserfes lenne? Tulajdonképpen a fiának készítette ezt a katonás programot, csak nem adatott meg nekik, hogy együtt játszhassanak vele. Robbie-t megtaníthatta rá, és ahogy Will bekapcsolta neki a számítógépét, megszűnt a szívfájdalma, mert hirtelen elfelejtette David hiányát. Maga is meglepődött, mennyire jól érezte magát a kisfiú társaságában, és közben észre sem vette, hogy repül az idő. A katonák fantáziavilágából Audrey húzta vissza őket a jelenbe, amint bedugta a fejét a nyitva maradt ajtón.

– Robbie, megérkezett a nagymama!

Audrey először attól tartott, hogy a gyerek belemerülvén a játékba nem akarja majd abbahagyni. Tévedett. Robbie jó fiú volt, szófogadó, és az anyja maga is meglepődött, milyen példásan viselkedik más társaságában. Audrey nem szokta elvinni sehová, csak az iskolatársaihoz, általában otthon voltak. Robbie egy kicsit csalódott volt ugyan, de megértette, hogy mennie kell. William megígérte, eljöhet legközelebb is. Audrey bemutatta a főnökének az

édesanyját, kezet ráztak, majd az asszony elvitte a gyereket.

– Szép kisfiú – sóhajtotta Will, és ő is legalább annyira bánatos volt, mint Robbie; amikor a nagyanyjával kiléptek az előtérbe, és elindultak a lift felé.

– Köszönöm – mosolygott szerényen Audrey.

– És nagyon okos – tette hozzá egy percnyi csend után Will. – Gondolom, jó tanuló.

– Igen. Szerencsére vág az esze, mint a borotva. Remélem, később sem lesz gondja a tanulással. Mindig azt hajtogatja, hogy építész szeretne lenni. – Audrey élvezettel mesélt a fiáról, és Will azt kívánta, bárcsak ő is így beszélhetne az övéről!

– Szép szakma. Persze, van még elég ideje ahhoz, hogy eldöntse. Hány éves? – Valahogy a kor feledésbe merült, annyira belebonyolódtak a számítógép rejtelmeibe.

– Múlt héten töltötte be a nyolcat.

– Valóban? – Ha ezt tudta volna, nem engedi el üres kézzel. – Ügyes kölyök. Nagy szerencséje van vele, Miss Battler – állapította meg bölcs bólintással Will. Azt hitte, ezzel lezárták a beszélgetést, éppen ezért érte váratlanul, amikor a nő visszakérdezett.

– Önnek nincsenek gyerekei, Mr. Winson?

Williamet szíven ütötték a nő szavai. Nem hibáztatta érte, végtére is csak egy egyszerű kérdést tett fel. Kíváncsi volt, s a helyébe bárki érdeklődött volna a családja felől, aki nem ismerte szomorú történetét.

– De igen. Van egy lányom – felelte, azonban ezzel nem oltotta el titkárnője kíváncsiságát.

– Tényleg? Hogy hívják? – érdeklődött, nem sejtvén milyen fájdalmas területen tapogatózik.

– Sharon.

– Szép név. Bizonyára boldog apa, Mr. Winson. Én is szerettem volna egy kislányt, csak hát… fiam született – sóhajtva gondolt vissza arra az időre, mikor még

reménykedhetett benne, hogy lánya lehet. Szerette volna, ha teljesül titkos álma, viszont amint karjában tarthatta Robbie-t, már nem bánta.

– Maga nagyon szerencsés ember, Audrey. – Ha tudná, mennyire! A világ összes kincsét odaadta volna, ha cserélhetne vele.

– Ön is. – Audrey nem értette, de hogyan is érthette volna? Fogalma sem volt a főnöke gyászáról, s a következő kérdésével lehúzta a leplet róla. – És? Nem terveznek a feleségével másodikat?

Ekkor William tekintete mintha elsötétült volna, az arca komorrá változott.

– Valami baj van, uram? – Rosszat mondott talán? Hiszen csak a puszta kíváncsiság vezérelte, gondolta Audrey. Mikor a férfi ráemelte a tekintetét, könnyes volt a szeme.

– De igen. Terveztünk – válaszolt az előző, eredetileg feltett kérdésre. Arra, hogy baj van-e, inkább nem fűzött kommentárt. Mert a baj, az enyhe kifejezés volt arra, amibe másfél évvel ezelőtt kerültek Samanthával.

Audrey-ban ekkor ébredt fel a gyanú, kellemetlen témát érintett.

– Csak nem történt valami? – amint kimondta, máris megbánta. Elvégre a kíváncsisága nem ér annyit, hogy más embereknek belegázoljon a lelkébe, és régi sebeket tépjen fel. Abban a pillanatban, ahogy tudatosodott benne mindez, már nem volt visszaút. Kimondta. Williamnek sajgott a szíve, a nézése fájdalomról árulkodott, az arcán megmagyarázhatatlan, elviselhetetlen szenvedés uralkodott. És nem bírta tovább magában tartani gyötrelmes titkát.

– Volt egy fiam. Davidnek hívták – mormolta, s mielőtt még Audrey bármit is mondott volna, hozzátette: – Meghalt.

A nő hátán végigfutott a hideg, mikor látta, hogy William szeméből útnak indul az a könnycsepp, melyet oly keservesen próbált visszatartani az elmúlt percekben.

– Uramisten! – Audrey a szívéhez kapott, s zihálva vette a levegőt.

– Sajnálom… én, én… nem akartam fájdalmat okozni önnek… Ha ezt tudom… – elcsuklott a hangja, ő is a könnyeivel küszködött.

– Nem tehet róla. Mint ahogy azok az anyák sem, akik a fiaikat sétáltatják a parkban vagy szembe jönnek velem az utcán… Egyikük sem tehet róla.

– Istenem, milyen szörnyű lehet – suttogta Audrey.

– Igen, az – sóhajtotta a férfi. A nő nem mert többet kérdezni, William önszántából kezdett mesélni a történtekről. – Elütötte egy autó nem sokkal a második születésnapja után.

Audrey belegondolt, hogy Robbie is nem sokkal volt túl a születésnapján, csakhogy ő a nyolcat töltötte be. Az a fiú viszont mindössze két éves volt!

– Kérem, fogadja őszinte részvétemet – nyújtotta felé kezét a nő. Hiba volt ma Robbie-t behoznia ide, óriási hiba.

– Köszönöm.

Will nem tudta tovább tartani magát, utat engedett a könnyeinek, bánata jeles bizonyítékának. Nemcsak egyszerűen sírt, hanem bőgött, mint a megsebzett oroszlán. Az élet hatalmas sebet ejtett rajta, ami sosem fog beforrni. Az, hogy az idő majd begyógyítja, badarság. Lassan két éve halt meg a fia, de az a pokoli kín a szívében mit sem változott. Audrey még sosem látott férfit így zokogni. Feléledt benne a sajnálat iránta, gondolkodás nélkül átölelte. Nem érdekelte, hogy a főnöke. Valakinek meg kellett vigasztalnia ezt az embert, s ő volt ott abban a pillanatban, amikor szüksége volt rá. Azon Audrey is meglepődött, amikor Will a nyakába borult, és a vállán

sírta ki magát.

Aznap, hazaérvén a férfi beszámolt a feleségének Robbie-ról. Annyit mondott el a történtekből, hogy véletlenül ismerkedett meg a kölyökkel, mert az anyja fél órára nem tudta kire bízni, így behozta az irodába. És milyen jót játszottak együtt! Azt jobbnak látta elhallgatni, hogy utána a titkárnője vállán sírta el a bánatát.

– Annyira hiányzik David – ismerte be. Reggel óta az járt a fejében, ha a fia élne, akár jó barátok is lehetnének Robbie-val. Miért ilyen kegyetlen az élet?

– Nekem is. Jól tudom, mit érzel. Ugyanezt átélem én is itthon, minden egyes zug rá emlékeztet. Nem telik el úgy egy nap vagy akár egy óra, hogy ne gondolnék a fiunkra. – Pokoli érzés volt, az ellenségének sem kívánta volna. Korábban mindig sírt, ha David szóba került, mára viszont nem tudott. Az összes könnyét elhullatta érte.

– Tudod, mire jöttem rá ma reggel, mialatt Robbie-val játszottam? Ha csak egy kis időre is, de feledtette velem David elviselhetetlen hiányát. Az alatt a közel fél óra alatt boldognak éreztem magam, s hirtelen megszűnt minden teher, ami eddig a vállamat nyomta.

– Ennek őszintén örülök – Sam halvány mosolyt lejtett a férje felé. Ő még nem élt át ilyesmit, amióta a fiát elvesztette. Nem neheztelt emiatt Willre, valóban örült neki, hiszen a férfi olyan lelkesedéssel beszélt róla.

– Robbie klassz kiskölyök – áradozott a gyerekről, és amint elkapta felesége pillantását, ismét előhuzakodott azzal a témával, amiről már egyszer megegyeztek, hogy nem hozzák fel többé. – Drágám, nem gondolnád meg magad? Mégis… Nekünk is lehetne még egy fiunk, csak akarnunk kell. Nincs minden veszve, bármikor teherbe eshetnél… – Ha nem szednéd azokat a fránya tablettákat, gondolta magában.

Samantha arcára ráfagyott a mosoly, s idegesen hajtotta

össze az újságját. Ott ültek együtt az ágyukban, és olvastak, illetve olvastak volna, ha Will nem jön újra az őrületbe kergető „gyerekprogramjával”.

– Azt hittem, ezt már megtárgyaltuk – válaszolta dühödten.

– Tudom. Csak hát… – szegezte le a fejét bánatosan Will. Ő a szíve mélyén nem adta fel a reményt, és soha nem is fogja. Egyszer csak sikerül megpuhítania az asszonyt!

– Csak hát időről-időre újra próbálkozol, hátha kötélnek állok, nem igaz? – Samantha rátapintott a lényegre, jól ismerte a férjét. Ismerte a céljait is. Will nem gyereket akart olyan nagyon, hanem egy fiút. Sam attól tartott, ha újabb szenvedések árán meghozná ezt az áldozatot a kedvéért, és teherbe esne, az még nem jelentene garanciát arra, hogy újra fiút hoz a világra. Samantha attól rettegett, ha kislányt szülne, Will akkor sem állna le a gyerekprogrammal. Különben meg, anyaként gondolnia kellett a kockázatra is. A férje könnyen hajlott a dologra, hiszen nem ő vajúdott órákig a szülőszobában, és nem ő szenvedett a műtőben. Samantha már kétszer végigkínlódta ezt, harmadszorra nem fűlött a foga hozzá. Elég volt a fájdalomból, hányingerből, veszélyeztetett terhességből. Lehet, hogy egy újabb gyerek gyógyírt jelentene a számára, de sosem feledtetné vele Davidét. A halála napjáig fájni fog az elvesztése. És bármennyire jó dolog is a gyerekvállalás, az egy anyának ugyanúgy jelent gondot, mint örömöt. Sam nem akart még nagyobb terhet venni a nyakába, különben összeroppanna alatta.

– Nézd, szívem… – kezdte volna Will a magyarázkodást, azonban a felesége félbeszakította.

– Ide figyelj, William! Most kijelentem egyszer és mindenkorra, soha nem fogok szülni neked még egy gyereket. Érted? Soha! – emelte fel a hangját, majd ugyanazt a taktikát alkalmazta, mint az utóbbi két évben

bármikor, ha nézeteltéréseik támadtak. Hátat fordított a férjének, és magára húzta a takarót.

William elképzelni sem tudta, mi ütött az asszonyba. Miért nem érti meg a bánatát? Audrey megértette.

16.

Audrey Battler reggel nehéz szívvel indult munkába, miután megfőzte Robbie kakaóját, és baracklekvárral megkente a pirítósát. A mama saját készítésű, baracklekvárjával – ez volt a kisfiú kedvence. Audrey örült, hogy mindenben számíthatott az anyjára, nagyon jó viszony alakult ki közöttük, kapcsolatuk túlment az anya-lánya viszonyon, Audrey szinte a barátnőjének tekintette Carment. Carmen vérbeli nagymama volt, ősz hajával és aranykeretes szemüvegével, mindamellett igazi házi tündér. Imádott sütni-főzni, és ezzel kényeztetni az unokáját. Most is arról beszélgettek Robbie-val, hogy lekváros kifliket süssön-e neki vagy gyümölcsös kosárkákat, amikor Audrey szerető anyai csókot nyomott a fia homlokára, és elköszönt tőle. Olyan szívesen maradt volna vele a nyári szünidőben, és irigyelte az anyját, amiért az végigjátszhatja a gyerekkel az egész napot. Carmen ezért utazott ide Houstonból, ami jót tett a gyereknek is, meg Audrey pénztárcájának. Az imádott nagymama egy hónapot töltött náluk, s ez alatt Audrey megspórolhatta a bébiszitter bérét. Csakhogy most Carmennek hamarabb kellett San Franciscoba utaznia, mivel a lány váratlanul beteget jelentett. Mikor Audrey megérkezett az irodaházba, meglepődött, hogy a számukra kijelölt ládában nem találta a postát. Egy pillanatra gondolkodóba ejtette a dolog, talán nem érkezett a Winson Corporation részére semmi? Különösnek találta, amióta a cégnél dolgozott, még nem fordult elő ilyen, de meglehet. Ezen tűnődött, míg a lift fel nem vitte a kilencedikre, s a következő meglepetés akkor érte, mikor ki akarta nyitni az irodát. Előhalászta a kulcsát a táskájából, és amikor bedugta a zárba, az a világért sem

szándékozott a megfelelő irányba fordulni. Mintha akadályba ütközött volna, Audrey viszont nem adta fel, erőlködött egy darabig, míg ideges nem kezdett lenni. Még egy zárat sem tudsz kinyitni? – korholta magát, aztán maga sem értette, milyen megfontolásból, de lenyomta a kilincset. Az nem lehet, hogy ne nyíljon ki, gondolta az ügyetlensége okozta dühében, és ő lepődött meg a legjobban, amikor az ajtó valóban kinyílt. Eleve nyitva volt. Nem akart hinni a szemének, s kétség gyötörte. Talántegnap este elfelejtette bezárni? Remélte, nem tűnt el semmi. Hihetetlen izgalom öntötte el a testét, melyről tudta, csak akkor fog elmúlni, ha a saját szemével győződik meg a berendezés sértetlenségéről. Mindig a félelem és az izgalom vegyes érzése fogta el, ha az irodáról vagy a munkájáról volt szó. Meg akarta tartani ezt a jól jövedelmező állást. Mivel egyedül nevelte a fiát, nagy szüksége volt rá.

A kis folyosón és az asztalánál semmi rendellenességet nem talált, azonban kiverte a víz, amikor észrevette, hogy a főnöke irodája nyitva van. Sosem szokták tárva hagyni azt az ajtót, úgyhogy félve közeledett felé, s előre rettegett, vajon mit talál majd odabent? Szétzúzott asztalt, a földön heverő iratokat, vagy a főszerver hűlt helyét? Mire egészen a nyíláshoz ért, azzal nyugtatta magát, hogy csak észrevették volna, ha az éjjel betörnek ide. Különben mi a fenének ülne a portás odalent?

Nagy kő esett le a szívéről, amikor az asztalnál nem egy romhalmazt, hanem a főnökét találta.

– Maga az, uram?

William felkapta a fejét az irathalmazból, amit éppen tanulmányozott.

– Miért? Ki lenne más?

– Hála istennek! – sóhajtotta nagy megkönnyebbüléssel, s a mellkasára tette a kezét.

– Jó reggelt, Audrey. Csak nem megijesztettem?

– Én csak… amikor nyitva volt az ajtó, azt hittem… – magyarázta, és hüvelykujjával a háta mögé bökött.

– Ne aggódjon, ide kettőnkön kívül nem juthat be senki. De azért örülök, hogy ennyire a szívén viseli a cégemet – mosolygott Will.

Audrey végre kifújta a gőzt.

– Jó reggelt! – mondta, s ő is elmosolyogta magát. Túl volt a reggeli izgalmán. – Hogyhogy ilyen korán?

– Sok a munka – hazudta Will. Nem akarta megemlíteni, hogy az este összekapott egy kicsit a feleségével, mert ez nem tartozott a titkárnőjére. Egész éjjel csak forgolódott az ágyában, és jobbnak látta, ha valami hasznosat csinál, minthogy szomorúan a plafont bámulja. Kora hajnalban kelt, és inkább bejött dolgozni, úgy is sok elmaradása volt. Már közel két órája ült ebben a székben, és jól esett egy kicsit hátradőlnie, úgyhogy a kezében lévő papírt inkább az asztalra ejtette, és vidáman pillantott Audrey-ra. – Egyébként mi újság? Hogy van Robbie?

– Köszönöm, jól. – A nőt meglepte, hogy a férfi az ő csemetéjéről érdeklődik, főleg a tegnapi nap után. Meglepő, de egész este a főnöke járt a fejében. Keserves zokogása azóta is ott csengett a fülében. Olyan hátborzongató volt… Annyira meghatotta, és úgy sajnálta ezt az embert. Annál nagyobb csapás nem érhet egy szülőt, mint hogy el kelljen temetnie tulajdon gyermekét.

– Csodálatos kiskölyök. Nem is mondta, hogy van egy fia.

– Még nem nyílt alkalmam rá.

– Sokat dolgoztatom, ugye? – viccelődött Will. – Az utóbbi időben annyira el voltam foglalva magammal, hogy nem is tudtunk igazán beszélgetni egymással.

Margarettel sokat beszélgettek, s az asszony a megmondhatója annak, hogy William nemcsak most,

hanem állandóan magával van elfoglalva. A fia halálakor a lelki bajait a volt titkárnőjére zúdította, aki mindig meghallgatta, és a férfinak hiányoztak a bölcs tanácsai. Audrey bólintott, de hallgatott. A tegnapi nap után félt megkérdezni bármit is a főnökétől, nem akart rossz emlékeket ébreszteni benne.

– Robbie nagyszerű srác! – bolygatta tovább a beszélgetés fonalát Will. Nem győzte dicsérni a fiút. – Gondolom, a férje nagyon boldog lehet.

Ezúttal William kíváncsisága keltett rossz érzéseket a nőben.

– Nincs férjem.

– Ó! – Úgy érezte, mintha fejbe kólintotta volna a válasz. William számára természetesnek tűnt a család, biztos háttér, meghitt otthon.

– Elváltak?

Audrey a fejét rázta. Will belenézett a szemébe, és ekkor döbbent rá, talán nem szívesen beszélne róla.

– Nézze, ha nem szeretné az orromra kötni, nem muszáj. Mindenkinek megvannak a saját titkai.

Audrey azelőtt sosem tárta fel a magánéletét mások előtt, azonban most úgy gondolta, miért ne? Úgysem mondhatta el senkinek az anyján kívül, barátai pedig rég elpártoltak tőle, viszont itt volt ez az ember, aki sokkal nagyobb pofont kapott a sorstól, mint ő. Hiába voltak idegenek egymás számára, mégis megosztotta vele a bánatát. Audrey belenézett a szemébe, és tudta, ez a férfi megérti őt. Mert más, mint a többiek.

– Az én életem sem egy tündérmese, Mr. Winson. Fiatal lányként visszahúzódó voltam, késői gyerekként születtem, és az apám maradi felfogása miatt nagyon szigorúan bánt velem. Semmit sem engedett, nem mehettem sehová. Úgy éltem, mint egy apáca. Alig vártam, hogy kiszabaduljak otthonom börtönéből. Nem lehetett barátom, s amint

elvégeztem az iskolát és nagykorú lettem, naná, hogy kikötöttem a legelső fiú karjaiban. Őrülten szerelmes voltam és naiv. Túl korán adtam oda magam, ha érti, mire gondolok. Azt hittem, ő az igazi. Aztán, amikor terhes lettem, már nem kellettem neki. A fiú tovább állt, az apám kitagadott. – A nő hangja elcsuklott. Eddig sosem beszélt erről senkinek, s nem gondolta volna, hogy ennyire fájdalmas lesz. Hiszen évekkel ezelőtt történt…

– Sajnálom – szólt halkan Will. Audrey pedig erőt vett magán, úrrá lett a könnyein, és tovább folytatta.

– De megszületett Robbie, amit azóta sem bánok. Ő az egyetlen boldogságom.

– Örüljön neki. Látja, mégsem olyan szerencsétlen, mint én. Önnek legalább van egy fia. – Annyira bántotta, hogy az övé meghalt. Igaza van Samanthának, Davidet sosem fogják elfelejteni.

– Magának meg van családja, Mr. Winson. Ez nem csak Robbie, hanem sokak számára nagy szó, uram. Nyolc éve egyedül nevelem, az apja születése óta nem kíváncsi rá. Emlékszem, mikor bejött hozzánk a kórházba, egy pillanatra azt hittem, rendbe jön minden. De csak megnézte a gyereket, és közölte, van valakije. Anyám egyszer azt hallotta, megnősült. Én nem voltam annyira fontos a számára, hogy elvegyen. Sem a gyerekem.

– És mi lett az ön apjával? – Az anyját tegnap volt szerencséje megismerni, rokonszenves asszonynak tűnt. Williamet Margaretre emlékeztette. Látszott rajta, imádja az unokáját.

– Három éve meghalt szívrohamban. Szerencsére, egy évvel a halála előtt kibékültünk. Robbie teljesen lenyűgözte, úgyhogy megbocsátott nekem.

– Azt elhiszem! – mosolygott Will, majd megfogalmazódott benne egy kínos kérdés, amit valószínűleg máskor nem tett volna fel. – És a nyolc év alatt

nem volt senki az életében?

Audrey a fejét rázta. A tekintetében szomorúság lappangott, viszont hosszú évek óta először nem érezte azt, hogy szégyellnie kellene magát miatta.

– Egyetlen férfi sem? – csodálkozott Will.

– Így alakult – vonta meg a vállát a nő. – Nem kellettem senkinek, ez az igazság. Biztos van bennem valami ijesztő, ami elriasztja a férfiakat.

Nem lehetett könnyű beismernie a fájdalmas igazságot, Audrey mégis megtette, szemrebbenés nélkül. Ezt Will nagyra becsülte benne. Meg is sajnálta, ezért úgy döntött, felvidítja.

– Badarság! Engem például nem tudott elüldözni a személyével, sőt! Az a véleményem magáról Miss Battler, egy elbűvölően gyönyörű nő. – Nem csoda, hogy az apja apácának nevelte, gondolta, de nem mondta ki. Inkább kacsintott egyet. – Különben nem alkalmaztam volna.

Audrey egyből elpirult. Örült a bóknak, csak fogalma sem volt, mit kezdjen vele. Az idejét sem tudta annak, mikor illette utoljára szép szavakkal egy férfi. Végül William oldotta fel a közéjük telepedő némaságot.

– És amikor azt mondtam, nyugodtan hozza be Robbie-t máskor is, komolyan gondoltam. – Bármennyire hihetetlen, de hiányzott neki a kiskölyök. A saját fia pedig még inkább.

– Igazán? – végre elmosolyodott.

– Miért? Azt hitte, csak a levegőbe beszélek? Szeretem a gyerekeket. Főleg az olyan életre való kölyköket, mint Robbie.

Ha tudná, Robbie is mennyire megszerette őt! Azóta csak a férfit és a számítógépes játékát emlegeti.

– Ön egy csodálatos ember, Mr. Winson. – Audrey akaratlanul is irigyelte a feleségét. Kislány korától vágyott egy jóvágású férfira, kiváló férjre, szerető apára születendő gyermekeinek. És a főnöke mindhárom szerepben tökéletes

volt.

– Ó! – Williamet meglepték titkárnője szavai. – Nem szabad nekem ilyeneket mondani, különben fejembe száll a dicsőség.

Audrey felnevetett.

– És szerencsés is, mert van egy felesége és egy lánya, akihez hazamehet. Tisztában vagyok vele, hogy a fia halála nagy veszteség, a legnagyobb törés az életében, és nem pótolhatja senki más. De ki tudja, lehet hogy idővel, ha a sebeik begyógyulnak, vállalnak még egy gyermeket. Elvégre fiatalok, egészségesek, és megérdemlik, hogy boldogok legyenek. – Audrey tiszta szívből kívánta: igaza legyen. Meg sem fordult a fejében, hogy ezzel ismét fájdalmas pontot érint a főnöke lelkében.

– Bárcsak a feleségem is így gondolná! – sóhajtotta Will. – Sokat vitázunk Samanthával ezen, s tegnap este kerek-perec kijelentette, soha nem fog gyereket szülni nekem. Holott szerintem is ez lenne a legjobb gyógyír a számunkra, feledtetné a gyászunkat. – Nem tudta, miért mondja el ezeket a titkárnőjének, de olyan jól esett beszélgetni valakivel, aki meghallgatta és megértette. Nem úgy, mint Sam. Az asszonyra már egy ideje nem lehetett számítani, amióta David meghalt, minden megváltozott.

– Túl frissek a sebei. Adjon neki egy kis időt – tanácsolta a nő.

Milyen meglepő, hogy Audrey-val ugyanazon a véleményen vannak. A baj csak az, hogy kezdte feladni a reményt. Sam hajthatatlan volt, s William jól ismerte a feleségét. Tudta, ezúttal nem bírja áttörni a páncélját.

William szívesen folytatta volna a beszélgetésüket, ha nem szólal meg odakint a telefon. Audrey ment, és felvette, ő pedig újra beletemetkezett a munkájába. Aznap késő délután hagyta el az irodát, és akkor érezte először, hogy nincs kedve hazamenni. Inkább otthagyta a kocsiját a

mélygarázsban, s elindult gyalog, hogy járjon egyet. Roppant magányosnak érezte magát, azonban nem akart korán hazamenni a feleségéhez, mert az Audrey-val történt beszélgetésük után nem bírná ki, hogy ne hozza fel az asszonynak a gyerek témát. A világért sem akart újabb veszekedést kirobbantani, úgyhogy inkább csendben járta az utcákat, és Davidre gondolt, meg az elfeledett életére. Mennyire boldogok voltak azelőtt, az ő házasságukat irigyelte mindenki, most viszont mi maradt belőle? Csak a szenvedés, gyász, veszekedések. Amikor elhaladt egy bár előtt, megfordult a fejében, hogy be kellene ülnie, és inni valami erőset. Igazán ráférne. Aztán a következő pillanatban elvetette a gondolatot, Samantha biztosan megérezné rajta a füstszagot, s aznap este nem akart emiatt feszültséget. Inkább bement a kedvelt bevásárlóközpontjába, ahol rendszerint hosszabbított nyitva tartás volt, azelőtt mindig ott vásárolt ajándékokat Samanthának és a családnak. Sharonnak szeretett volna vinni valamit, egy szép babára gondolt, s amikor bement a gyerek-osztályra, egyszerűen nem tudott elmenni a fiús játékok mellett. Ott sorakoztak a polcokon az autók, teherkocsik, munkagépek miniatűr változatban, majd megpillantott egy gőzmozdonyt. Könnyek gyűltek a szemébe, David hogy szerette ezeket!

Gondolt egyet, és szólt az eladónak. Tíz perc múlva egy hatalmas ajándékszatyorral lépett ki az áruházból, és hívott egy taxit. Maga sem értette, miért szánta rá magát, de egy belső hang azt súgta, meg kell tennie. Nincs abban semmi rossz, ha most felkeresi a titkárnőjét. Még sosem járt nála, de nagyjából emlékezett a címére. Ha az irodában jutott volna eszébe ez a képtelen ötlet, akkor fellapozta volna Audrey önéletrajzát, abban pontosan szerepelt. Így, az emlékezetére kellett hagyatkoznia. Szerencsére nem hagyta cserben a memóriája.

Amikor megnyomta a kapucsengőt a homokszínű kőépületen, izgalom járta át a testét.

– Halló! – szólt Audrey hangja recsegve a készülékből, a férfi alig ismerte meg.

– William Winson – mondta a férfi mély hangján a kaputelefonba, mire döbbent csend lett a vonal másik végén. – Halló! Itt van, Audrey?

A vonal annyira elhalkult, hogy a férfi azt hitte, megszakadtak. Azonban egy perc múlva a titkárnőjének ijedtséget sugallt a hangja.

– Valami baj van, uram? – Pánik lett úrrá a nőn. Te jó ég, mit keres itt a főnöke? Talán elfelejtett valamit? Vagy nem zárta be az irodát, és időközben kirabolták? De hát nem is ő jött el onnan utoljára, mikor kilépett az ajtón, William még javában dolgozott a számítógépén…

– Nem, dehogy! Robbie-hoz jöttem. – Will kellemesen csengő hangja megnyugtatta, de annál jobban elbizonytalanította. Magánemberként jött ide? – Bemehetek?

– Ő… Hát persze! – hebegte Audrey, azt sem tudta hirtelen, mit csináljon. A főnöke házhoz jön, ez őrület! Aztán eszébe jutott, hogy első lépésként talán meg kellene nyomnia a gombot.

– Köszönöm – hallotta Will szavát, mielőtt a búgó hang jelezte volna, hogy a kapu kinyílt.

Audrey meglepett arccal nyitott ajtót a férfinak, aki mosolyogva állt ott a küszöbén.

– Jó estét! – mondta halkan.

– Jó estét! – ismételte a nő. És akkor egyszer csak kidugta az orrát az ajtórésen kissé álmosan Robbie.

– Szia, Will! Mit keresel itt? – a gyerek feltette azt a kérdést, amit az anyja nem mert. Kíváncsi volt és szókimondó, mely Williamet megmosolyogtatta.

– Úgy hallottam, nem rég volt a születésnapod. Ezért

hoztam neked egy kis ajándékot – mondta, majd lehajolt hozzá, és átnyújtotta neki az ajándékszatyrot.

– Hűha! – Robbie-nak a csodálkozástól majdnem tátva maradt a szája. Örömmel nyúlt az ajándékért. – Köszönöm! – mondta, aztán amint a birtokába vette, már rohant is be vele a lakásba, mintha a zsákmánya lenne.

– Jöjjön beljebb, Mr. Winson – Audrey elállt az ajtóból, és bevezette szerény hajlékába.

Elmondta, hogy a lakást csak bérli, és egy kissé zavarban érezte magát, a főnöke valószínűleg nem ehhez szokott. Azonban Williamnek tetszett a takaros kis otthon, mely egy nagy nappaliból és két apró szobából állt, az egyikben Audrey aludt, a másikat természetesen Robbie uralta. A nő bevezette a tágas nappaliba, s a férfi helyet foglalt a világoszöld díványon, előtte két apró, rókaprémből készült szőnyegen pihentette a lábát. A szoba egyik falát komoly polcrendszer takarta, tele könyvekkel és Robbie fényképeivel. A tágas ablakot az ülőgarnitúránál egy árnyalattal sötétebb függöny takarta, a sarokban virágtartó állt, melyen kisebb növények levelei fordultak a fény felé, jobb oldalon pedig egy ember nagyságú pálma állt.

– Szép lakás – állapította meg William. – Jó ízlésre vall.

– Igazán? – Audrey arcán megint jelentkezett egy kis bőrpír, mialatt a konyhából egy tálcával tért vissza, és letette váratlan vendége elé az üvegasztalra. Apró, száraz sütemény és gyümölcslé volt rajta. Sajnos, mást nem tartott otthon. Őszintén bevallotta, nem szokott vendégeket fogadni.

– Ne aggódjon, nem azért jöttem, hogy leitasson. A narancslé tökéletesen megfelel – válaszolta.

– Anya, nézd mit kaptam! – kiáltott fel Robbie, aki közben a szoba közepén fekvő, kerek szőnyegre telepedett, és elkezdte kibontani az ajándékát.

– Hú, de szép! – mondta Audrey, a fia egy gőzmozdonyt

emelt boldogan a levegőbe.

– És van itt még más is! – amint belenézett a mesefigurás táskába, felfedezett az alján egy újabb dobozt. Pillanatok alatt feltépte a csomagolást, egy autó volt benne. – Tyű!

– Nagyon szépen köszönjük, de nem kellett volna ennyit ránk költenie.. . – fogadkozott Audrey, mialatt leült a férfi mellé a díványra, és könnyedén keresztbe tette a lábát. William ekkor vette észre, milyen szép lábai vannak. Az irodában nem jutott ideje ilyesmire, most viszont Audrey teljesen másképp festett smink nélkül, kiengedett, enyhén hullámos hajjal. Rövidnadrág volt rajta és testhez simuló póló, mely alatt – ha Will jól sejtette – nem viselt melltartót. Nem merte alaposabban szemügyre venni, hiszen nem azért ugrott fel hozzájuk, hogy a titkárnője melleit pásztázza.

– Ugyan, semmiség az egész! Betértem az áruházba, mert a lányomnak akartam hazavinni valamit, s akkor eszembe jutott Robbie születésnapja.

– Will, játszol velem? – udvarias beszélgetésüket Robbie szakította félbe.

– Szerintem Mr. Winson nem ér rá, Robbie. Bizonyára várja otthon a kislánya – magyarázta a fiának Audrey. Olyan furcsán hangzott, hogy Robbie tegezi a főnökét, ő viszont még mindig tartotta vele a megfelelő távolságot. Ez a főnökének is feltűnt, úgyhogy itt volt az ideje, hogy helyesbítsen.

– Örülnék, ha mostantól te is Williamnek szólítanál, mint a fiad. Mert így olyan mulatságos az egész, nem?

Audrey nyelt egyet. Erre a fordulatra nem számított.

– Rendben, Will – mondta. Istenem, milyen fura kiejteni! Annyira hozzászokott már a miszterezéshez, vajon az irodában is így fogja szólítani? Aztán eszébe jutott, hogy annak idején Margaret is tegezte a főnökét.

– Egyébként meg, ráérek egy kicsit – fordult a férfi

Robbie-hoz, aki örömujjongásba kezdett.

– Jaj, de jó! Jaj, de jó! Akkor játszhatunk, anya?

– Nem bánom. De csak egy fél órát, mert Mr. Winsonnak… illetve Williamnek mennie kell. Várja a családja. – A mondat végére Audrey már kuncogott a szóbotlástól.

Will leült Robbie-val a szőnyegre, és úgy belemerültek a játékba, hogy abból a fél órából egy óra lett, s a gyerek akkor sem akarta elengedni.

– Ugye, eljössz hozzánk máskor is? – kérdezte a fiú, mikor William felhúzta a cipőjét.

– Hát persze! – válaszolta, és megsimogatta a feje búbját.

– Most pedig mars az ágyba! – szólt rá Audrey. – Mindjárt megyek utánad én is, csak kikísérem a vendégünket.

Ekkor William hirtelen megérintette a nő vállát. Audrey majdhogynem beleremegett az érintésébe.

– Ne fáradj, kitalálok magam is.

– Még egyszer köszönjük az ajándékokat.

– Én köszönöm, hogy itt lehettem – mondta Will, és a nő észrevette, hogy könnybe lábadt a szeme. Mindketten egyre gondoltak, a férfi a fiát vélte felfedezni Robbie-ban.

Milyen szomorú, gondolta Audrey. Tudta, miért jött fel hozzá a főnöke, és eldöntötte magában, ha ezzel enyhítheti a bánatát, akkor többször is találkozhatnak munkaidőn kívül, nem fogja eltiltani tőle Robbie-t. Egy gyerek önzetlen szeretete csodákra képes.

Amikor William kilépett az ajtón, gyorsan szedte lefelé a lábait a lépcsőn. Senki nem vette észre a lépcsőházban, hogy sír. Időbe telt, mire kilépett az utcára, és talált egy telefonfülkét. Taxit hívott, s mire az hazafuvarozta, Samantha már aludt. William levetkőzött, lezuhanyozott, majd odaült az ágyuk mellé, és csak nézte a mélyen alvó asz-szonyt. Azon gondolkodott, vajon Samantha miért nem

érti meg, mennyire hiányzik a fiuk? Miért nem hajlandó szülni neki?

17.

Reggel, amikor William munkába indult, sokkal jobban érezte magát, mint mikor hazaért. Azelőtt ez mindig fordítva volt, s úgy érezte, az élete kezd a feje tetejére állni. Eddig alig várta, hogy hazamehessen a családjához, még a munkáját is inkább hazavitte, Sam ezért rendezett be neki egy dolgozószobát. Most viszont egyáltalán nem vágyott arra, hogy korábban végezzen, és meglepje a családot. Mert már nem is volt családja; széthullott, amikor David meghalt. Úgy gondolta, ha nem lesz egy másik fia, akkor sosem fogják összerakni a széthullott darabokat.

Az irodában valahogy kellemesebb hangulat uralkodott, s akkor erősödött fel benne az élni akarás, amikor belépve az ajtón megpillantotta Audrey-t. Egyből a fia jutott eszébe, és mindig kérdezett valamit Robbie-ról, a nő pedig készségesen válaszolt. Érdekelte a kisfiú, mik a szokásai, miket szeret, mit csinált tegnap este mielőtt elaludt. És ekkor nem esett nehezére beszélni Davidról, a kedvenc ételeiről, rajzfilmjeiről, játékairól. Kiderült, hogy Robbie is ugyanazokat a játékokat szereti, mindketten nagyon vonzódtak a katonákhoz, meg az autókhoz. S ha Will belegondolt, hogy David szobájában mennyi játék hever kihasználatlanul, összeszorult a szíve. Legszívesebben összepakolta volna valamennyit egy nagy dobozba, és odaajándékozta volna őket, hiszen azokat a játékokat nem arra tervezték, hogy árván heverjenek ott egy elhagyott szobában, ahová Samantha és William csak titokban jártak be; sírni. Aztán elvetette a gondolatot, mert tudta, a felesége ebbe nem egyezne bele. Egyszer felvetette neki, hogy talán össze kellene pakolniuk David holmiját, és odaadni valamelyik szeretetszolgálatnak, akik aztán

eljuttatnák a nehéz sorsú gyermekekhez, azonban az asszony hallani sem akart róla. Pedig a férfi szerint jobb lett volna megszabadulni az emlékektől, a gyászuktól, a szenvedéstől, és abbahagyni végre az önmarcangolást. Neki segített az, hogy alkalmanként együtt játszott a titkárnője fiával. Biztosan Samanthának is segítene, ha átélné ugyanazt az élményt, amit a férje. Mert egy másik gyerek feledtetné velük azt a veszteséget, melyet David halála okozott, csakhogy erről Samet képtelenség volt meggyőzni.

Közeledett az év vége, és William rendesen rettegett a karácsonytól. Az utóbbi két évben olyan szörnyűek voltak az ünnepek, hiába próbált meg tenni ellene bármit is, mindig David jutott az eszébe, ő miért nem ünnepelhet velük? Korábban nagyon szerette azokat az alkalmakat, amikor meglephette a gyerekeit, s ennek a csúcspontja a karácsony volt, ekkor kapták a legtöbb ajándékot a Mikulástól. A születésnapokon pedig hatalmas gyerekzsúrt szoktak rendezni, de David inkább a karácsonyt szerette jobban. És William nem tudott lemondani róla, hogy ne vegyen egy kisautót vagy egy miniatűr repülőgépet, és ne vigye ki hozzá a temetőbe. Ott sorakoztak a sírján az apró játékok, ugyanis titokban Samantha is vett neki egyet-egyet. Amikor hazaért, nem szólt az asszonynak, mint ahogy ő sem említette. Mindketten jobbnak látták, ha nem hozzák szóba a fiukat semmi esetre sem, mert azzal csak a sebeiket tépték volna fel, így meg csendben szenvedtek egymás mellett. Will egyedül Audrey-nak beszélt a fiáról és pokoli érzelmeiről. Úgy érezte, valakinek ki kell öntenie a szívét, különben belepusztul a gyászba és a mély hallgatásba. A titkárnője meghallgatta, s úgy tekintett rá, mintha a barátja lett volna. A férfi életében Audrey lépett Brad helyére. Brad nagyon elfoglalt ember volt, néha beszéltek telefonon, azonban addig egyikük sem jutott el,

hogy olykor este beüljenek valahova. Williamnek nem volt kedve a bárokat járni, és iszogatni, különben sem akarta állandóan azzal untatnia Bradet, hogy a fia után áhítozik. Egyszer-kétszer elmentek ugyan valahova, legtöbbször együtt ebédeltek, s ezek alatt az ebédek alatt is alig tudtak váltani pár szót, mert mindkettőjüket sürgette az idő, és rohantak a dolgukra.

William úgy isten igazából Audrey-val tudta megosztani a bánatát. Hiszen a legjobb tanácsokat csak is egy nő adhatta, és Audrey is nőből volt, erre Will már többször rádöbbent, ha csak az imádott nagymamája vagy Margaret jutott az eszébe. Tapasztalt, bölcs, idős asszonyok voltak, s amiket ők mondtak, azok mind be is jöttek Williamnek. Mennyi mindent köszönhetett nekik, legfőképpen Margaretnek, hiszen az asszony öntött belé lelket, és ő vezette rá, hogyan hódítsa meg ismét a feleségét, amikor Samantha hosszú hónapokig a klinikán feküdt. Ami Williamet is meglepte, még soha senkinek nem tudott úgy megnyílni, mint Audrey-nak. Többek között az is mellette szólt, hogy a titkárnője mindig kéznél volt, amikor Williamnek szüksége volt rá. Minden nap találkoztak, s a nap bármelyik percében türelmesen végighallgatta vagy mosolyogva beengedte az otthonába, ha késő délután váratlanul állított be hozzá, mert játszani szeretett volna Robbie-val. Nem irigyelte a nőt, ellentétben azokkal a fiús anyákkal, akikkel összefutott a parkban, amint a gyermekeiket sétáltatták – hiszen Audrey is megjárta a hadak útját. Nem kapott elég sze-retetet soha senkitől, az első nagy szerelme az életében úgy kihasználta, hogy többé rá sem mert nézni a férfiakra. Egyetlen boldogsága fia volt, őt Robbie-val kárpótolta az élet mindazokért a csodálatos dolgokért, amiktől a sors megfosztotta. Hiába áhítozott egy boldog család után, Will pedig egy olyan kiskölyök után, mint Robbie.

– Nagyon megszeretted a fiamat, igaz? – mondta Audrey meleg szívvel az étteremben, miután a pincér felvette a rendelést, és kettesben maradtak az asztalnál. Év vége alkalmából William mindig kedveskedett a dolgozóinak mindamellett, hogy decemberben magas pótlékkal jutalmazta őket vagy egy értékes ajándékot vásárolt nekik hálája jeléül, és azt írta mellé: boldog karácsonyt! Így köszönte meg az egész éves, kitartó munkájukat. Margarettel is elmentek karácsony előtt valamelyik nívós helyre, és volt olyan év, amikor mosogatógépet vett az asszonynak, miután az elkotyogta, hogy az otthoni elromlott. Akiket a férfi megkedvelt, azokhoz nagyon jó és bőkezű tudott lenni. Mindig utalt egy nagyobb összeget a bankszámlájukra meglepetésként.

– Kár lenne tagadnom. Ahányszor ránézek, Davidet látom benne – ismerte be őszintén. Will azt hitte, az arcát eltorzítja a szomorúság, a szívébe belemarkol a fájdalom, de nem így történt. Audrey társaságában tudott beszélni úgy a fiáról, hogy nem kínozta fájdalom.

– Azt vettem észre, hogy mindig felszabadult vagy, ha a gyerekkel játszol. Mintha elfelejtenél mindent… Szóval, boldog vagy… – Audrey próbált óvatosan fogalmazni, nehogy megbántsa a férfit, akinek annyi mindent köszönhetett az elmúlt időszakban. Rengeteg ajándékot vásárolt Robbie-nak, és fogalma sem volt, hogy viszonozhatná ezt az önzetlen segítséget.

– Ez így igaz – bólintott Will. És örült, mert most is kellemesen érezte magát, Audrey-val annyi mindent meg lehetett beszélni.

– Úgy látom, Robbie felbukkanása az életedben különösen jót tett neked, begyógyítja a lelki sebeidet. Tudod, mi lenne a legjobb orvosság a számodra? Ha a feleségeddel vállalnátok még egy gyereket. Hidd el, az egész életedet megváltoztatná.

– Tudom. Csakhogy a feleségem ezt képtelen belátni. Sam hajthatatlan.

– Ne add fel a reményt! Idővel az ő szíve is meglágyul, most még kőkemény. Ki tudja, talán egy év múlva újra járhattok a szülészetre, örömteli vizsgálatokra – próbálta felvidítani a férfit, aki idő közben a főnökéből közeli baráttá változott.

– Te nem ismered a feleségemet. Kerek-perec kijelentette, nem hajlandó még egy gyereket szülni nekem.

– Most még így gondolja. De később?

– Soha nem fogja meggondolni magát, Audrey. Ezért olyan nagy az én bánatom – sóhajtotta Will. – David terhessége alatt sokat szenvedett, mire kihordta a gyereket. Emiatt fél. Nagyon fél. És azt hiszi, hogy a másik babánkat is elveszítenénk, abba viszont belehalna.

Szerinte nem szabad kísérteni a sorsot. Davidet elvette tőlünk az Isten, de Sharon ott maradt nekünk. És miért ne élhetnénk tovább így, hármasban? Rengeteg házaspár van a földön, akik csak egy gyereket nevelnek fel, mégis boldogok.

– Érdekes szemlélet – tűnődött Audrey. Döbbent csend telepedett közéjük, aztán egyszer csak Will megérintette a nő kezét az asztal felett, és a szemébe nézett.

– Most szeretnék feltenni neked egy kérdést. Ha nem akarsz, nem muszáj válaszolnod, rendben?

Audrey beleborzongott a férfi érintésébe. Úgy tűnt, mintha szerelmes vallomásra készülne, azonban az teljességgel lehetetlen. Az oldalába belemart a kíváncsiság, vajon mi fog kisülni ebből?

– Hallgatlak.

– Komolyan mondom, nem értem a női nemet, s erre a kérdésre csak egy nő tud válaszolni. Kérlek, mond meg nekem őszintén, ha a feleségem helyébe lennél, mit tennél? Szülnél vagy sem? – Már korábban meg akarta ezt kérdezni

valakitől a gyengébb nem képviselői közül, de más nem jutott az eszébe.

Audrey szemei kikerekedtek. Nem számított ilyen témájú kérdésre, főleg nem a főnökétől. Ha tudta volna, Will mennyit rágódott ezen! Eddig Audrey mindig lelki támaszt nyújtott neki, s benne volt minden bizodalma, hogy a kétségeit eloszlassa. Vagy legalábbis rendet tegyen a fejében. Ezen vívódott már hosszú hónapok óta, hogy Samnek igaza van-e a gyerek kérdésben? Valóban William a hibás, amiért túl sokat kíván tőle? Samanthának sok mindenben igaza volt: nem a férfi szenvedte végig Daviddel a terhességet. Annyira sajnálta az asszonyt, amikor hetekig kórházban volt, vagy reggelente a vécécsésze felett kellett görnyednie, azonban akkor mindketten úgy gondolták, megérte. David kárpótolta őket mindenért. Will úgy érezte, egy másik fiú is kárpótolná… Samanthát mégsem lehetett meggyőzni, holott ha Williamnek kellett volna végigküzdenie a terhesség rosszulléteit, önként és dalolva vállalta volna annak a reményében, hogy olyan gyermekük legyen, mint Robbie. Azonban ő nem láthatott bele egy nő fejébe, éppen ezért fordult Audrey-hoz, aki szintén olyan fiatal volt még, mint a felesége. Margarettől nem merte volna megkérdezni. Az asszony mégis csak az idősebb korosztályhoz tartozott, más felfogással. Most viszont – több napi rágódás után – kíváncsian nézett Audrey szemébe.

A nő először meglepett pillantásokat vetett rá. Beletelt egy hosszúnak tűnő percbe, mire felfogta, miről van szó. Tudta, milyen sokat jelent ez a férfinak, akinek ez a perc egy örökkévalóságnak tűnt. És William már-már azon töprengett, hogy bocsánatot kér, amiért zavarba hozta kolléganőjét, amikor Audrey-nak válaszra nyílt a szája.

– Igen.

Will őszinte választ akart, hát megkapta. Ezúttal az ő

szemei kerekedtek nagyra.

– Igen? Tényleg szülnél?

– Ha a feleséged helyében lennék, akkor igen. Csakhogy nem vagyok a feleséged. – Audrey ezzel arra célzott, hogy ez ügyben nem egy másik nőt, hanem az illetékes személyt kellene meggyőznie.

William lehajtotta a fejét, magába roskadt. Könnyek környékezték a szemét, és remélte, a titkárnője nem veszi észre.

– Kár, hogy Samantha nem úgy gondolkodik, mint te – sóhajtotta. Akkor mégsem vár el túl sokat tőle? Érdekes, hogy egyes nők vállalnák, mások pedig nem. Holott itt nem csak William álmáról volt szó, hanem a boldogságukról és a házasságukról is, amit mostanra olyannyira felőrölt a gyász és a bánat, hogy kezdett széthullani. Will ebben látta az egyetlen megoldást, hogy vissza lehessen táncolni a szakadék széléről, és ne essen szét az a család, ami annak idején mintacsaládnak számított.

Audrey észrevette a könnyeit, hiába próbálta elrejteni előtte.

– Sajnálom – mondta, s most a nő érintette meg a férfi kezét az asztal felett.

– Mindegy! – legyintett. – Nem akarlak állandóan a gondjaimmal terhelni, elvégre nem ezért jöttünk most ide. – Will meglepő hirtelenséggel felkapta a fejét, és mosolyogni próbált. – Nem táncolunk?

Audrey először azt hitte, viccel. Aztán rájött, William ezzel akarja oldani a hangulatot és elűzni a bánatát. Elvégre rengetegszer lelkiztek egész évben, nap mint nap az irodában, most itt az ideje a megérdemelt kikapcsolódásnak. Ez a hely tökéletesen megfelelt erre a célra, Audrey háta mögül az aprócska színpadról kellemes zene szólt, azonban a nő vonakodott.

– Nem tudok táncolni.

– Nem baj, majd én megtanítalak. – S mielőtt válaszolhatott volna, William karon ragadta, és kihívta a táncparkettre.

Mellettük egyetlen középkorú pár táncolt, és Audrey azt hitte, mindenki őket nézi. Zavartan pillantott körbe a teremben, és megnyugodva tapasztalta, hogy a vendégek zavartalanul fogyasztják továbbra is a vacsorájukat. Olyan hihetetlennek tűnt számára, hogy nem figyeltek fel rá. Másoknak valószínűleg természetesnek számított, ha táncol egyet, mint például Williamnek, de nem neki. Azt sem tudta mit tegyen, merre lépjen. Még fel sem ocsúdott abból, hogy a főnöke hirtelen átölelte a derekát, a másik kezével pedig valami tánctartás félét próbált létrehozni. Audrey-nak remegett a lába, a karja, de a férfi máris vezette, magabiztosan irányította, Audrey meg ügyetlenül lépegetett utána. William elmosolyodott, és halkan számolni kezdett.

– Egy… két… há… négy… öt… hat…

S Audrey maga sem hitte el, amikor egyszer csak felvette a ritmust, és együtt mozogtak a zene ütemére.

– Nem is emlékszem, mikor táncoltam utoljára – mondta, miután megnyugodott a férfi karjaiban, és az a hirtelen jött pirosság az arcáról ugyanolyan hirtelenséggel tűnt el.

– Én sem – válaszolta Will. Hol voltak már azok az idők, amikor a feleségével partikra jártak? És jól szórakoztak? Manapság nemhogy partikon, de egymás társaságában sem érezték jól magukat. Egyszerűen képtelen voltak túllépni David halálán. És Will jól tudta, míg nem érkezik egy újabb gyerek a házhoz, aki betöltené David helyét, addig nem is lesznek túl rajta. Samantha viszont képtelen volt mindezt megérteni, nem akart szülni. Mi lesz így velük? S ahogy Audrey szemébe nézett, azon kezdett el gondolkodni, mennyire odaadóbb és megértőbb ez a nő, mint a felesége.

Bezzeg ő vállalná a terhességet a maga rizikóival, mint ahogy abban a dokumentumfilmben szereplő nők is vállalták, akik sokkal többet szenvedtek, mint Sam. Holott sokkal nagyobb volt a kockázat az esetükben…

– William! – Audrey hangja hozta vissza a jelenbe.

– Ó, elnézést! Csak elmerengtem egy kicsit.

Közben majdnem nekimentek az egyik asztalnak, azonban időben sikerült korrigálni a helyzeten, és visszatáncoltak a parkett közepére.

– Azt látom. Inkább üljünk le? – ajánlotta fel Audrey a férfinak. Jól tudta, mire gondol. Ismerte ezt az érzést, az ember nehezen szabadul meg a gondoktól, ha nem találja a megoldást. És William hosszú hónapok óta nem találta, mely lassan gyötrelmes évekké nyúlt.

– Isten ments! Mikor ilyen jól táncolsz?

– Hogy én? Nem kell füllentened csak azért, hogy bókolj nekem.

– Szó sincs semmiféle füllentésről! Még egyszer sem léptél a lábamra, és ez nagyon jó kezdet.

– Ami késik, nem múlik – mosolygott Audrey. Kimondottan élvezte ezt az estét. Az idejét sem tudta annak, mikor mehetett el szórakozni valahová, holott annyira vágyott rá. Eszébe jutott az apja, ha annak idején csak egy kicsit is enyhített volna szigorú nevelésén, akkor a dolgok nem így alakulnak. Örökös vénlányságra volt ítélve.

Sokáig táncoltak még, míg a zenekar szünetet nem tartott. Akkor leültek az asztalukhoz, és William rendelt két italt. Magának egy whiskyt, Audrey pedig martinit ivott.

– Figyelmeztetlek, hogy én nem szoktam inni – mondta a nő, miután a pincér kihozta az italokat.

– Néha azért lehet, nem? Az ember év végén megérdemli, hogy kirúgjon a hámból.

– Remélem, nem fog megártani.

– Rá se ránts! Ma este semmi se számít! Ha mégis

sikerülne becsiccsentened, segítek hazamenni – mondta Will, majd felemelte a poharát. Audrey félénken nyúlt az övéhez, aztán koccintottak. – Egy szuszra!

Will villámgyorsan legurította a torkán. Audrey megpróbálta utánozni, melynek hangos köhögés és öklendezés lett a vége.

– Jól van, kislány! Csak így tovább – veregette meg a vállát Will, s intett a pincérnek. – Kérünk még egyet!

– Köszönöm, én inkább kihagyom – köhögte a nő.

– Ugyan már! Nyugodtan hozzon nekünk még egy kört! – Leadta a rendelést, és miután az sarkon fordult a következő adagért, Will közelebb hajolt a titkárnőjéhez, és a fülébe suttogott. – Tudod, olyan ez, mint a szex. Az első behatolás még problémás, a második már élvezhető, a többi viszont kurva jó.

Audrey felnevetett.

– Érdekes hasonlat.

– Tényleg, te emlékszel hogyan vesztetted el a szüzességedet? Mert én nem. – Néhány pohár után már annyira felszabadultak mindketten, hogy olyan dolgokról beszélgettek, amit józanul biztosan nem tettek volna. Audrey életvitele ellenére sem bizonyult prűdnek vagy szemérmesnek.

– Miért? Nem Samanthával történt?

– Nem! Ha… hanem egy szőke bombázóval, az első bálon a gimiben. Túl sokat ittunk.

– Mint mi most? – kacagott Audrey, és kiürítette a sokadik martiniját.

– Lehet. Egy kezemen meg tudnám számolni, hányszor részegedtem le annyira, hogy elveszítsem az eszemet. – Az első ilyen alkalom a szüzességébe került, a másikra majdnem ráment a házassága.

Miután megitták az italokat, táncolni mentek, ami nem sikerült valami fényesre, csak össze-vissza dülöngéltek, és

ráléptek egymásra lábára. Egyik pillanatban majdnem elestek, úgyhogy inkább úgy döntöttek, visszaülnek az asztalukhoz, és kérnek egy utolsó kört. Ezt az utolsó kört még két másik követte, mire Audrey azt már tényleg nem bírta. Rápillantott az órájára, és azt hitte, rosszul lát. Hajnali kettő volt, s amint gyorsan körbenézett a teremben akkor vette észre, hogy rajtuk kívül már csak egy szerelmes pár ült a jobb sarokban.

– Jó nekik, mi? – mondta Will, amint követte Audrey tekintetét. Amikor a férfi is rájuk pillantott, éppen csókolóztak.

– Ideje lenne hazamennünk.

– Miért? Valami rosszat mondtam? – Williamet úgy érte a bejelentés, mintha fejbe kólintották volna. Audrey a fejét rázta. – Talán unalmas a társaságom?

– Dehogyis! Még senkivel nem éreztem magam ilyen jól, mint veled. – A válasza hízelgően hatott a férfira. – Tudod mennyi az idő?

– Kit érdekel? Igyunk még!

– Elég volt, Will! Így is többet ittam a kelleténél. Te maradhatsz, ha akarsz. Én inkább megyek, és hívok egy taxit. – A nő a táskájáért nyúlt, amikor Will megfogta a karját.

– Mondtam, hogy hazaviszlek.

– Nem lenne szerencsés ilyen állapotban vezetned.

– Ki mondta, hogy én vezetek? Közös taxival megyünk! A kocsimat itt hagyom, majd holnap érte jövök.

Odakint William nem engedte, hogy Audrey külön taxit rendeljen magának. Ragaszkodott hozzá, hogy együtt menjenek haza.

– Miért? – kérdezte a nő. Hajnalra hulla fáradt volt már, és alig várta, hogy bezuhanjon az ágyába.

– Mert nem akarom, hogy bajod essék.

– Nem fognak elrabolni útközben, ha erre gondolsz. – Jól

esett neki az aggódás, azonban ezt már túlzásnak tartotta. Nem értette, a férfinak miért nem olyan sietős? Azonban a következő pillanatban minden világossá vált számára.

– Felelősséggel tartozom érted, hiszen a titkárnőm vagy – mondta William, s laza természetességgel átkarolta Audrey vállát. – És a barátom. Sőt, még annál is több…

Igen, lényegesen mélyebb, őszinte kapcsolat alakult ki közöttük, ami többet jelentett egyszerű barátságnál. Ezt már Audrey is érezte, mégis meglepődött, mikor a főnöke kimondta. Egyszerre emelték egymásra a tekintetüket, mintha összebeszéltek volna. Ez is bizonyítéka volt annak, hogy egyre gondoltak, együtt éreztek a másikkal. William a tettek mezejére lépett. Magához húzta, és megcsókolta. A nő ajkai először mozdulatlanok maradtak, azonban amint William a nyelvével finoman cirógatni kezdte őket, és áttörte a kis kaput, úgy nyílt ki előtte a boldogság. Érezte, hogy Audrey kezei a tarkóján pihennek, finom ujjai cirógatni kezdik rövid hajfürtjeit. Egyre szenvedélyesebben csókolták egymást, melynek egyetlen tényező vetett véget: megérkezett a taxi. S akkor Audrey, mintha felébredt volna a kábulatból, hirtelen kibontakozott a férfi karjából.

– Uramisten! – mondta, és az arca elvörösödött.

Williamnek fogalma sem volt, mitől ijedt meg ennyire. Talán túl rámenős volt? Vagy az hozta zavarba, hogy annyi év után végre megcsókolta valaki?

– Sajnálom – nyögte ki a férfi.

– Az lesz a legjobb, ha most hazamegyek – felváltva nézett hol a taxira, hol Williamre. Majd nyomatékosan hozzátette. – Egyedül!

A férfi nem mozdult, Audrey pedig gyorsan besurrant a hátsó ülésre, még mielőtt nagyobb ostobaságot csinált volna. Mit művelt?

Átlépett egy határt, amit nem lett volna szabad. A sofőrnek bemondta a címet, és nem mert felnézni addig,

míg a taxi el nem indult. Köszönés nélkül távozott, Will pedig csak nézte, amint a taxi elgurul előle, és eltűnik a távolban.

18.

Audrey ugyanolyan izgatottan várta a karácsonyt, mint Robbie. Egyrészt, mert ez az év különösen jobb volt, mint az eddigiek. Még soha nem volt ilyen jól fizetett állása, mindig meg kellett néznie, mire ad ki pénzt, azonban most úgy döntött, hogy ez az ünnep különleges lesz. Rengeteg ajándékot vásárolt a fiának, majdnem kétszer annyi ajándékdoboz állt a fa alatt, mint szokott. Robbie volt a mindene, szerette kényeztetni a fiát, és ezúttal az élet lehetőséget adott rá, hát miért ne használná ki? Jóval többet költött játékokra, és egy hatalmas fát állított, mely a plafonig ért. Ha visszaemlékezett a saját gyerekkorára, a szüleinek sem állt módjukban nagy fát állítani. Mindig ámulva nézte a bevásárlóközpontokban felállított ünnepi csodát, mert a több méteres fenyőfa náluk csodának számított. Elhatározta, amiről ő lemaradt, azt a fiának meg fogja adni.

Szeretett volna újra gyerek lenni, amikor nézte, hogy a fiú szemeit dörzsölgetve kék pizsamában, mezítláb előjött a szobájából, és megpillantotta azokat a fényes papírral átkötött csomagokat, melyek már csak kibontásra vártak. A szája széles mosolyra nyílt, s az első dolga az volt, hogy odakuporodjon a fa alá, és már neki is esett a hozzá legközelebb álló csomagnak. Audrey csak nézte, nézte a gyermeket, amint kimondhatatlan lelkesedéssel bontja ki az egyiket a másik után, s örömmel mutatja az anyjának, mit hozott a Mikulás. Majd boldogan szaladt oda hozzá, az anyja pedig magához ölelte. Végre, nem kellett nélkülözniük. Az anyagi biztonság sokat jelentett a számukra, Audrey-nak nem kellett azon idegeskednie, hogy jön ki a fizetéséből a hónap végéig. Kiskorától kezdve

megtanulta, hogyan kell jól beosztani a pénzt, sosem költekezett felelőtlenül, így még félre is tudott tenni a nehezebb időkre. Már ha lesznek. Az anyja arra tanította, nem árt elővigyázatosnak lenni, sosem lehet tudni, mit hoz a holnap. A bankszámláján lévő tartalék nyugtatóan hatott a nőre, amikor megnézte az összeget. Ha véletlenül állás nélkül maradna, kihúznának belőle néhány hónapot úgy, hogy annak Robbie nem látná kárát, míg Audrey megfelelő munkahelyet találna. Remélte, erre nem fog sor kerülni, azonban amikor arra a bizonyos estére gondolt, beléhasított a félelem. Nem lett volna szabad közel kerülnie a főnökéhez. Bárcsak lemondta volna azt a vacsorát, akkor most nem lenne bajban. Az apja annak idején annyira tiltotta, egyetlen bálra vagy szórakozóhelyre se mehetett el, nem fogyasztott alkoholt, és még nem rúgott be soha. Ellenben Williammel sikerült, így a saját bőrén tapasztalhatta, milyen az, ha az ember elveszíti a fejét.

Túl jól érezte magát azon az estén, és túl messzire ment. Nem tudta, hol a határ. Megcsókolta a főnökét, aki ráadásul nős ember! Legszívesebben elsüllyedt volna a szégyentől. Igaz, William csókolt először, viszont neki kellett volna megállítania a férfit. De nem tette. Mert élvezte, szégyellte bevallani, de ez volt az igazság. Eszébe juttatta azt a pár boldog órát, ami fiatal korában jutott neki Robbie apjával. Amikor elment arra a vacsorára, álmában sem gondolta volna, hogy ez lesz belőle. Azt hitte, örökös vénlányságra van ítélve, és tessék, egyszer csak felbukkan egy férfi, aki ismét a nőt látja benne. Vajon hogy csinálta, hogy felkeltette William érdeklődését? Valószínűleg az ital játszott benne döntő szerepet…

Amikor másnap kijózanodott, kínzó fejfájása észhez térítette, s más megvilágításba helyezte a dolgokat. William jóvágású férfi, érző lélek, de tiltott gyümölcs Audrey számára. És valószínűleg meg sem fordult Will fejében,

hogy valamit is akarjon a titkárnőjétől. Furcsa ezt kimondani, de mindketten részegek voltak, és elragadta őket a hév. Az a csók véletlen volt, ennek ellenére mindent megváltoztathat. Audrey remélte, hogy ezt William is így gondolja, s ettől függetlenül még tudnak majd együtt dolgozni. Nem úgy kezdi majd az új évet, hogy közli vele, ki van rúgva. Nem lehet ennyire szerencsétlen, hogy élete legjobb állását ilyen módon puskázza el. Azonban most megpróbált nem gondolni rá, és arra, hogy az iroda hetekre bezárt, és mire megtudja a főnöke álláspontját, az idegességtől kiújulhat a gyomorfekélye. Úgyhogy inkább a jelenre koncentrált, a pillanat boldogságára, amit a fia jelentett neki. Aztán lesz ami lesz. Robbie feledtette is vele a félelmét, egész nap játszottak. Kártyáztak, társasoztak, filmet néztek, és aznap annyit ettek, hogy majd szét pukkadt a hasuk. Audrey igazán kitett magáért, három féle süteményt sütött, és csokoládépudingot is készített, a fia kedvencét. Az ünnepek előtt reggeltől estig a konyhában sürgött-forgott, melynek meg is lett az eredménye, Robbie két kézzel falta a krémes szeletet, amit ezúttal nem csak ebéd után volt szabad. Audrey biztosra vette, hogy az ünnepek alatt felszednek néhány kilót, de nem bánta. Robbie öröme, mosolya, hálás ölelése mindent megért. Úgy elment a nap, hogy észre sem vették, Audrey a konyhában mosogatott éppen, amikor megszólalt a kaputelefon. Csodálkozott, mert nem várt senkit, azonban amikor lenyomta a gombot, a szíve szaporábban vert a megszokottnál.

– Will vagyok – búgta a vonal. Ez a két szó elég volt ahhoz, hogy Audrey testén nem várt borzongás fusson végig. Érdekes módja a bemutatkozásnak, gondolta. Willnek a barátai szokták szólítani, mely reményt adott arra, talán mégsem haragszik rá azért az estéért… – Bemehetek? – érdeklődött a döbbent csend után a férfi.

– Persze… nyitom!

Ezúttal több időbe tellett Williamnek, mire átverekedte magát a liften, és felért az elsőre. Audrey furcsállta is a dolgot, s amikor kitárta lakása ajtaját, meglátta a késlekedés okát. William két jókora dobozzal érkezett…

– Megjött a Mikulás! – kiáltotta, s a dobozokkal a hóna alatt egyensúlyozva megpróbált ütközésmentesen bemenni az ajtón.

Audrey levegő után kapkodott.

– Hát te? És ez… ez meg micsoda?

– Meglepetés! – kacsintott a férfi, mire Robbie előjött a szobájából.

– Will! – egyből a nyakába ugrott, annyira megörült neki.

– Szia, kisöreg! Hogy s mint?

A fiút annyira lázba hozta a két doboz, inkább elengedte a férfi nyakát, és lehajolt, hogy közelebbről szemügyre vehesse őket.

– Mit hoztál?

– Nos, remélem jó voltál – emelte fel viccesen a mutatóujját William.

– Naná! Kérdezd meg anyát, ő tanúsíthatja.

– Rendben. Akkor a tiéd.

Robbie élvezettel esett neki a doboz csomagolásának, és amikor kibontotta, nem hitt a szemének. De Audrey sem. Egy monitor volt benne. William számítógépet vett a fiának?

– Tetszik? – kérdezte Will, miután mindketten úgy néztek rá, mintha sosem láttak volna még ilyen masinát.

– Ez egy számítógép – mondta megilletődve Robbie. Tudta, hogy a másik dobozban a gép agya, a processzor van.

– Olyan, mint az enyém az irodában. S ezen bármikor játszhatsz a katonás programmal.

Robbie ilyen értékes ajándékot még sosem kapott.

Felpattant a kibontott doboz mellől, odament Willhez, és átölelte a férfit.

– Köszönöm! Nagyon szépen köszönöm! – úgy fonták át azok a kicsiny karok Will derekát, olyan mérhetetlen hálával, mintha a csillagokat hozta volna le az égből. Holott csak egy számítógépet vett… Igen, Willnek ez csak egy számítógép volt, Robbie-nak pedig „A számítógép”, és a kettő között óriási a különbség. Elszomorította a tudat, hogy a gyermeknek szerényebb körülmények között kell felnőnie, mint amihez a Winson család szokott. Robbie nagyszerű kisgyerek, az anyja csodálatos teremtés, szerinte többet érdemelnek annál, mint ami megadatott nekik. William egyből a szívébe zárta őket, és elhatározta, ahogy teheti, segít a csonka családnak. Elképzelte, milyen nehéz lehet Audrey-nak egyedül nevelnie a fiát, még abból a fizetésből is, amit tőle kap. Azelőtti állásairól meg nem is beszélve… Will nem véletlenül volt bőkezű hozzá.

– Ne nekem köszönd, hanem a Mikulásnak! És persze, saját magadnak. Anya elmondta, milyen jól tanultál az iskolában.

Robbie minden tantárgyból a legjobbat érte el ebben az évben is, Audrey rettentően büszke volt rá. Williamnek sajgott a szíve, mert David jutott eszébe, mint mindig, ahányszor ránézett Robbie-ra vagy csak szóba került a neve. Sajnos, neki nem adatott meg, hogy láthassa felnőni fiát. Vajon David milyen tanuló lenne? Valószínűleg ő is oda lenne a számítógépekért, mint minden gyerek. Will arra lett volna a legkíváncsibb, vajon szeretné-e az apja játékprogramjait? És ha igen, melyik lenne a kedvence? A könnyeivel küszködött. Sajnos, már nem szerezhetett Davidnek örömet, tegnap kiment hozzá a temetőbe, mást nem tehetett érte. Robbie-ért viszont igen. Mint minden évben karácsonykor, ismét nagy értékben szánt adományt a szerencsétlen sorsú gyermekekkel foglalkozó alapítvány

részére, s amikor összeállította a listát, és kiválasztotta az iskoláknak szánt újabb gépeket és számítástechnikai eszközöket, Robbie jutott eszébe. Meg Audrey szomorú pillantása, amikor azt mondta, jövőre megpróbál a fiának venni egyet. Egy fizetésből nem sokra futotta.

Amikor William elment ajándékokat vásárolni a családnak, a megrendelésből kiválasztotta a Robbie-nak szánt gépet, és bevitte az irodába. Ott szerelte össze az alatt a pár óra alatt, míg Samantha otthon sütött a gyerekkel, s rátelepítette a megfelelő programokat. Úgyhogy most csak össze kellett szerelnie Robbie szobájában, s máris lehetett vele játszani! Audrey még sosem látta a fiát ilyen lelkesnek, aki miután letelepedett a számítógép elé Williammel, fel sem akart állni onnan. Audrey ezalatt kiment a konyhába, felszeletelt a süteményeiből, ezüst tálcára tette őket, és bevitte a fiúknak. Robbie-t ezúttal nem érdekelte a finomság, Will megkóstolt egy szeletet, és megdicsérte, milyen finom lett, aztán újra belemerültek a számítógép világába. Audrey meg csak állt ott felettük az ajtóban, és bámulta őket. Különös érzés fogta el. Olyan hihetetlen volt látni, hogy a főnöke a fiával játszik abban az apró gyerekszobában, ahol épphogy elfért egy ruhás-szekrény, egy ágy meg egy asztal, amit most teljesen elfoglalt ez a csodamasina, mely bámulatba ejtett minden gyereket, az iskolában is erről beszéltek, és mindenki szeretett volna otthonra is egyet, ami alól Robbie sem volt kivétel. S ezúttal Will teljesítette a kívánságát. Ez őrület! Milyen nagyszerű ez a férfi, egyszer csak ide állít karácsony másnapján, és hoz a fiának egy számítógépet. Azok után, ami köztük történt, Audrey azt hitte, a botlása miatt távoznia kell a cégtől. Ehelyett a főnöke inkább itt nyomkodta Robbie-val a billentyűzetet.

– Kávét? – kérdezte fél órával később a férfitól.

– Köszönöm, elfogadom.

Audrey máris kiment a konyhába, és miután megfőzte, kihívta Williamet.

– Ugye nem baj, ha most egy kicsit magadra hagylak, kisöreg? –Robbie a fejét rázta, közben le sem vette a szemét a monitorról. Nem tulajdonított túl nagy jelentőséget annak, ül-e valaki mellette vagy sem. Egyelőre csak a katonái voltak fontosak.

A konyha sem volt túl tágas, de barátságos a maga fehér bútoraival, csempéivel, padlólappal – patyolat tisztának hatott.

– Mm… Isteni, mint mindig! – mondta William, miután belekortyolt a gőzölgő italba. Hiányzott neki Audrey finom kávéjának megszokott íze. – Köszönöm.

– Ugyan már! – mosolyodott el Audrey. – Én köszönöm… illetve nem is tudom, mit mondhatnék… William, neked elment az eszed.

– Miért? – kíváncsian nézett fel a kávéja mögül a nőre. Ezúttal Audrey-nak ki volt engedve a haja, mely a lapockáját súrolta. Még sosem látta ilyen szépnek, rettentően jól állt neki.

– Ekkora értékű ajándékkal beállítani hozzánk! Legszívesebben el sem fogadtam volna, ha Robbie nem lenne odáig érte… – csakhogy ezúttal csapdába esett, mert a fia élt-halt a számítógépekért.

Will megvonta a vállát, és elengedte a füle mellett Audrey tapintatos szemrehányását.

– Klassz a frizurád! Tetszik. Az irodában miért nem hordod így? Ez sokkal jobban áll, mint a konty.

– William, te hallod egyáltalán, miről beszélek? – Szerette volna leteremteni a férfit, azonban amint a szemébe nézett, egyszerűen képtelen volt rá. Olyan édes volt, amint rámosolygott, és a szája szélén ott virított a kávécsík. Így Audrey szíve egyből megenyhült. – Annyira jó vagy hozzánk. Talán túlzásba is viszed, nem gondolod? –

szólt hozzá kedvesen, aztán lesütötte a szemét. – Ezt nem fogom tudni viszonozni neked.

William nyelt egyet.

– Nem is várom el tőled. Nem azért hoztam.

– Hát? Miért? – Igen, tulajdonképpen miért viselkedik úgy velük, mint egy jó tündér? Az utóbbi időben mintha a tenyerén hordozná őket…

– Hogy Robbie boldog legyen. Ha már a fiam nem lehet az… Legalább azt engedd meg, hogy az enyém helyett hadd kényeztessem a tiédet. – Őszinte válasz volt, szívet rengető, könnyet csalogató.

– Nagyon sajnálom – Audrey elszégyellte magát, hiszen a bánat, a gyász és a fájdalmas magány egyszerre volt jelen a férfi tekintetében, és siralmas látványt nyújtott. – Ne haragudj, nem akartam, hogy ide lyukadjunk ki. Éppen ma, amikor ünnepelnünk kellene. Elvégre karácsony van…

– Semmi gond. Nem te tehetsz róla. – Mindig előjött, nem kellett hozzá karácsony, születésnap vagy évforduló. William tudta, ez a kín sosem fog elmúlni.

– Dehogynem! Újabban mindent elrontok, mint például a vacsoránkat, amiért elnézést szeretnék kérni tőled. Közönségesen viselkedtem, sokat ittam, és nem tudtam, hol a határ. Hiba volt az a csók, máshogy is zárulhatott volna az az este. De én elrontottam.

– Nem vettem észre, hogy elrontottad volna. Sőt, nagyon élveztem.

– Tényleg? – Audrey megzavarodott. Miről beszél Will? Egyáltalán egyre gondolnak? Élvezte, hogy megcsókolhatta?

– Tényleg. És szívesen repetáznék, ha szabad – vigyorgott Will, de komolyan gondolta.

Audrey csodálkozva meredt rá, és mielőtt válaszolhatott volna, a férfi máris közelített az arcához. Ugyanolyan érzékien kezdte, mint akkor este. Először a nyelvével lazán

megérintette a nő ajkait, majd gyengéden behatolt az édes nyílásba, vágyat ébresztve benne. Majd a nyelvük találkozott, összeölelkezett, ahogy a karjuk, és Audrey nem akarta elhinni, hogy ismét részese lehet annak a csodálatos érzésnek, amikor egy férfi meghódítja őt. A csókjuk hosszú volt és szenvedélyes, de egyszer csak véget ért az álomvilág, s visszatértek a szomorú valóságba.

– Nem lehet – lihegte a nő, miután Will újabb csókot várt.

– Ki tiltja meg?

Audrey kibontakozott a karjából.

– Ne! – sikoltott fel ijedtében. – Kérlek, ne hozz kellemetlen helyzetbe. Inkább menj el.

– Miért? – William úgy nézett rá, mint borjú az új kapura. Elküldi?

– Mert nős vagy.

– A házasságom már rég tönkrement…. amikor a fiam… meghalt... – a férfinak könnyek gyűltek a szemében.

– Akkor sem szabadna itt lenned. Ez nem helyes.

– Ne küldj el, kérlek! Szükségem van rád és neked is rám – mondta, majd újra magához húzta a nőt, és vadul csókolni kezdte. Audrey nem ellenkezett, mindkettejüket hatalmába kerítette a szenvedély. William felbátorodott, benyúlt a nő felsője alá, és megérintette a mellét.

– Ne… nem lehet… – nyögte, azonban a férfi látta rajta, hogy ugyanúgy élvezi, ahogy ő. Egyformán kívánták egymást.

– Miért nem? Éppúgy jogunk van nekünk is a boldogsághoz, mint bárki másnak – súgta a fülébe, aztán finoman beleharapott a nő fülcimpájába, majd végigcsókolta a nyakát.

Audrey beleborzongott, és próbált nem gondolni arra, mi lesz ennek a következménye. Nem szokott nős férfiakat elszeretni a családjuktól. Sőt, egyetlen férfit sem szeretett

Robbie apja óta, és a férfiak sem szerették soha. Mindig becsapták. Azonban William más volt, egészen más… Álmában sem gondolta volna, hogy egyszer idáig jut a főnökével, de amaz a karjaiban tartotta, és olyan érzékien simogatta, mint még eddig senki. Aztán egyszercsak felemelte, és elindult vele a hálószobába.

– Mit csinálsz?

– Azt, amire vágytál – mondta Will, mialatt Audrey-t gyengéden az ágyra ejtette.

– És Robbie? Mi van, ha észrevesz minket?

– Túlságosan el van foglalva a játékprogramommal – mosolygott, majd odalépett az ajtóhoz, és halkan becsukta.

Audrey nem talált több kifogást, de nem is keresett. Akarta ezt a férfit, eddig magának sem merte bevallani, most viszont itt volt az alkalom. Széttárta a karját, William pedig visszaosont az ágyra, és elkezdte finoman lehámozni róla a ruhát. Kizárta a külvilágot, és engedte, hogy a férfi csókolja, simogassa, kényeztesse a testét. Nem érdekelte más, csak William, és amikor feljuttatta a csúcsra, az maga volt a mennyország.

19.

Brad a kedvenc éttermében ült, és a pincér éppen elé tette a szokásos adagját, amikor a terem másik végében betoppant William sötétbarna öltönyében, sárga csíkokkal díszített nyakkendőjében, barna, fénylő bőrcipőben, fekete aktatáskával a kezében. Brad azonnal észrevette a barátját, és intett a férfinak, akiről a körülötte ülő hölgyvendégek – amint elindult az asztal felé – nem bírták levenni a szemüket. Nem véletlenül vonzotta magára a tekinteteket, akik ott ebédeltek, tudták, ki ő. William Winson, San Francisco egyik legsikeresebb üzletembere, programozója. Jó szimattal rendelkezett, és azon kevesek közé tartozott, akik elsőkként kezdtek számítástechnikával foglalkozni, és rövid időn belül meggazdagodtak. Ahogy teltek az évek, jobbnál jobb programokat szerkesztett, melyeket egyre borsosabb áron adott el, szóval volt mit a tejbe aprítania. Hamar sikerült felvirágoztatnia a vállalkozását, az emberek irigyelték, hiszen mindenki olyan életet szeretett volna kialakítani magának, ami Williamnek első nekifutásra sikerült. A szakmájában feljutott a csúcsra, a magánélete viszont romokban hevert. Mindenki tudta, mi történt a fiával. Akikkel együtt ebédelt nap, mint nap a Sylverben, mindannyian fontos személyek, befolyásos üzletemberek, bankigazgatók, cégtulajdonosok voltak. Nagy részük elment David temetésére, és tanúja volt egy szerencsétlen apa kitörésének, fájdalmas kiáltásának, lelki pokoljárásának. Úgyhogy attól a naptól kezdve senki nem irigyelte William Winsont, környezete irigységét a sajnálkozás váltotta fel.

Azóta eltelt egy év, most viszont az emberek örömmel pillantottak rá, mikor sokkal jobb színben ugrott be a

Sylverbe ebédelni. Eddig mindig búskomoran, fekete öltönyben ült az asztalnál, és csak turkált az ételben, néhány hete viszont történt valami, mely pozitív hatást gyakorolt a férfira. Lecserélte a feketét, igaz maradt a komor, sötétebb színeknél, de ebben a barna öltönyben úgy festett, mintha kicserélték volna. Az embereknek fogalmuk sem volt, mi okozhatta a változást, talán az, hogy rég letelt a gyászév? Az idő begyógyította a fájó sebeket? Mindegy, akik ismerték borzalmas múltját, azok örültek William javulásának, főleg amikor olyat tapasztaltak nála, ami a fia halála óta nem volt rá jellemző: mosolygott. Újabban mindig mosolygott, amikor belépett a terembe, és bólintással üdvözölt néhány ismerős arcot a megszokott társaságokban, s akkor is mosolygott, amikor leült az asztalához, és az étlapot böngészte. A sok szenvedés, lelki teher és önkínzás mellett a mostani külseje, mozdulatai, gesztusa, mind-mind kezdett hasonlítani egykori önmagára, az igazi Williamre. Az ismerősei tudták, min ment keresztül, és hálát adtak az égnek, hogy Will a gyászban és mérhetetlen fájdalmában nem temette el magát.

– Örülök, hogy látlak – mondta Brad, és a vele szemben lévő székre mutatott.

– Én is. Rég találkoztunk. Mi újság? – Will kényelmesen helyet foglalt a barátja asztalánál, s kezébe vette az étlapot.

– Ezt én kérdezhetném tőled. Jól nézel ki.

William ráemelte tekintetét az étlap fölött.

– Szerintem mindig jól néztem ki – állapította meg nem kis önbizalommal.

– Nem úgy értettem. Jobb színben vagy, mint az elmúlt két évben bármikor.

– Tényleg? – kérdezte, de le sem tagadhatta volna, mennyire tetszett neki a dicséret. A tekintete elárulta.

– Mi történt veled, amióta nem találkoztunk? – Mert

hogy történt valami, az egyszer biztos. Ég és föld volt a különbség a vele szemben ülő William és a között az elkeseredett apa között, aki a fiát siratta a temetőben. Brad hátán még most is végigfutott a hideg, ha arra a szörnyű napra gondolt. Azonban elmúlt, és íme, szembetűnő a változás. Brad sejtette, hogy Samantha van a háttérben. A történtek ellenére William szerencsés embernek mondhatja magát, amiért olyan asszonyt választott, akivel egy ilyen lelki traumát is át lehet vészelni. Brad biztosra vette, hogy Samanthának titkos receptjei vannak a boldogsághoz. – Röstellem, amiért hónapok óta nem emeltem fel a telefont, pedig igazán megtehettem volna. Sok volt a munkám, de tudom, ez nem mentség.

Túl elfoglalt volt, ez az igazság. Olyan rohanó világban éltek, ahol az emberek nem figyeltek egymásra. Csak a karrierjükkel törődtek, és azzal, hogyan lehetne tetemes vagyonuk mellé minél több pénzt keresni. Brad szégyellte magát, mert William mégiscsak a barátja volt, és mellette kellett volna lennie az elmúlt hónapokban, hiszen elvesztette a fiát, örökre. Úgy látszott, Will nem haragudott érte.

– Nekem is. A munkába temetkeztem, de szerencsére akadt valaki, akinek sikerült kihúznia a gödörből. Ezt teszi a szerelem.

– Tényleg úgy festesz, mintha kicseréltek volna, és ennek nagyon örülök. Samantha jó hatással van rád.

William a szája elé tette a kezét, köhögött egyet. Körbenézett a teremben, és inkább suttogóra fogta a hangját. Amit mondani készült, igazán nem tartozott másra. Talán Bradnek sem kellett volna az orrára kötnie a titkát, mert amit két ember tud, az már nem titok. Viszont William nem bírta tovább magában tartani boldogsága okát, úgy érezte, valakinek el kell mondania, s erre ki más lett volna alkalmasabb személy, mint Brad? Megbízott

benne, elvégre a Helen ügyet sem szivárogtatta ki senkinek.

– Az előbb nem Samantháról beszéltem.

– Hogy mi? – Brad felkapta a fejét. Először azt hitte, rosszul hallott, azonban amint belenézett a barátja szemébe, elkeseredett képet vágott. A tekintete azt sugallta, komolyan gondolja. – Hát nem a feleségedbe vagy szerelmes?

– Szeretem őt, de másképp. Nem azzal az igazi szerelemmel, ahogy eddig.

– Most ugratsz, öregem? – Abban reménykedett, azt feleli rá, hogy igen. Ehelyett huncutul vigyorgott.

– Mikor ugrattalak utoljára?

– Soha! – vágta rá azonnal Brad, s így eloszlatta saját kételyeit. Most már tényleg nem kételkedett benne, hogy a barátja megbolondult. – Csak nincs köztetek egy… hogy is mondjam? Egy… harmadik?

– Nos, úgy is nevezhetjük – mondta laza könnyedséggel William. Brad teljességgel meg volt győződve róla, a barátja megőrült.

– Ki az? – kíváncsisága mindent felülmúlt. Ha most nem ülne itt szemtől szemben Williammel, és nem hallaná az ő szájából ezt a sületlenséget, biztosan nem hinné el. De ott ültek az asztalnál kettesben, és Bradnek jó volt a hallása.

– Összejöttem a titkárnőmmel – válaszolta hihetetlen nyugodtsággal, ami még jobban aggasztotta a férfit.

– Na, ne! – Ez tényleg megőrült, gondolta Brad. Hát nem volt elég a Helennel történt véletlen kalandja?

– Tudom, mire gondolsz. Azonban ennek semmi köze a Helen ügyhöz. Audrey egészen más.

– Audrey? Szóval így hívják?

– Igen. Csodálatos nő.

– Képzelem – húzta el a száját Brad. – Elvégre Helen se volt kutya. Tisztában vagy vele, mit művelsz? A tűzzel játszol! – próbálta figyelmeztetni a barátját, ezért emelte

kissé feljebb a hangját.

– Tudom. De soha nem éreztem még magam ilyen boldognak.

Ez szemen szedett hazugság, gondolta Brad, és legszívesebben a képébe vágta volna, viszont az utolsó pillanatban inkább visszaszívta. Látta, hogy a barátja tényleg szerelmes, és nem csak a levegőbe beszél. Sajnos. A szeme csak úgy csillogott, a mosolya, jó kedélye mind-mind arról árulkodott, milyen nagyszerűen érzi magát a bőrében. De milyen áron? William a barátja volt, s most az egyszer nem értett vele egyet. Willnek fogalma sincs arról, mit veszíthet ezzel a kapcsolattal. Elvakította a szerelem.

– És Samantha? Vele mi lesz? – Összeszorult a szíve, ha arra a szerencsétlen asszonyra gondolt. Nem elég, hogy eltemette a fiát, a férje megcsalja a háta mögött. Nem szívesen lenne a helyében, mikor fény derül az igazságra. Mert valószínűleg William még titokban intézi az ügyet, azonban csak idő kérdése, mikor lepleződik le.

– A házasságunk megromlott. David halála óta semmi sem olyan köztünk, mint rég. Mintha a boldogságunk is vele halt volna. – Szomorú lett, miközben a fiára gondolt. Magával vitt a sírba egy boldog életet, egy család irigylésre méltó életét.

Ekkor Bradben felélénkültek azok a szavak, amelyeket William akkor vágott a felesége fejéhez, amikor hazavitte őt a temetésről. Még mindig elevenen élt benne a kép, Sam sápadt arca és a semmibe merengő tekintete. Bradet kirázta a hideg.

– Még mindig őt hibáztatod a balesetért?

– Nem erről van szó. – William próbálta kerülni a témát. Barátja érzékeny pontot érintett.

– Will! Tedd a szívedre a kezed, és nézz a szemembe! – utasította Brad, s maga is meglepődött, amikor William engedelmeskedett. –Azóta sem tudtál megbocsátani neki,

igaz?

– Nem mindegy? David meghalt, és kész.

– Szerintem nem mindegy. Mert amin ti keresztül mentetek, az túl sok ahhoz, hogy csak úgy elfelejtse az ember, és úgy tegyen, mintha mi sem történt volna.

Will egy pillanatig hallgatott, lesütötte a szemét, megpróbálta leküzdeni a könnyeit. Nem jöhetnek elő, mindez két éve történt, s már nincs jelentősége.

– Talán megmenthette volna – ismerte be végül, ahogy ismét belemerült a múltjuk rejtélyébe. Bárcsak ott lett volna velük, talán Willnek sikerült volna megakadályoznia a tragédiát. Annyiszor eljátszott vele gondolatban, és annyiszor átrágta magát minden egyes részleten, melyek a véletlenek sorozatával olyan szerencsétlen helyzetet teremtettek, hogy az David életébe került. A fiuk rosszkor volt rossz helyen, és mindenki, aki aznap ott lehetett, egy lépéssel elkésett. Eszébe jutottak a sofőr vagy Rebeca szavai, vagy a feleségéé. Mindenki későn kapott észbe… Viszont William már belefáradt az okok keresésébe, a „mi lett volna, ha" kérdések megválaszolásába. Történt, ahogy történt. A fiát sosem kapja vissza.

– Talán igen, talán nem. Ha te vagy ott, neked se sikerült volna biztosan.

– Lehet. A lényegen viszont nem változtat. Eltemettük a fiunkat és vele együtt a házasságunkat is. Megromlott a kapcsolatunk, ellaposodott, unalmassá vált. Csak az önsajnálat, a veszekedések és a pokoli kín maradt. Mindkettőnkben kialudt valami, érted?

– És ahelyett, hogy megpróbálnád megmenteni a házasságodat, inkább másnál keresel vigaszt. Nagyszerű, mondhatom! – Brad képtelen volt magában tartani a véleményét, s eltitkolni felháborodását. Samantha nem ezt érdemli. Azok után, amit a férjéért tett. Feláldozta a karrierjét, álmait, céljait, csakhogy otthont teremtsen, és

megfelelő hátteret biztosítson Williamnek. Szült két gyermeket, melyekből az egyiket elvesztette, és nagyon úgy festett, hogy előbb-utóbb elveszti a férjét is.

– Tudom, nem szép dolog az, amit most a háta mögött művelek. Sajnálom őt, de nekem is csak egy életem van. Nem akartam élve eltemetkezni mellette. Begubózott otthon, és semmi másra nem hajlandó, csak David halálán keseregni, és eljátszani a sértődöttet. Nem lehet vele elmenni sehová, csak a temetőbe. Én mindent megpróbáltam, hogy rendbe hozzam a dolgot, és életet leheljek a házasságomba, hidd el! Hiába. Pedig otthon is helyt álltam hosszú hónapokon keresztül, mialatt ő a klinikán feküdt, és Sharonban tartottam a lelket. Szerinted ki vigasztalta éjszakánként, amikor azért sírt, mert azt hitte, az ő anyukája már sosem fog hazajönni? Közben eljártam dolgozni, felvirágoztattam a céget, és mellette minden nap bementem Samhez a klinikára, és ott könyörögtem neki, hogy bocsásson meg… Bocsássa meg, amiért őt hibáztattam a balesetért, mert elvesztettem a fejem. Miért ne vesztettem volna el, hiszen meghalt a fiam, akit a legjobban szerettem? Talán, ha egy kicsit jobban odafigyelt volna rá… Beth sokszor vitte el a két gyereket sétálni a parkba, meg az állatkertbe, és sosem volt semmi baj. De mindegy. Megértettem, hogy ami történt, az Isten akarta volt… Azt vette el tőlem, ami a legkedvesebb nekem. Samantha összeomlott, pedig az én szívemet jobban felhasította az a tőr, hidd el. Vele orvosok, ápolók hada foglalkozott, és többek között én is, velem viszont senki. Holott nekem is szükségem lett volna vigasztalásra. És amikor kellő idő telt el, hogy elfogadjuk a fiunk halálát, nagyon jól tudtam, számunkra csak egyetlen megoldás marad, ha vissza akarjuk kapni régi, gondtalan életünket. Mert a mostani maga a pokol. Egy gyerek elvesztésére egyetlen jó orvosság létezik, egy újabb érkezése. Azonban Samantha kijelentette,

nem hajlandó még egy gyereket szülni nekem. Önző fráternek tart, amiért megemlítettem a dolgot. Holott egy újabb fiú érkezése a családba mindent megváltoztatna. Sam viszont hallani sem akar róla. Azt mondta, semmi szín alatt nem vállalja, Davidnál is nagy volt a kockázat. Attól retteg igazából, ha elveszítené a babát, azt már képtelen lenne elviselni. – A férfiból úgy dőltek a szavak, mint a Niagarából a vízesés. Sok mindenen mentek keresztül Samanthával, ez viszont már tarthatatlannak bizonyult. A házasságuk a szakadék szélére jutott, és képtelenek voltak visszatáncolni onnan.

– Őt is meg lehet érteni – mondta őszintén Brad. Tisztában volt vele, a barátja mennyire szeretett volna egy fiút, de ez esetben nem tudott igazat adni neki. Samantha így is többet tett érte, mint bárki más, és William bolond, ha nem veszi észre, mekkora kincs van a tulajdonában.

– Igen? És engem ki ért meg? – kérdezte felháborodva William. Úgy látszik, a barátja sem, csak egyetlen személy: Audrey. Talán ezért habarodott bele.

– Nézd, nehéz időszakon vagytok túl. Nagy csapás ért benneteket, amit nem lehet könnyű megemészteni. Pláne azon túllépni… Téged keményebb fából faragtak, mint Samanthát. Ő gyengébb nálad, és éppen ezért nehezebben dolgozza fel a történteket, mint te. Függetlenül attól, hogy mit gondolsz a balesetről, Samantha valószínűleg még mindig magát okolja, és lehet, hogy sosem fogja megbocsátani magának. Nem gondolod, hogy több időt kellene adnod neki?

– Szerinted nem voltam elég türelmes? Két év telt el a tragédia óta, Brad!

– Sajnos, ez nem megy egyik napról a másikra. Egy orvos ismerősömtől tudom, hogy évekig is eltarthat.

– És meddig várjak még? Három, öt, tíz évig? Vagy életem végéig?

– Akkor sem lenne szabad kockáztatnod a házasságodat egy kalandért. Samantha csodálatos asszony, nem ismerek nála jobbat. Meg fogod bánni, ha elveszíted, hidd el nekem. Úgyhogy addig térj észhez, amíg nem késő, öregem. Ezt jó barátként mondom.

– Már elveszítettem… Sajnos kialudt az a láng, ami egykor összetartott minket. – Semmi sem volt olyan, mint rég. Nem szeretett hazamenni, nem érezte jól magát otthon, és úgy bújt be a felesége mellé az ágyba, hogy nem érzett iránta semmit a szereteten és tiszteleten kívül. Nem hozta lázba, nem mozgatta meg a fantáziáját – és az ágyékát sem.

– De bármikor fellobbanhat köztetek újra a tűz, Will.

William bölcsen hallgatott. Látszott rajta, feladta. Nem akart tovább harcolni a házasságáért, inkább a könnyebb megoldást választotta. Megfutamodott, amikor Samanthának igazán szüksége lett volna rá. Holott az asszony eddig mindent megtett és feláldozott érte, és most a férjén lenne a sor. Azonban William csak magára tudott gondolni, ami nem a kegyetlenségére, hanem önzőségére utalt. Mert ő boldog akart lenni, így vagy úgy. Csak nem mindegy, milyen áron. Összeszűrte a levet a titkárnőjével. Undorító. Brad hálát adott az égnek, hogy Samantha egyelőre nem szerzett tudomást férje hűtlenségéről, és remélte, nem is fog soha. Brad kötelességének érezte, hogy észhez térítse barátját, és megmentse ettől a kalandtól.

– Már késő – sóhajtotta aztán Will, s valóban sajnálta, hiszen a szíve mélyén még mindig szerette Samanthát, és szerette volna visszakapni a régi életét, azonban ez lehetetlennek bizonyult. Ami egyszer megromlott… Audrey-val viszont jól érezte magát.

– Gondolkodj, Will! Lehet, hogy most boldognak érzed magad a titkárnőd karjaiban, de szerinted meddig mehet ez így? Előbb-utóbb döntened kell. Mit fogsz tenni?

– Nem tudom. Egyelőre csak azt tudom, hogy jó így. A

többit majd meglátjuk. – Brad a fülébe ültette a bogarat, és egy percre félelem hatolt a szívébe. Egyszer majd eljön az a nap, amikor döntenie kell. Azonban erre még nem akart gondolni.

– Ne légy ostoba, Will. Tulajdonképpen miért vagy vele, mert megmozgatta a férfiasságodat? Azt tanácsolnám neked, hogy dugd meg még egy párszor, ha az jól esik, aztán vess véget a dolognak, mielőtt botrány lenne belőle. Én ezt tenném a helyedben. – Brad ennél világosabban már nem fogalmazhatott. A barátja hatalmas szemeket meresztett rá.

– Ez nem egy flört, Brad.

– Hát mi? Azt ne mond, hogy szereted.

– Pedig így van.

Brad legszívesebben a haját tépte volna. William tényleg megőrült?

– Ugyan, ne bolondozz már! Audrey sosem léphet Samantha helyére, ezt te is tudod. És amit most érzel, az csak egy fellángolás, hidd el. Új seprű, jól seper. Gondolom, szép nő. Szőke, nagy idomokkal.

– Nem talált. Vörös, és átlagos keblei vannak, ha érdekel. Nem hasonlít Helenre, és nem egy ostoba, üres fejű liba, ha erre célzol. –William kezdett mérges lenni. Nem szerette, ha valaki olyan nőt sértegetett, akit nem ismert. Főleg, ha Audrey-ról volt szó. Az a nő sokat jelentett neki, miért nem lehet ezt megérteni?

– Persze, hogy nem ostoba, nem véletlenül kezdett ki veled. Elvégre te vagy az egyik legjobb parti San Franciscóban. Fiatal, jóképű, sármos és gazdag! Aki egy kis vigasztalásra szorul, mert meghalt a fia, és szakadék szélére jutott a házassága. – Úgy beszélt róla, mint egy közönséges nőről, ami nagyon nem esett jól Williamnek.

– Audrey nem olyan. Addig ne mondj véleményt róla, amíg nem ismered.

– És miből gondolod, hogy te ismered? Mióta dolgozik nálad? Egy éve?

– Sokat beszélgettünk a munkánk során, és ő volt az egyedüli, aki megértett. Neki köszönhetem, hogy nem csavarodtam be, és nem temettem el magam élve, mint Samantha. Különben egy átlagos, egyedülálló nő. Van egy kisfia, Robbie. Nyolc éves, és olyan eleven, mint amilyen David volt.

– Akkor már értem, mivel fogott meg téged. Gondolom, összebarátkoztál a fiúval.

– Persze, sokat játszottunk – mondta boldogan, Brad viszont elhúzta a száját. Erre William feldühödött. – Audrey nem a fiát használta fel arra, hogy megkaparintson magának. Ha éppenséggel tudni akarod, én voltam a kezdeményező és nem ő. Különben meg semmi közöd hozzá! Az én életem, nem? – emelte fel a hangját. Néhányan rájuk néztek a teremben, Brad arca elvörösödött, William viszont egyáltalán nem zavartatta magát. Nem érdekelte, ki mit hallott belőle, s ez a barátját felettébb aggasztotta. Az sem érdekelné, ha Samantha fülébe jutna?

– Jól van, nyugodj meg! Én csak figyelmeztetni szerettelek volna, mert szerintem őrültség, amit csinálsz – magyarázkodott.

– Szerintem meg nem – mondta, majd hirtelen felugrott a székéről, és az asztalra dobta a szalvétáját. – Köszönöm az ebédedet!

Brad döbbenetében szólni sem tudott, mire a férfi fogta magát, sarkon fordult, és kiviharzott az étteremből. Brad utána kiáltott, de hiába. William vissza se fordult, odakint beült a kocsijába, és elhajtott. A dühe eltompította éhségérzetét. Fogalma sem volt, hogy vezetett vissza az irodához, hogyan koncentrált a forgalomra, mialatt folyton az járt a fejében, miért nem érti őt meg senki Audrey-n kívül? Egyedül állt a világban, sem a felesége, sem a barátja

nem értett egyet az érzéseivel. Azon is elgondolkodhatott, hogy Brad a barátja-e egyáltalán? Az elmúlt évben hányszor hívta fel telefonon? Hányszor kérdezte meg, nincs-e szüksége valamire? Nem is érdeklődött utána, a munkájára hivatkozott, ami csak kifogás volt. Egyszerűen nem akarta végighallgatni William siránkozását, és ha Audrey nincs mellette, talán belepusztul a fájdalomba, David elviselhetetlen hiányába. És ha nem engedi közelébe Robbie-t, hogy barátok legyenek, valószínűleg William összeomlott volna. Hol volt Brad, amikor a legnagyobb szüksége lett volna egy barátra? Most viszont könnyen osztogatja az észt, és prédikál arról, hogy ha ő lenne a helyében, nem így csinálná. Néhányszor megdugná a titkárnőjét, és kész. Undorító, ahogy beszélt róla, William hátán végigfutott a hideg. Sikerült kellőképpen felidegesítenie magát, azonban egy valamire jó volt ez az ebédszünet: rájött, hogy ki az, akire igazán számíthat a bajban. És ez a személy nem Brad volt.

Sokáig bosszantották Brad szavai, amit Audrey-ról mondott. Audrey nem olyan nő, mint amilyennek megpróbálta lefesteni előtte. A titkárnője nem akart tőle semmit, nem kért és nem követelődzött. Csak azt tette, amit a szíve diktált. Az egyik titkos randevújuk alkalmával, amikor kettesben maradtak a lakásban, Robbie-t elvitte a nagyanyja, őszintén bevallotta Williamnek az érzelmeit, hogy szerelmes belé. És azt mondta, elfogadja a férfit úgy, ahogy van. Számára már ez csodálatos ajándék volt a sorstól, hacsak néhány órára is, de az övé lehetett a szerelme. A világért sem akarta elvenni a családjától. Tisztában volt vele, hogy olyan férfit szeret, akinek felesége és gyereke van. Beérte a titkos szerető szerepével, s Williamnek sem okozott gondot a kapcsolatuk, csak örömöt. Diszkréten intézték a randevúkat, hogy ne szerezzen tudomást róluk senki. Ez a helyzet

mindkettőjüknek megfelelt, nem vágytak többre néhány óra boldogságnál.

A kapcsolatuk tizenhat hónapig ment így, amikor William merész döntésre szánta el magát. Néhány napra Londonba kellett utaznia üzleti ügyben, s egyszer csak hirtelen ötlete támadt, elhívta Audrey-t is. A nő először tiltakozott, bár szívesen ment volna, látta rajta, de anyaként gondolnia kellett Robbie-ra, akit nem volt kire hagynia erre az időre. És akkor Will felajánlotta, hozza a fiút is. Audrey először nem akarta elhinni, de amikor rádöbbent, hogy William mindezt komolyan gondolja, örömében nagyot sikoltott, és egyből a férfi nyakába ugrott az irodában. „Valahogy" a lábai a dereka köré tekeredtek, és csókjaival árasztotta el kedvesét, aki megkívánta a nőt, és amint benyúlt a blúza alá, már nem volt visszaút. Először felültette az asztalra, ott simogatta. Audrey nem engedett a lábai szorításából, s elkezdte kigombolni kedvese ingét. Még észbe sem kaptak, és máris lekerültek a ruhadarabok a felsőtestükről. Will meglazította Audrey melltartóját, amelyből kibuggyantak csodálatos keblei, majd felnyalábolta a nőt, és az ülőgarnitúrán kötöttek ki, ahol villámgyorsan a magáévá is tette. Aztán William felnevetett.

– Uramisten! Ilyet még soha életemben nem csináltam! – vakarta meg a fejét, miután körbenézett az irodában. Itt egy ing, ott egy blúz, a borszéken meg a nyakkendője lógott. Mellette pedig a meztelen Audrey feküdt, és úgy bújt hozzá, mint egy macska.

– Én sem. Fogalmam sincs, hogy történhetett – az arcán enyhe pirosság jelent meg. Olyan volt, akár a romantikus filmekben. Álmában sem gondolta volna, hogy a főnöke szeretője lesz, és egyszer az irodában fognak szeretkezni. Eddig titokban csinálták, amikor Will felment a lakására, most viszont már annyira felszabadultan adták át magukat

a szenvedélynek, ügyet sem vetettek a szemérmességre. Még jó, hogy nem kereste őket senki, és nem beszéltek meg üzleti találkozót.

– Úgy, hogy rabul ejtettél – mosolygott William, aztán újra megcsókolta a nőt. – Ne haragudj, de képtelen voltam ellenállni neked. Annyira kívántalak…

– Miért haragudnék? Inkább hálásnak kellene lennem, amiért ennyi mindent megteszel értem.

– Például, hogy hanyatt döntelek a kanapén?

– Többek között azt is – vallotta be Audrey fülig érő szájjal. A szeme csillogott, mikor a főnöke arcába nézett. Olyan jó volt feküdni a karjaiban, melyek biztonságot nyújtottak számára. Még soha, egyetlen férfira sem számíthatott, senki nem szerette, nem kényeztette úgy, mint William. – Meg hogy elviszel minket Londonba. Ez csodálatos? –áradozott Audrey, és újra kamasznak érezte magát. Most élte át azt, amit a gimnáziumi évek alatt kellett volna, amitől az apja megfosztotta. Ezek alatt az édes hónapok alatt Williamtől mindent megkapott, ami eddig az életéből kimaradt. Úgyhogy sokkal többet köszönhetett ennek a férfinak, mint ahogy az gondolta.

– Te vagy csodálatos! – bókolt a férfi. – Veled mindig jól érzem magam, melletted elfelejtem a gondjaimat. Minden olyan szép és jó. Bárcsak többet tudnék adni neked néhány boldog óránál! – sóhajtotta. Azon gondolkodott, vajon mi lett volna, ha előbb találkozik Audrey-val, és őt veszi el Samantha helyett? Audrey biztos nem hagyta volna kihűlni a házasságukat, és szült volna neki még egy gyereket. Azonban a nőnek így csak a titkos szerető szerepe jutott.

– Tudod, hogy nem kértem tőled soha semmit. Így jó mindenkinek – válaszolta, közben a szíve sajgott. Nem szokott nős férfiakat elcsábítani, és a világért sem akarta válásra kényszeríteni szerelmét, de valahol a szíve mélyén bántotta a tudat, ez a férfi sosem lehet igazán az övé.

Viszont mindezzel tisztában volt, mikor belement ebbe a titkos viszonyba, és mégis fájt, amikor William egy-egy kiadós szeretkezésük után felvette a nadrágját, és hazament a feleségéhez. Arra pedig gondolni sem mert, vajon Samanthával is lefekszik-e. Minden bizonnyal igen, különben az asszony gyanút fogna.

– Többet érdemelnél ennél. – Will sajnálta Audrey-t. Mindent megtett érte, amit lehetett, természetesen bizonyos kereteken belül. Ez az üzleti úttal egybekötött nyaralás is nagy merészségre vallott.

– Megelégszem azzal, ami van – mosolygott szerényen. Hiába akart többet az élettől, sosem kapta meg. Neki mindig a másodszerep jutott, megszokta már. Hol az apja tiltotta meg, később Robbie miatt nem élhette azt az életet, amit szeretett volna. Nem volt nagy kívánsága, csak ugyanúgy akart létezni mint a korabeliek, bulizni, nyaralni, randevúkra járni. És úgy sóvárgott a nagy Ő után, aki aztán sosem jött el. Viszont William felbukkanásával kárpótolta őt a sors azokért, amiktől korábban megfosztotta. Nem gondolta volna, hogy ilyen tartós lesz ez a viszony, de nagyon örült neki, és próbált nem a jövőbe tekinteni. A mának élt, s hálát adott az égnek minden egyes percért, amit a szerelmével tölthetett.

– Egyszer meg fogod unni ezt a másodszerepet, és keresel majd magadnak egy olyan férfit, akivel nem kell bujkálnod, aki több időt szán rád, és nem siet haza a feleségéhez. Annyira sajnálom, hogy nem ígérhetek neked mást, csak pár óra szerelmet. Hitegetni viszont nem akarlak. – William mindig őszinte volt vele. Annyira kötődött ehhez a nőhöz – a lelki hovatartozása volt számára a legfontosabb de úgy látszik, nem eléggé. Ahhoz nem volt elég, hogy otthagyja érte a családját, és Audrey ezt nem is kérte tőle soha.

– Tudom. És éppen ezt szeretem benned, hogy egyenes

ember vagy.

– Még sosem beszélt vele senki ilyen nyíltan az érzéseiről. A férfiak eddig csak kihasználták, becsapták és cserben hagyták. Viszont William más volt, teljesen más. Irigyelte a feleségét, és sajnálta, hogy sosem léphet Samantha helyére. Úgyhogy inkább elfogadta ezt a helyzetet, mert így legalább egy darabot birtokolhatott William szívéből. Ha követelőzne a „jussáért", és harcba szállna a férfiért, még azt a darabot is elveszítené. Hiába ábrándozott róla, William mindenestül tiltott gyümölcs volt a számára. – Tisztában vagyok a helyzetünkkel, amikor belevágtam ebbe a kapcsolatba, jól tudtam, mibe lépek. Nekem az is nagy ajándék a sorstól, hogy erre a néhány órára veled lehetek. Nekünk szükségünk van egymásra.

– Ez így igaz – bólintott Will. Tulajdonképpen maga sem értette, vajon Audrey-ra van-e nagyobb szüksége vagy a fiára.

– Mi az? Mire gondolsz most? – kérdezte a nő, mialatt William elmerengett.

– Arra, mekkora kincset tartok a karjaimban. Hogyan tudsz ennyire megértő és önfeláldozó lenni? – Néha azért elkendőzte az igazságot. Nem mindig szabad őszintének lenni, s nem akarta megbántani Audrey-t. Samantha jutott az eszébe, a kezdet kezdetén a felesége is épp ilyen önfeláldozó volt, s őt tartotta a legjobb nőnek, nem véletlenül vette el. Vajon hogy juthattak idáig, hogy Will másnál kénytelen keresni a boldogságot?

Audrey nem szólt semmit, most ő csókolta a férfit. A megérzései jól működtek, és sosem hagyták cserben, azonban most mintha kikapcsoltak volna, ugyanis nem érezte meg, hogy az imádott férfi, akinek a szerelemtől forró, meztelen teste az övére tapadt, másra gondolt. Samre és az elveszett házasságára.

20.

Amikor William otthon közölte Samanthával, hogy üzleti útra megy Londonba, az asszony szerény mosolyával fogadta férje bejelentését, ahogy szokta. Csak a pontos időpontra volt kíváncsi, hogy gondoskodjon férje csomagjairól. Példás feleségként mindig odafigyelt rá, hogy Williamnek legyen tiszta, élére vasalt inge, makulátlan öltönyei gondosan ott sorakoztak a szekrényben, és bárhová ment, Samantha készítette el a számára szükséges holmikat, még az iratait is ő pakolta be. Sam jó munkát végzett, hiszen ez volt a dolga, így William sosem felejtette otthon a zokniját vagy a nyakkendőjét, mint azelőtt. A férfinak semmiféle panasza nem lehetett a feleségére, továbbra is fenséges ételeket főzött neki, ahányszor csak hazajött az irodából, mindig finom illatok csapták meg az orrát, amint belépett a folyosóra, és levette a cipőjét. Miután megvacsoráztak, William játszott egy kicsit Sharonnal, majd együtt fürdették meg és fektették le a kislányt. Ilyenkor Will váltott néhány szót a feleségével, majd lezuhanyozott, és behúzódott a dolgozószobájába, sokszor hajnalig ült a számítógépe előtt.

Most viszont, amint Sharon elaludt, nem volt kedve bevonulni a szobája magányába. Inkább Samantha után ment, aki a szekrényből előhúzta Will szokásos, jókora bőröndjét, és nekilátott a pakolásnak. Az asszony nem vette észre, hogy a férje titokban figyeli az ajtóból, úgy lopódzott oda, mint egy gepárd, nem hallotta a lépteit. William meg csak állt ott, és nézte Samanthát, amint rutinos mozdulataival, ügyesen hajtotta össze az ingjeit, és tette bele a bőröndjébe, majd a nyakkendőit rendezgette. Sam olyan lelkesen csomagolt, mint mindig, és szép látványt

nyújtott hófehér, átlátszó, csipkés hálóingjében. Betöltötte a tökéletes feleség szerepét, és ahogy William nézte, rá kellett döbbennie, még mindig elbűvölően gyönyörű. Nem értette, hogyan szerethetett ki belőle. Hogy laposodhatott el a házasságuk? Bűntudat gyötörte, amiért megcsalta, és jól tudta, amire most készül, az egy aljas dolog. Elmegy a szeretőjével vakációzni, arra az útra, melyre korábban a feleségét szokta elvinni. Samantha azóta nem kísérte el őt, amióta megszülettek a gyerekek, annyira kötődött hozzájuk, hogy több napra nem akarta a bébiszitterre hagyni őket. Ahogy ott állt a küszöbnél, William szégyellte magát, és megfordult a fejében, talán mégis inkább vissza kellene mondania ezt az utat. Ez nem tisztességes Samanthával szemben. Annyira sajnálta, hiszen Sam egy áldott jó lélek volt, egyedül magát hibáztatta azért, amiért ellaposodott a házasságuk, de már nem tudott úgy érezni iránta, mint rég.

Audrey viszont a fiával újra fényt hozott az életébe, sivár hétköznapjaiba, mint ahogy egykor Samantha tette. William maga is meglepődött azon, mennyire meg tudnak változni az ember érzései az évek során. Amikor Helennel csalta meg Samanthát, szörnyen érezte magát, legszívesebben a föld alá süllyedt volna szégyenében, és rettegett attól, hogy elveszíti a családját. Most viszont észre sem vette, hogy borotva élen táncol. Sőt, még lelkiismeret-furdalása sem volt miatta, mert mindeddig azzal nyugtatta a lelkét, hogy ő csak máshol keresi azt a boldogságot, amit otthon nem kaphat meg. Elhitette magával, hogy ebbe a helyzetbe a felesége kényszerítette a tudtán kívül, és mindeddig a pillanatig nyugodt volt a lelke. Ezen az estén viszont megszállta a testét a bűntudat. Milyen egy aljas gazember lett belőle, nem gondolta volna, hogy egyszer ilyesmire vetemedik, de úgy érezte, most már nincs visszaút. Audrey-t sikerült jól magába bolondítani, holott

kezdetben csak egy kalandot akart, most viszont nem hagyta hidegen a nő, mialatt valamilyen szinten még mindig kötődött a feleségéhez, hiszen tízévnyi házasság az mégis csak tíz év. Nem lehet csak úgy kihajítani a szemétbe. És Samantha annyi mindent tett érte ez alatt a tíz év alatt, hálával tartozik neki, hiszen mégis csak ő ajándékozta meg élete legszebb ajándékával, amikor Davidét a világra hozta. Az a két év volt életük legcsodálatosabb korszaka… S olyan hamar vége lett…

Ahogy a múlton merengett, szeretett volna visszamenni az időben, és akkor tájt élni, amikor még minden rendben volt. Nem romlott meg a kapcsolata Sammel, és David is ott sündörgött körülöttük, mint Sharon. A fia halála áthághatatlan szakadékot zúdított közéjük, hol az egyikük, hol pedig a másikuk próbált meg átjutni a túloldalra, azonban erőfeszítéseik kudarcba fulladtak. William megpróbálta átugrani a szakadékot azzal, hogy vállaljanak egy közös gyermeket, de Samantha végérvényesen nemet mondott erre, és a férfi feladta. Már nem is hozta elő a témát, s annyira elkeseredett, hogy inkább egy másik nő karjaiban keresett vigaszt, és teremtett magának egy álomvilágot. Robbie-ban Davidet vélte felfedezni, holott a két fiúnak nem volt köze egymáshoz. A könnyei már majdnem elérték a szemét, és megtelepedtek a szemzugában, amikor szomorú gondolataiból Samantha hangja ébresztette fel.

– Kész vagyok – mosolygott a férfira, amint az megpillantotta.

– Köszönöm – mondta William, és szinte elérzékenyült.

– Valami baj van? – kérdezte Sam, de sejtette, mi megy végbe a férfiban. Legalább is azt hitte, hogy sejti. Biztosan a fiukra gondol. Azonban az igazság ennél sokkal fájdalmasabb lett volna a számára.

– Nem, semmi – rázta meg a fejét Will, aztán közelebb

lépett a feleségéhez, és magához ölelte. – Semmi baj.

Szerette volna megóvni a csalódástól, hiszen annyit szenvedtek már ők ketten, és igazságtalannak tartotta, amiért ő mással boldognak érezte magát, ha csak néhány órára is. Samanthának viszont csak a gyász és az önkínzás maradt. William nem akart fájdalmat okozni neki, meg sem fordult a fejében, hogy elhagyja. Szerencsére, Audrey megértette a helyzetét, és elfogadta.

– Hiányozni fogsz – suttogta Samantha. Olyan rég mondott ilyet a férjének, aki borzalmas állapotban volt, mert ahogy a felesége hozzá bújt, érezte, hogy az asszony még mindig szereti őt.

– Te is nekem – sóhajtotta, s valóban így gondolta. Kár, hogy elhívta Audrey-t, legalább távol lehetne mindkét nőtől néhány napig, s rendezhetné a gondolatait, tisztázhatná az érzéseit. Bradnek igaza volt, előbb-utóbb elérkezik az a pillanat, mikor döntenie kell kettőjük között.

Samantha felemelte a fejét, és olyan szemekkel nézett rá, hogy a férfit egy pillanat alatt megbabonázta. Will felemelte a kezét a derekáról, és végigsimította selymes, hosszú, barna haján. Sam pedig a vállába kapaszkodott, s az ajkuk lassan közeledni kezdett egymás felé, míg édes csókban tapadt össze. Utána már ment minden magától, és megtörtént az, ami az utóbbi időben velük ritkán fordult elő. Csodálatosat szeretkeztek.

***

– Olyan kár, hogy elmész – mondta reggel Samantha, mikor még egymás mellett feküdtek az ágyban.

– Majd sietek haza – felelte William, és tényleg sajnálta, hogy fel kell kelnie, és ki kell bújnia felesége öleléséből. Nem értette, mi történt vele az este, de kimondottan jól érezte magát Samanthával.

Az asszony hamarabb kisurrant a takaró alól, magára

terítette sárga selyem köntösét, amit még Párizsban vásárolt neki Will, és lesietett a lépcsőn, hogy reggelit készítsen, és kávét főzzön a férjének. Úgyhogy mire William végzett a fürdőszobában, és felöltözött, addigra Sam a konyhában már asztalra tette a gőzölgő kávét, s megkente a pirítóst. Will gyorsan elfogyasztotta a reggelijét, aztán rendelt egy taxit, és hosszú percekre nyúló, végeláthatatlannak tűnő csókkal búcsúzott a feleségétől.

Össze volt zavarodva, mikor beült a taxiba. Útban a repülőtér felé egyfolytában Samantha járt a fejében. Most az egyszer merült fel benne a gondolat, talán mégis megpróbálhatná rendbe hozni a házasságát. Azon imádkozott, hogy a felesége ne ajánlja fel, szívesen kikíséri a repülőtérre, hiszen ott Audrey várta a fiával.

Amikor Robbie megpillantotta Williamet, amint a bőröndjét cipelte a terminálban, azonnal odaszaladt hozzá, és a nyakába ugrott. Nagyon izgult, mivel még soha nem ült repülőgépen, és különösen hálás volt, amiért William most elvitte őket az anyjával. Audrey is boldogan sietett a főnöke elé, és legszívesebben megcsókolta volna, azonban azt tudta, hogy nem lehet. Nem viselkedhetnek úgy, mint a szerelmesek. Rengeteg ember jött-ment körülöttük, s a látszatot William fenn akarta tartani, így megölelte Audrey-t ugyan, de csak az arcát csókolta meg. Azonban így sem lehetett eléggé óvatos, hiszen nem vette észre, hogy a tömegben volt egy rég elfeledett ismerőse, Nicole – az éppen aktuális barátjával. Amint megpillantotta Williamet a szőke hajú, kék szemű nő, földbe gyökerezett a lába, hiszen pont akkor vette őt észre, amikor Audrey-t megölelte. Lehet, hogy más jóhiszeműségből elhitte volna, hogy az egy baráti ölelés volt, azonban Nicole-t nem lehetett megtéveszteni. Ismerte a dörgést, volt már tapasztalata a férfiak terén, és Williamről messziről ordított, hogy nem közömbös az iránt a nő iránt. A

tekintetével figyelemmel kísérte a párocskát, s felettébb gyanússá vált, hogy egy kisfiú volt velük, aki Will kezét fogta, és együtt jókat kacarásztak.

Nicole-nak rögtön a barátnője jutott eszébe, és egyben szégyellte is magát, lassan három éve nem találkoztak. Amikor meghallotta, mi történt a fiával, azonnal tárcsázta a számát, s néhányszor a klinikán is meglátogatta, azonban amint az asszony kikerült onnan, ismét megszakadt a kapcsolatuk. Will nem kedvelte őt, Nicole nem szívesen látott vendég volt a házukban, Sam pedig nem nagyon mozdult ki otthonról, így nem csoda, hogy eltávolodtak egymástól. Vajon mi lehet most Samanthával? Lehet, hogy azóta elvált Williamtől? Nicole-nak is megvolt a maga baja, az aktuális csalódásai. Három év hosszú idő, azalatt annyi minden megtörténhet, ő is kénytelen volt háromszor partnert váltani. A párjától már a repülőtéren elbúcsúzott, külön taxival mentek haza, és amikor Nicole megérkezett a lakása magányába, és letette a bőröndjeit a nappaliba, nem volt kedve kipakolni. Egyáltalán nem érezte fáradtnak magát, és arra gondolt, felhívja barátnőjét. Ha valóban az történt, amire gondolt, akkor Samanthának most biztosan szüksége lenne egy barátra, aki meghallgatja, és tanácsokat ad neki, elvégre Nicole a szakítások terén nagy gyakorlattal rendelkezett. Samnek szüksége van valakire, aki felrázza, és kimenti a börtönéből végre, melybe William kényszerítette. Sőt, jobb ötlete támadt, inkább felkeresi személyesen, az ilyesmit úgysem lehet telefonon rendesen megbeszélni.

Körülbelül egy óra múlva már csengetett is a Winson házba, és legnagyobb örömére Samantha nyitott ajtót.

– Nicole!

– Erre jártam, és gondoltam, benézek – mosolygott a nő.

Sam csodálkozva meredt rá. Nicole nagyon csinos és vonzó volt barackszínű, bokáig érő ruhájában, aranypántos

szandáljában. Fülében két hatalmas karika lógott, a nyakában vastag ezüstlánc, az arca tökéletesre sminkelve, mint mindig. Vállig érő hajában mesterséges, enyhe hullámok cikáztak, a mosolya során kivillant tökéletes, hófehér fogsora, mely bármelyik fogkrémreklámhoz illett volna. Elbűvölő hatást keltett, igazi nő volt a javából. Samantha fejében szöget ütött a gondolat, mennyire különbözik a barátnője tőle! Neki sosem jutott ideje a külsejére, az eszét sem tudta, mikor sminkelte ki magát utoljára. És ahogy végignézett rajta, irigység markolt a szívébe. Jól ismerte Nicole-t, aki élte világát, nagy kanállal habzsolta az életet, mialatt Samnek az utóbbi időben csak a szenvedés jutott. Gyászolta a fiát.

– Bemehetek?

Gondolataiból Nicole vidáman csengő hangja ébresztette fel.

– Hát persze! – állt félre az ajtóból, és beinvitálta barátnőjét a nappaliba. Nicole már ismerte a járást. Kávéval kínálta, de ő inkább narancslevet kért. Samantha boldogan töltött neki, majd átszaladt a konyhába, és hozott egy tálca aprósüteményt. Olyan rég járt már nála valaki, elszokott a vendégektől, remegett is a tálca a kezében, mikor az asztalra tette. – Nagyon örülök, hogy itt vagy. Olyan rég találkoztunk, mesélj magadról! Mi van veled?

– Semmi különös. Az elmúlt években semmit nem változtam, egyik pasi a másik után, ahogy szoktam. Hiszen ismersz – kacsintott egyet Nicole, mire Samantha felnevetett.

– Szóval, akkor nem mentél férjhez.

– Nem, dehogy! – Nicole-t a házasság gondolatára kirázta a hideg. Élvezte a szabadságot, a hajnalig tartó szórakozásokat, esze ágában sem volt lekötnie magát. – Nem találtam meg az igazit, talán nem is fogom. Lehet, hogy életem végéig szingli leszek. De nem bánom – vonta

meg a vállát, mintha csupán arról lenne szó, hogy kap-e csokoládéfagylaltot vacsora után vagy nem.

– Most szingli vagy?

– Na jó, van egy kapcsolatom egy ügyvéddel, de nem komoly. Fogalmam sincs meddig tartom még meg, tudod… – mondta, és suttogóra vette a hangját – nem olyan jó az ágyban.

Nicole sosem kertelt, mindig szabad szájú, szabad szívű teremtés volt, mint a pacsirta. Akkor dalolt és akkor repült át egyik ágról a másikra, amikor akart. Nagyon különbözött a felfogásuk, és ebből adódóan az életvitelük is. Samanthát mulattatta, ismét nagyot nevetett rajta.

– És veled mi újság? Szerencsére, most sokkal jobban nézel ki, mint mikor utoljára találkoztunk. – A klinikán az ágyon ülve, maga elé meredő Sam sokkal siralmasabb látványt nyújtott.

– Köszönöm, megvagyok – intézte el szelíd mosollyal Sam. Tulajdonképpen semmi újat nem tudott mondani. Még mindig szörnyen kínozta a fia halála, s ettől a tehertől úgy érezte, nem fog szabadulni soha.

– És William?

– Ő is jól van – válaszolta az asszony, mire Nicole elképedt. Titkolni akarja előtte a történteket? Szégyelli, amiért tönkrement a házassága? Ha tudná, hány elvált nő van a világon!

– És te?

– Mondtam, hogy megvagyok. – Samantha még ekkor sem sejtett semmit.

– Nézd, nekem nyugodtan elmondhatod.

– Mit?

– A barátnőd vagyok. Előttem nem kell titkolóznod.

– Nem értem, mire célzol – Sam arcára kiült a döbbenet.

– Williamre.

– Mi van vele? Mondtam, hogy jól megvagyunk –

Samantha csak ismételte önmagát, Nicole arca viszont elvörösödött. Te jó ég, mibe keveredett?

Ez különös – gondolta, és abban a pillanatban megértette, milyen helyzetbe csöppent. Szóval Samantha azt hiszi, hogy minden rendben van köztük? Uramisten. Hát most jól beletrafált, szeretett volna visszatáncolni, de nem lehetett. Barátnője gyanút fogott, mint ahogy ő is abban a pillanatban, amikor véletlenül meglátta Williamet. – Ne haragudj, én azt hittem, hogy… hogy tudod…

– Nem beszélnél világosan végre?

– Ma érkeztem haza a barátommal Mexikóból, és a repülőtéren véletlenül megláttam a férjedet. Ő nem vett észre engem.

– Biztosan nagyon sietett – mondta jóhiszeműen Sam. – Üzleti útra indult Londonba. Illetve először New Yorkba, ott száll majd át egy másik gépre, amivel átrepülhet Európába – magyarázta az útvonalat, melyet tulajdonképpen mindketten ismertek. Sam nem egyszer tartott a férjével Londonba, viszont azt nem tudta volna megmagyarázni, most miért nem ment vele. Nicole is többször ruccant át Angliába a barátaival.

– Talán jobb is, hogy nem vett észre. Nem egyedül volt.

– Kivel?

– Egy nővel, Sam. – Nicole, bármilyen mozgalmas életet élt is, nem sokszor került ilyen helyzetbe, és nem is érezte jól magát a bőrében. Nem szerette, ha neki kell lebuktatnia a barátnője férjét, hálátlan szerepet osztott rá az élet, de nem tehetett mást. Képtelen volt hazudni Samanthának, William különben sem érdemelte meg, hogy falazzon neki.

– Hogy nézett ki?

– Ö… csinosan…. – Jobban, mint Samantha, aki összetört az elmúlt évek megpróbáltatásai alatt, azonban ezt Nicole nem akarta a szemébe mondani. Így is fájdalmas és szomorú volt az, amit közölnie kellett vele. – Magas,

karcsú, vörös hajú…

– Á, az Audrey lehetett, a titkárnője! – szakította félbe Samantha. – Szerintem nincs abban semmi rossz, ha egy cégvezető a fontosabb megbeszéléseire magával viszi a beosztottját.

– Nem úgy néztek ki, mintha csak munkatársak lettek volna.

– Ugyan már! Nem tudod elképzelni, hogy egy férfi ha egyszer hűséged fogad valakinek, azt be is tartja, igaz? Pedig ez a jó házasság titka.

Samantha egy álomvilágban élt, s Nicole sajnálta, hogy ezt neki kell összetörnie.

– Igen, számomra nem létezik olyan férfi, az tény. Williamet sem kedveltem, mint ahogy ő sem engem, de arra nem lennék képes, hogy a háta mögött megfúrjam a házasságotokat. Ahhoz én túlságosan szeretlek téged, hogy ilyet tegyek azok után, amin keresztül mentél… Gondolj bele, mi okom lenne rá? Vagy milyen hasznom származna belőle? Isten a tanúm rá, hogy most is azért jöttem ide, mert azt éreztem, bajban vagy. Mint mikor a klinikára kerültél. William a reptéren nem úgy viselkedett azzal a nővel, mintha csak a titkárnője lenne, érted? És mert közel három éve nem találkoztunk, azt hittem, szétmentetek vagy… talán el is váltatok… Gondoltam, felvidítalak, és kimozdítalak innen, ebből az aranykalitkából, azt viszont álmomban sem gondolta volna, hogy…

– Hogy ezzel lebuktatod a férjemet?

– Pontosan. Tudod nagyon jól, hogy én mindig őszintén megmondtam a véleményemet Williammel kapcsolatban. Akkor is, amikor kihasznált. De a rohadt életbe, Sam, feláldoztad magad érte, nem ezt érdemled tőle! – fakadt ki Nicole. Samantha most gondolta először, hogy barátnőjének igaza lehet.

– Mit láttál egész pontosan? Megcsókolták egymást?

– Nem, arra vigyáztak. De Will úgy ölelte magához azt a perszónát, szóval… mint a kedvesét. Az arcát csókolgatta.

– Biztos ez? Elvégre egy ártatlan puszi is lehetett – Samantha próbált valamibe kapaszkodni, ami meggyőzhetné ennek az ellenkezőjéről, azonban Nicole minden bizalmát letörte.

– Volt velük egy gyerek is.

– Tessék? – Sam úgy érezte, mintha fejbe kólintották volna.

– Egy tíz év körüli fiú. William kezét fogta és nem a nőét.

A fiú szó hallatára Samantha összerezzent. Tisztában volt vele, férje mennyire rajong a kisfiúkért, nála is jobban. Eszébe jutott, amikor megemlítette a titkárnője fiát, Robbie-t. Állandóan azt hangoztatta, milyen klassz kiskölyök, amikor az asszonyt rá akarta venni a gyerekvállalásra. Ugyan lehetnek más vörös hajú nők is, de Samantha számára egyértelműen bebizonyosodott, hogy Nicole Audrey-t látta a férjével. Mély fájdalommal töltötte el a tudat, hogy magukkal vitték a srácot is, és ez jelent valamit.

– Szóval Will megcsal engem – állapította meg szomorúan, és lesütötte a szemét.

– Sajnos, minden jel arra mutat. – Nicole-nak majd megszakadt a szíve, de nem hitegethette a barátnőjét. Előbb-utóbb úgyis kiderült volna.

– Miért tette ezt velem? – kérdezte elkeseredve Sam, s nem tudta visszatartani a könnyeit.

– Mert egy szemét disznó! – sziszegte Nicole. Az első pillanattól kezdve nem volt szimpatikus neki a férfi. Sejtette, hogy ez lesz. Annak idején többször figyelmeztette Samanthát, vigyázzon vele, és jól gondolja meg, ha fel akarja adni érte a karrierjét. Sam feladta, mindent feladott. És mit kapott érte cserébe?

– A házasságunk nagy megpróbáltatáson ment át, nem tagadom. Én hülye pedig azt hittem, túljutottunk rajta.

William titokban a titkárnőjével vigasztalódik. Audrey-nak nyert ügye van, mert olyasvalamivel rendelkezik, amit én a férjemnek nem tudok megadni. Már nem. – Robbie.

– Ó, Sam! – Nicole átölelte barátnőjét, aki a nyakába borult, úgy zokogott. Nem így képzelte ezt a találkozót. – Sajnálom. Nem hittem volna, hogy tőlem tudod meg. Bárcsak ne láttam volna őket a reptéren! Vagy ha… Nem kellett volna ide jönnöm…

– Ha nem jössz el, sosem derül ki. És ki tudja meddig folytatná Will a hazugságait? Vajon mióta tart? – Az asszony nem Nicole-ra haragudott, hanem a férjére.

– Gondolkozz! Nem vettél észre valami furcsát Will viselkedésén mostanában? – Samantha a fejét rázta. – Semmit?

– Semmit! – kesergett. – William úgy tett, mintha minden rendben lenne.

Eszébe jutott a tegnap este, mikor szeretkeztek, és a ma reggel, mikor szenvedélyes csókkal váltak el. A fenébe is! Fél órával később már a szeretőjével találkozott? Felfoghatatlan volt az egész. Ha más meséli el mindezt, valószínűleg jót nevet rajta, de a barátnője ült előtte. Samantha sosem kételkedett Nicole szavaiban.

– Színjáték volt, egy ócska színjáték – mondta, amint felelevenedtek benne az elmúlt hónapok szeretkezései, melyek ritkultak ugyan a megszokotthoz képest, azonban amikor sor került rá, úgy estek egymásnak, mint az őrült szerelemesek. És most már azt is értette, miért ritkultak azok az alkalmak… Mert William inkább a titkárnőjével szeretkezett, mint vele. Az asszonyt a hányinger kerülgette.

Három nap állt előtte, három szörnyű, idegtépő nap, míg a férje haza nem jön. Samanthának fogalma sem volt, mit tegyen ezek után, vagy mit mondjon neki, ha majd Will belép az ajtón. Valószínűleg nem sejti a férfi, hogy lebukott, és most is gondtalan örömmel élvezi ennek a kis

kiruccanásnak minden percét Londonban, a szeretőjével. Megfordult a fejében, talán utánuk kellene mennie. Simán megtehetné, hogy foglaltat jegyet magának a holnapi járatra, egyedül Sharon tartotta vissza. Nem akarta magára hagyni a gyereket, David halála óta jobban ragaszkodott hozzá, mint bárkihez, hiszen egyedül ő volt a szeme fénye. Különben meg mire lenne jó, ha éppen rajtakapná őket? Látná őket együtt sétálni, kéz a kézben vagy együtt vacsorázni, vagy ami a legrosszabb, csókolózni. Még a gondolatától is kirázta a hideg, reggel még őt csókolta a férje… Most pedig luxus körülmények között Audrey-val enyeleg! Samantha nem tudott nem gondolni rájuk, s állandóan a sírás fojtogatta, de a lánya miatt megpróbálta tartani magát. Az éjszakákat viszont végigbőgte, amint egyedül maradt a hálószobában. Nicole minden nap felhívta, mert aggódott érte, attól félt, Sam nehogy valami őrültséget csináljon, miután Beth hazamegy tőlük, és ő egyedül marad a házban. Sőt, délutánonként át is ment hozzá, hogy lelket öntsön belé. Sam soha nem örült még ennyire barátnője látogatásainak, mint azon a két délutánon, és Nicole biztosította felőle, hogy számíthat rá. A telefonszámát és a címét ismerte, felajánlotta azt is, ha annyira elfajulnak otthon a dolgok, bármikor felmehet a lakására, akár nála is aludhatnak Sharonnal. Samantha remélte, azért arra nem kerül sor. Azt hitte, az a három pokoli nap, amit az ellenségének sem kívánt volna, sosem múlik el, mégis elérkezett a szerda délután, amikor a férje gépe leszállt San Franciscóban. Sam elhatározta, nem megy ki elé a repülőtérre, nem akart annyi ember előtt jelenetet rendezni. Az órájára nézett, a keze remegett, mialatt ott ült a nappaliban kedvenc bársonyfoteljában, és várt. Bekészített magának egy újságot, de képtelen volt elolvasni belőle egy sort is, a gondolatai a férjén jártak. Hogy tehette ezt vele? Amikor útnak indult, minden rendben volt, vagy

legalább is úgy tűnt. Samantha igen is boldognak érezte magát. Azon töprengett, hogyhogy nem vett észre semmit az egészből? William ügyesen intézte a dolgait, és ha Nicole most nem nyitja fel a szemét, ki tudja, meddig folyt volna ez a viszony a háta mögött? Egy világ dőlt össze benne a férjével kapcsolatban, akiről azt hitte, hű társa lesz egy életen át. Néhány évvel ezelőtt még mintapár voltak, mindenki őket irigyelte, és most tessék, hová jutottak! Samantha is beleesett ugyanabba a csapdába, melybe megannyi nő a világon, megbízott a férjében, aki megcsalta, és hazudott neki.

Meglepő módon, hamar fékezett le egy sárga taxi a házuk előtt. Ezek szerint pontosan érkezett meg a New York-i járat, és Will rögtön rohant haza a feleségéhez. Pedig Samantha azt hitte, először elkíséri a szeretőjét, és azt fogja füllenteni, hogy késett a gép. Ezek után bármit képes volt feltételezni a férjéről.

– Hahó, megjöttem! – William gyanútlanul lépett be az ajtón, letette a bőröndjét, a kulcsait felakasztotta a szokásos helyükre, mialatt Sam a nappaliban a kezét tördelte. – Szia, drágám! Itthon vagy?

Nem érkezett rá felelet, döbbent csend uralkodott a házban. Biztosan fent vannak az emeleten, gondolta, majd a lépcső felé vette az irányt.

– Samantha! Sharon!

Sam hallotta a kiáltásait és szapora lépteit, amint Will felfutott a lépcső gerincén. Más helyzetben Samantha biztosan nagyot nevetett volna rajta, amiért Willnek nem jutott eszébe bepillantania a nappaliba, hanem egyből felfutott az emeletre, és benyitott a szobájukba.

– Sharon! – hallotta ismét a hangját, ekkor valószínűleg a lánya szobájánál járt. Sikertelenül. – Hol vagytok?

Samantha aznap nem véletlenül bízta Beth-re a gyereket, nem szerette volna, ha tanúja lesz a szülei marakodásának.

Így is sok veszekedést kellett végighallgatnia az elmúlt években. Will sokkal gyorsabban szedte lefelé a lábait a lépcsőn, mint felfelé. Hipp-hopp ott termett a nappaliban, ahol tölteni akart egy italt, viszont megtorpant, amint megpillantotta a feleségét a fotelban. Úgy ült ott, mint egy királynő.

– Sam… nem hallottad, hogy… hogy kiabálok? – dadogta. Arra számított, az asszony tárt karokkal fogadja majd, ehelyett mozdulatlanul és szótlanul ült tovább, szúrós tekintetét a szemébe fúrta. –Valami baj van?

Samanthának minden erejére szüksége volt, hogy megőrizze higgadtságát, és ne vágjon azonnal a fejéhez valamit.

– Jól vagy? – kérdezte Will, miután akárhogy szólt a feleségéhez, az válaszra sem méltatta.

– Nagyszerűen! – szólalt meg végre, hangja felettébb gúnyosan csengett. Will olyan értelmetlen képet vágott, hogy azt fényképezni kellett volna. – És te? Jól érezted magad? – A szeretőddel?

– Igen. – William semmit sem sejtett. Legfőképpen nem azt, hogy ezzel felébreszti nejében az alvó oroszlánt.

– Igen? El tudom képzelni! – eddig tartott Sam nyugodtsága. Hirtelen felállt, és legszívesebben nekiugrott volna a férjének, hogy kikaparja a szemét, viszont az utolsó pillanatban meggondolta magát. Azzal csak rontana a helyzeten. Inkább összekulcsolta a kezét, és hátat fordított a férfinak.

– Mi a baj, drágám? – mondta nyájasan Will, és egy lépést tett felé, de Sam viselkedése ismét megbénította.

– Neked mi bajod van? – az asszony idegesen fordult vissza. –Velem…

– Veled? Semmi.

– Akkor miért csalsz meg, William? – Samantha nem bírta már tovább magában tartani a titkot, ami nem volt

titok többé. Megkönnyebbült, amint kimondta, és a férje arcát fürkészte. Will ahelyett, hogy elszégyellte volna magát, felnevetett.

– Honnan vetted ezt az ostobaságot?

– Egy ismerősünk látott téged Audrey-val a repülőtéren. – Sam kíváncsi volt, férje hogyan reagál erre.

– És az miért baj? Tudom, nem említettem, de az utolsó pillanatban döntöttem úgy, hogy magammal viszem a titkárnőmet. Rajtam kívül más cégvezető is így tesz, ha a munka azt kívánja – mondta, mintha mi sem lenne természetesebb annál, hogy a beosztottja elkíséri.

Csakhogy Audrey nem csupán a beosztottja volt, sokkal több annál.

– Igen? – Samanthában kezdett felmenni a pumpa, fülig vörösödött a méregtől. Szóval megpróbálja kimagyarázni magát a szemét dög, gondolta. – És a fiú miért ment veletek?

– Á, tehát ez a baj! Értem már! Audrey megkért, hadd vigyük magunkkal Robbie-t is. Tudod, nem volt kire hagynia, a kisfiú pedig annyira szerette volna látni Londont, még sosem járt ott. Úgyhogy, nem volt szívem nemet mondani. – William érezte, szorul a nyaka körül a hurok. Nem ilyen hazatérésre számított, és felettébb érdekelte, vajon ki lehetett az az ismerős, aki észrevette őket, és egyből Samanthához rohant? Pedig Will úgy vigyázott, direkt nem csókolta meg Audrey-t a repülőtéren, csak épphogy megölelte. Tisztában volt vele, hogy sokan láthatják őket, és megtartotta a szokásos távolságot, vagy legalábbis így hitte. Mégis, hogy foghattak gyanút? Talán a homlokára van írva, hogy viszonyt folytat a titkárnőjével?

– Jobb mesét is kitalálhattál volna.

– Pedig ez az igazság…

Ekkor Samanthánál végleg elszakadt a cérna.

– Mondd, te ennyire hülyének nézel engem? Mióta vagy

Audrey-val ilyen jó viszonyban?

– Ugyan Sam, csak nem azt gondolod rólam, hogy… – szeretett volna nevetni az egészen, azonban amint belenézett a felesége szemébe, elszállt minden jókedve.

– Nem gondolom, hanem tudom. Melyik luxushotelben voltatok, ahová engem szoktál vinni, vagy kiszemeltél egy másikat? – Az asszonynak könnyes lett a tekintete.

– Drágám, ez nem az, aminek látszik.

– Nem csak üzleti út volt, igaz? Hány szobát foglaltattál a számotokra, szívem? A kettő túl drága lett volna?

– Nézd!

– Nem érdekel a szöveged! – sikoltotta Sam. Hihetetlen. Nicole-nak mindenben igaza volt, ő megmondta, már a legelején. Most már tudta, nem lett volna szabad feladnia Williamért a karrierjét és az álmait. – Meg mered mutatni a számlát, amit a szállodától kaptál? Mibe fogadunk, hogy egy szoba költségei szerepelnek rajta?

William azt akarta hazudni, hogy Audrey maga fizette a szállását, azonban amint ránézett a feleségére, annak arcára volt írva a csalódás.

– Mióta tart? – kérdezte az asszony egy percnyi kínos hallgatás után.

– Nem olyan rég – válaszolta halkan a férfi. Most már úgyis mindegy. Lebukott.

– Mióta, William? – Samantha felemelte a hangját.

– Másfél éve. – Will lesütötte a szemét. Legszívesebben a föld alá süllyedt volna szégyenében. Nem volt büszke arra, amit tett.

– Nagyszerű! Csak azt nem értem, ha titkárnőddel mentél el hetyegni, akkor miért feküdtél le velem előző éjjel? – Meg az alatt a másfél év alatt annyiszor?

– Sajnálom, Sam. – William csak ennyit tudott kipréselni magából, melyre az asszony annyira feldühödött, hogy odalépett hozzá, és képen törölte.

– Te mocskos disznó! – fröcsögte az arcába, majd hátat fordított neki, és zokogva rohant fel az emeletre.

21.

William rég nem érezte magát olyan jól, mint a londoni utazás alkalmával. Angliában nem kellett attól tartania, hogy megismerik, így nyugodtan kimozdulhattak Audrey-val, együtt sétálhattak az utcákon kéz a kézben, kirakatokat néztek, s rengeteg holmit vásároltak maguknak, amit természetesen Will fizetett. Londonban olyan volt, mintha más világba csöppentek volna, úgy néztek ki, mint egy boldog család. Robbie is mindig velük tartott, William elhalmozta játékokkal, Audrey-nak szép ruhákat vett, és meglepte egy csodaszép, gyémántkövekkel kirakott vastag nyaklánccal és egy gyémántgyűrűvel. Audrey elsírta magát boldogságában, mikor a férfi a nyakába akasztotta. Soha senkitől nem kapott még ennyi szeretetet, kedvességet és kényeztetést, mint Williamtől. És William ezekben a napokban úgy érezte, mintha rég elfeledett életét kapta volna vissza. Audrey és Robbie mellett úgy fel tudott szabadulni, hogy nem gondolt az őt ért veszteségekre, fájdalmakra, gondokra. Sajnálta, amiért haza kellett jönnie, s álmában sem gondolta volna, hogy otthon kitör a botrány.

Hazafelé tartva, a repülőgépen azon gondolkodott, vajon meddig űzheti még ezt a kettős játékot? Brad szavai jutottak az eszébe, előbb-utóbb döntenie kell. Ismét bűntudat gyötörte, amikor megérkeztek New Yorkba, és átszálltak a San Francisco-i járatra, mert eszébe jutott Sam. El kell válnia a szeretőjétől, akinek nagyon sokat köszönhetett az elmúlt évben, s vissza kell térnie a feleségéhez. Tartott attól, vajon ha hazaér, és meglátja az asszonyt, milyen érzések kerítik hatalmába? Élénken élt benne a legutóbbi este, amit a feleségével töltött. Samantha akkor teljesen más volt, mint az utóbbi időben szokott

lenni, újra a régi időkre emlékeztette, egykori házaséletükre, William nem véletlenül bizonytalanodott el. Azonban amint megpillantotta Audrey-t és Robbie-t a repülőtéren, a szíve ismét feléjük húzott. Őszintén szólva, maga sem tudta mit akar. Ha Audrey-val volt őt kívánta, őt szerette, és fájdalomként élte meg a búcsúzást, amikor viszont Samanthával volt, rettentően sajnálta az asszonyt, és azon gondolkodott, vajon helyrehozható-e a házasságuk? Mi lenne, ha Sam megtudná, mit művel a háta mögött? William aljas gazembernek tartotta magát, és mérhetetlenül önzőnek. Mert csak saját magára gondolt, holott ugyanúgy járna Samanthának is a boldogság, mint neki. Tulajdonképpen mindkettőjüket szerette, és elhatározta, ideje azon gondolkodni, mi lenne a helyes lépés. Audrey-t se bolondíthatja sokáig, és tudta jól, a szerelem úgyis elmúlik. Talán mégsem érné meg kockára tennie a házasságát, s be kellene fejeznie ezt a viszonyt, mielőtt Samantha rájönne. Amit az az asszony érte tett az elmúlt tíz évben… Nem azt érdemli tőle, hogy titokban a titkárnőjével enyelegjen. Mielőtt meghozta volna végleges döntését, közben otthon bomba robbant. Az élet feladta a leckét, döntenie kellett.

A házasságuk alatt még soha nem kapott pofont a feleségétől, s álmában sem gondolta volna, hogy egyszer sor fog kerülni rá. Sam bezárkózott Sharon szobájába, és William hiába dekkolt órák hosszat az ajtajánál, nem engedte be. Az asszony zokogása kihallatszott a folyosóra, ekkor a férfi erősebben kopogott, és kérlelte, szinte könyörgött, hogy nyissa ki az ajtót. Maga sem tudta, mit mondhatna neki ezek után, a történteket már nem lehet megváltoztatni, de szerette volna magához ölelni Samet. Az asszony viszont nem engedett, szóra sem méltatta Will próbálkozásait, mígnem Will feladta. Lehet, hogy éppen ez volt a célja, vélte a férfi, és úgy döntött, inkább elmegy

otthonról. Ki kell szellőztetnie a fejét.

Úgyhogy lesietett a lépcsőn, megmarkolta a kulcsait, beült a Jaguárjába, és elhajtott. Fogalma sem volt, hová megy, legszívesebben a legközelebbi bárba, hiszen jól esett volna neki egy whisky, azonban még rosszabb dolognak tartotta volna, ha részegen állít haza. Csak olaj lenne a tűzre. Így sem számított sok jóra, éppen ezért késleltette a hazatérést. Mikor újra átlépte a házuk küszöbét, már hét óra is elmúlt. Mozgást érzékelt odafentről, s az apró hangok reményt keltettek benne. Gyorsan és nesztelenül osont fel a lépcsőn, mint egy macska. A hangok a fürdőszobából jöttek, s amikor benyitott az ajtón, Samantha éppen a fürdőkádból emelte ki a lányukat.

– Szia, apa! – Sharonnak egyből felcsillant a szeme, amint megpillantotta.

– Sziasztok! – Will mosolyt erőltetett az arcára, nem szerette volna, ha a lánya észreveszi feszültségét.

Samantha ránézett Williamre, és olyasvalami volt a tekintetében, amit a férfi még soha nem látott benne. Gyűlölet.

– Anya, miért nem köszönsz apunak? – Sharon apja igyekezete ellenére azonnal érzékelte a feszült helyzetet, elvégre okos kislány volt, nem lehetett becsapni.

– Haragszom rá – mondta Sam. Természetesen rá nem lehetett számítani a lányuk „megtévesztésében”.

– Miért? – Sharon felváltva nézett hol az anyjára, hol pedig az apjára.

William érezte, az asszony nem kegyelmez neki, és megpróbált nemet inteni a fejével, hogy ne tegye, ne mondja ki, legalább a gyerek előtt ne. Samantha viszont beledöfte a kést.

– Mert megcsalt engem. – Sam nem félt kimondani az igazságot. Minek hallgassák el a gyerek előtt?

– Nem! – Sharon hirtelen ijedt képet vágott, és

vágyakozva fordult az apjához, hogy az megcáfolja. – Ez nem igaz! Ugye, apa?

William azt remélte, Sharon nem tudja, valójában mit jelent a megcsalás szó. Mindig lebecsülte a kislányt, már iskolába járt, és ott sok mindent megtanult a többi gyerektől. Többek között ezt is, és sejtette, mi következik ezután.

– Most el fogtok válni? – kérdezte riadtan. Voltak osztálytársai, akiknek a szülei elváltak, s hallotta, hogy milyen szörnyűségeket tudnak ilyenkor egymással művelni a szülők.

– Nem, dehogy! – cáfolta azonnal William, s felkapta a lányát, hogy magához ölelje. – Nem lesz semmi baj, ne félj!

Samantha féltékeny pillantásokat vetett rájuk. Könnyek csillantak meg a szemében. Nem elég, hogy félrelépett, még a lányát is a saját oldalára akarja állítani? Na, azt már nem!

– Hirtelen hogyhogy ilyen fontos lett a lányod? Eddig a szajhád kölykét pátyolgattad, nem?

Sharon szemei kikerekedtek, fogalma sem volt miről van szó. Anyja ritkán használt csúnya szavakat.

– Kérlek, ne a gyerek előtt – mondta Will, és minden erejére szüksége volt, hogy megőrizze higgadtságát. Samantha minden áron le akarta járatni. Lehet, hogy hatalmas bűnt követett el, de nem a gyerek jelenlétében kellene összerúgniuk a port.

– Miért? Neki is joga van tudni az igazságot, hogy az apja egy szemét alak. Többet foglalkozik a titkárnőjével és annak fiával, mint velünk. Még egy luxusutazásra is elvitte őket, helyettünk! – Samanthának nagyon rosszul estek a történtek, és Will nem hitte volna, hogy ekkora fájdalmat okoz vele, bárcsak ne derült volna ki!

– Nem beszélhetnénk ezt meg négyszemközt?

– Ezen nincs mit megbeszélni.

– Megvárom, míg Sharont lefekteted. Lent leszek a

nappaliban. –William nem adta fel. Úgy beszélt, mintha az iménti mondatot meg se hallotta volna.

Amikor leért a nappaliba, nem bírta megállni, hogy ne nyissa ki a bárszekrényt. Igazán ráférte már egy kis erősítő, ami szokás szerint nem volt más, mint whisky. Letelepedett a fotelba, és végiggondolta az egész életét. Olyan boldogok voltak Samanthával, hogy juthattak idáig? Fogalma sem volt, mennyi ideig merengett ott, de egyszer csak megtörtént a csoda. Az asszony belépett a szobába.

– Köszönöm, hogy lejöttél – mondta William. Ilyen pocsékul akkor érezte magát, amikor David halálával szembesült. Most már a házasságának is lőttek. – Nézd, Sam! Nagyon szégyellem magam a történtek miatt.

– Miért tetted, Will? Hogy voltál képes rá? – nézett vádlón a férjére a megsebzett asszony. Elkeseredés és fájdalom egyaránt csengett a hangjában.

– Sajnálom, Sam.

– Sajnálod? Tíz év után csak ennyit tudsz mondani, hogy sajnálod?

– Úgy éreztem, hogy ellaposodott a házasságunk. – Részben igaz volt, azonban a valódi okot akkor sem merné kijelenteni a felesége előtt, ha az élete múlna rajta.

– Nagyszerű! Szóval még a végén én leszek a hibás miatta.

– Ezt nem mondtam.

– Csak gondoltad! És most mit szándékozol tenni? Mit akarsz, Will? – Egyszerűen kilépni az életéből, és boldogan élni azzal a nővel? Sam attól rettegett, Will ezt mondja majd. Mert amióta David meghalt, azóta nincs rendben köztük semmi, ő már nem tudja boldoggá tenni a férjét. Audrey viszont igen. Főleg úgy, hogy neki ÉL a fia.

– Nem tudom.

– Na ne szórakozz velem, Will!

– Őszintén szólva, nem tudom.

– Szereted őt? – az asszony félt feltenni ezt a kérdést, de a férje szájából akarta hallani az igazságot.

– Nem jobban, mint téged.

William próbált tapintatos lenni, hiába. Samantha számára pedig világossá vált, vesztésre áll.

– Szóval igen – sóhajtotta.

– Samantha, kérlek ne forgasd ki a szavaimat…

– Egy fenét forgatom ki! Csak nem mered előttem bevallani, igaz?

William fújtatott, s idegességében megvakarta a fejét. Női logika!

Mit válaszoljon erre?

– Össze vagyok zavarodva.

– Szegényke! – gúnyolódott Sam. – Most már csak egy kérdésem van. Audrey-t szereted inkább vagy a fiát?

William szemei kikerekedtek. A felesége megérezte…

– Nem tagadom, Robbie volt az összekötő kapocs közöttünk.

– Felteszem világosabban a kérdést. Akkor is viszonyt kezdtél volna Audrey-val, ha nincs fia? – Will hallgatott. – Ugye, hogy nem! Még mindig képtelen vagy megbocsátani nekem David halálát?

A férfi szeme is könnyessé vált, akár a feleségéé, amint felelevenedtek előtte a múlt képei. Samanthának a hangja is megremegett, amint kiejtette a fia nevét.

– Nem erről van szó. – Sajnálta az asszonyt, hiszen annyi mindenen mentek keresztül ők ketten. Neki kötelessége lenne kitartani mellette. – Elgyengültem. És jött Audrey, aki megvigasztalt. Hibát követtem el, óriási hibát. De helyrehozom Sam, ígérem.

Felállt, s az asszony felé nyújtotta a karját, át akarta ölelni. Samantha viszont hátrált.

– Ne érj hozzám! Undorodom tőled!

A férfi döbbenetében mozdulatlanná dermedt. Samantha

mérgesen kiviharzott a nappaliból. Az ajtót úgy vágta be maga után, hogy beleremegtek a falak.

Másnap reggel Williamnek az volt az első dolga, hogy felhívta az irodáját. Nem véletlenül telefonált akkor, mikor jól tudta, senki nincs bent. Így Audrey nem vehette fel. Rábeszélt az üzenetrögzítőre, nem megy be, addig tartsa a frontot. Úgy gondolta, legalább egy hétig otthon marad, és megpróbálja kiengesztelni Samanthát. Az asszony viszont annyira megharagudott rá, arra se volt hajlandó, hogy szóba álljon vele. Átköltözött Sharon szobájába, és a lányával aludt éjszakánként mondván, a történtek után képtelen William mellé feküdni, s egy ágyban térni nyugovóra vele. William mindent megtett azért, hogy jóvátegye bűnét. Ajándékokat vásárolt, amit Samantha ki sem bontott, és hatalmas virágcsokrokkal állított haza, amit meg egyenesen kidobott a felesége a szemétbe. William még sosem érezte magát annyira magányosnak, mint abban a pár napban. A közös ágyukban nem bírt elaludni, melyben állandóan érezte Samantha illatát.

Átment David szobájába, leült David ágyára, és az arcáról peregni kezdtek a könnyek. Siratta a boldogságát, és egykori életét, melynek imádott fia még a részese lehetett. És akkor az egyedülléten, bűntudatón kívül valami más is átjárta a szívét: a vágyódás. Hiányzott neki Audrey, Robbie még annál inkább. Az elmúlt napokban, amit Londonban töltöttek végre újra felszabadultnak és boldognak mondhatta magát. A szíve nem hazudott, és bármennyire sajnálta Samanthát, rá kellett döbbennie, hogy a házasságuk végérvényesen tönkrement. Isten a tanúja rá, megpróbálta helyrehozni, de képtelen áttörni az asszony páncélját. Köztük valami elmúlt, David halála rányomta bélyegét a kapcsolatukra, s ez akkora törést jelentett a számukra, amit nem tudtak áthidalni. Williamnek mostanra elfogyott a türelme. Lassan négy éve, hogy

elveszítették Davidet, és a férfi kitartott a felesége mellett azok alatt a hosszú hónapok alatt, míg Samantha a klinikán feküdt, meg később is. De már nem bírta tovább, és engedett a kísértésnek. Lehet, hogy nem helyes dolog, amit tett és amire most készül, de az Audrey-val töltött napok alatt nem vágyott jobban egy olyan családra, amit Samantha mellett nem kaphatott meg. Úgy döntött, elég volt: a szenvedésből, az egyedül töltött éjszakákból, a könyörgésből, hogy Sam álljon szóba vele… Az asszony különben is megmondta: undorodik tőle. Akkor William azt hitte, a harag vagy a gyűlölet mondatta vele, mára viszont belátta, igaza volt. Samantha komolyan gondolta. Nem hibáztatta érte, azonban ennek értelmében semmi jóra nem számíthatott. Talán sosem lesz hajlandó a felesége házaséletet élni vele, vagy úgy nézni rá, mintha mi sem történt volna. Samantha szívében ez örökké egy nagy tüske marad, és Will tudta, annyira megsértette, belegázolt a lelkébe, hogy nem fog megbocsátani.

Fogta az aktatáskáját, beledobott pár dossziét, melyre az irodában holnap szüksége lehet, és anélkül hagyta el a házat, hogy bárkinek szólt volna. Bármit tett, Samantha úgysem akarta meghallgatni. Nem is volt már mit megbeszélniük. William útja egyenesen Audrey-hoz vezetett. Amikor becsöngetett hozzá, Robbie már aludt, a nő világoskék köntösben, kócos hajjal, álmosan nyitott ajtót. Mégis meghallgatta. És Will tudta, Audrey-ra számíthat, mindig is számíthatott. Aznap sokáig maradtak fenn, szinte átbeszélték az egész éjszakát. Másnap együtt mentek dolgozni, aztán késő délután a férfi rászánta magát a döntésre. Hazament, hogy összecsomagoljon.

– Elmész? – kérdezte Sam, amikor Will éppen az ingjeit hajtogatta bele a bőröndjébe. Egy pillanatra megdermedt, észre sem vette, hogy a felesége ott áll az ajtóban. Szeretett volna úgy összepakolni, hogy ne lássa senki, nem akart

cirkuszt.

– Ez lesz a legjobb mindenkinek.

– Legfőképpen neked, igaz? Így legalább nyugodtan élheted a világod azzal a nővel.

– Esküszöm neked, nem akartam, hogy így legyen.

– Mégis elhagysz minket.

– Ne haragudj, de nem tehetek mást. Nem szenvedhetünk egymás mellett örökké. A házasságunk végérvényesen tönkrement, már nem lehet helyrehozni, és ezt te is tudod. Sajnálom, Sam.

– Én is – mondta az asszony, és nézte, amint a férje tíz év házasság után egyszerűen fogja a bőröndjét, és kilép az életéből.

22.

William nagy reményekkel nézett a jövőbe, ugyanis Audrey nem titkolta, szívesen szülne még egy gyermeket, ha a sors úgy hozná. Robbie amúgy is régóta szeretett volna egy kistestvért, s mivel már akadt megfelelő apajelölt is hozzá, várható volt, hogy Will felveti egy közös gyermek jövetelét. Természetesen, ha komolyan gondolja a kapcsolatukat. És William komolyan gondolta, amit nem bizonyíthatott volna jobban: miután elvált Samanthától, megkérte a titkárnője kezét. Audrey a fellegekben járt a boldogságtól, már azt is csodaként élte meg, hogy a főnöke odaköltözött hozzá. Álmában sem gondolta volna, hogy egyszer újra megízleli a szerelem ízét, sőt! Végre apát talál a fiának, és úgy élhetnek, mint egy igazi család. Audrey és Robbie eddig csak álmodozhatott a családról, William valóra váltotta az álmaikat: egy gyönyörű, júniusi, napsütéstől ragyogó napon William Winson oltár elé vezette kedvesét. Audrey káprázatosán festett nagy abroncsos menyasszonyi ruhájában, buggyos ujjal, mélyített dekoltázzsal, földig érő fátyollal. A haját még hosszabbra növesztette, ugyanis Williamnek úgy tetszett, amit most csodálatos kontyban csavartak a feje köré, és Will éppen azon gondolkodott, mennyit változott a szerelme, mire a felesége lett. Abból a félszeg, visszafogott eleganciával rendelkező kis titkárnőből egy vonzó, amolyan dögösvörös, vérbeli nő lett. Nem véletlenül, Audrey most élte elveszett fiatalságát, William oldalán. Costa Ricára utaztak nászútra, addig Robbie-ra Carmen vigyázott, úgyhogy kiélvezhették a mézeshetek minden egyes percét. Úsztak a boldogságban.

***

– Tényleg elvetted a titkárnődet? – kérdezte csodálkozva John, amikor kiléptek a hajléktalanszálló kapuján. A gyomruk kellemesen megtelt a meleg étellel, amit odabent elfogyaszthattak, ráadásul nem is volt olyan rossz íze.

– El én! Ugye, mondanom sem kell, hogy onnantól kezdve nem volt a titkárnőm – mosolygott Will. Tetszett neki, hogy az öreget olyan jól szórakoztatja. Fel is nevetett.

– Vettél fel helyette egy másikat? Utána vele is összeszűrted a levet?

– Azt azért nem! Negyedszerre sokkal csúnyábbat és öregebbet választottam, hogy Audrey ne legyen féltékeny.

– Hát haver, ez nem semmi! – veregette meg a vállát John. – Fiatal korodban faltad a nőket, mi? Irigyellek érte. Igaz, a padlóra kerültél velem együtt, de te legalább elmondhatod, hogy nagy kanállal habzsoltad az életet – sóhajtotta.

– Ne irigyelj, még nem tudsz rólam mindent. – Nem gondolta volna, hogy egyszer találkozik valakivel, aki szívesen a bőrébe bújna. Holott az ő sorsában nem volt semmi irigylésre méltó.

– Jó, a fiad miatt sajnállak. Azt mondják, annál rosszabb nincs, minthogy az ember eltemeti a saját gyerekét. Viszont ha más szemmel nézzük a dolgokat, legalább két év megadatott nektek. Nekünk még annyi se, a feleségemmel nagyon szerettünk volna gyereket, csak hát nem jött össze. Örökbe fogadni meg nem akartunk. Emellett, ahogy számolom, legalább tíz évig jó módban éltél, ha nem tovább. Bejártad a világot, nekünk csak a nélkülözés jutott. – Egyelőre nem tudta pontosan, William hogyan vesztette el a vagyonát, és miként került padlóra. Azonban hamarosan kiderül ez is.

William viszont John barátját irigyelte.

– Az én esetem kiváló példa arra, hogy a pénz nem boldogít. Negyven boldog évet tölthettél el egy csodálatos

asszony mellett, s ezt ne felejtsd el! Mi Samanthával mindössze tíz évig bírtuk, az sem volt felhőtlen. Hidd el, minden pénzemet odaadtam volna, ha azzal feltámaszthatom Davidet, és megmenthetem a házasságunkat. Nem szívesen váltam el, annak reményében tettem, hogy újra boldog lehetek. Azt hittem, teljesülhet a vágyam: lesz egy fiam – sóhajtotta. Ennyi év távlatából is sajgott a szíve, ahányszor eszébe jutott a múlt. Talán akkor romlott el minden, amikor David meghalt. Kisiklott az élete, és onnantól kezdve nem tudta egyenesbe hozni.

– Miért? Audrey nem szült neked?

– Nos, ez egy másik történet – vakarta meg a fejét Will. Legszívesebben elhallgatta volna, hiszen csak most következett a fekete leves.

– Na és? Időnk, mint a tenger!

– Biztosan tudni akarod? – Tartott attól, ha bevallja a börtönbe kerülésének okát, akkor a férfi elfordul majd tőle. Éppen most, amikor hosszú évek után szert tehetne egy barátra?

– Ó, hogyne! Az az Audrey vörös kis démon volt, mi? Gondolom, szerette a dákót… – John megnyalta a szája szélét. Másra gondolt, ami Willnek meg sem fordult a fejében. – Le merem fogadni, hogy egyszer-kétszer félrelépett, nemde? Erre mondaná anyám, miből lesz a cserebogár? Nincs róla egy fényképed véletlenül?

– Sajnos nincs.

– Kár. – Csapott a tenyerébe az öreg. – Na, de félre téve a viccet… Tényleg, mi lett veletek?

– Ahhoz, hogy elmondjam, szükségem lesz egy üveg whiskyre.

John szemei kikerekedtek, s kopott szíjú órájára nézett. Ez az egy dolog maradt meg a múltjából, ezt kapta utolsó ajándékként a feleségétől. Alig ért valamit, mégis nagy

becsben tartotta. Csoda, hogy egyáltalán működött.

– Most? Nem túl korai? Alig múlt el egy óra.

– Így is régóta koptatom a szám, a sok beszédtől kezd kiszáradni a torkom.

– Honnan szerezzek neked piát? Fényes nappal kockázatos lopni, a környező boltokban amúgy is ismernek, mint a rossz pénzt.

William megdöbbent. Mélyre süllyedt ugyan, azonban odáig nem jutott, hogy lopjon. Elvből nem tette, inkább éhen halt volna.

– Maradt egy kis dolcsim, két üvegre is futja belőle – jegyezte meg halkan. Igaz, ez volt az utolsó tartaléka, de inkább költötte italra, mint ennivalóra. Ingyen ebédet úgyis kapnak a szállón, whisky nélkül viszont nem igazán tudott létezni. Már csak az alkoholban lelte örömét.

– Mi a fene!

– Áll még a tegnapi ajánlatom, úgyhogy meghívlak egy körre. Elvégre sorstársak vagyunk, vagy nem?

***

William Winson a házasságkötés után három évig látta rózsaszínben a világot. Elvakította a szerelem, és sok mindent nem vett észre, amely másnak azonnal szemet szúrt volna. Csakhogy a Samanthától való válása után nem maradt egyetlen barátja sem, aki időben felnyitotta volna a szemét. Braddel jóval korábban összeveszett, igaz egyszer még összefutottak a kedvenc éttermükben ebédidőben, de a találkozásuk kudarcba fulladt. Brad nem értett egyet William véleményével, akkor már a férfi Audrey-nál lakott, és zajlott a válóper. Brad őszintén megmondta, sajnálja Samanthát. William pedig csak megvonta a vállát, és ugyanazt a szöveget szajkózta, mint annak idején: joga van a boldogsághoz. Többet nem találkoztak, nem véletlenül, Brad inkább egy másik éttermet választott magának, ahol

nyugodtan ebédelhetett, és nem kellett a férfival vitatkoznia.

Williamet nem érdekelte, ha elveszíti barátját, hiszen neki ott volt Audrey és Robbie, számára ők jelentették a családot. És nem érdekelte más, csak hogy újra lehessen egy saját fia. Addig is, Audrey-val habzsolták az életet, eljártak szórakozni, színházba, partikra mentek, és olykor kaszinóban is megfordultak.

Audrey nagy változáson ment keresztül, amióta megérintette a gazdagság szele. Nem kellett többet nélkülöznie és robotolnia, de spórolnia sem. Williamtől kapott egy hófehér Jaguárt – a férfi megtartotta magának a Mercedest –, s azzal hordta iskolába Robbie-t. És miután kitette a fiút az iskola kapuja előtt, semmi más dolga nem maradt, minthogy délután érte menjen, vagy elvigye különórára vagy baseballmeccsre. Ennél jobb dolgot el nem képzelhetett volna, mint amilyen sora volt William mellett. A napjai általában vásárlással és szépítkezéssel teltek, rendszeresen látogatta a fodrászát, kozmetikusát, s hetente háromszor masszőrhöz járt. Nem telt el úgy hét, hogy ne vett volna magának újabb ruhát, cipőt, kalapot. Férje általában ékszerekkel és romantikus vacsorákkal kedveskedett neki, megfordultak a legmenőbb helyeken San Franciscóban. És amint szünet volt az iskolában, hármasban Robbie-val csodálatosabbnál csodálatosabb helyekre utaztak. Mondhatni, a világjárás lett a hobbijuk. Hawaii, Costa Rica, Mexikó, Buenos Aires. Átruccantak Európába, megfordultak Amszterdamban, Párizsban megmászták az Eiffel-tomyot, majd leugrottak a francia Riviérára. William abban bízott, hogy a szerelmesek városa megteszi a hatását, három éjszakát töltöttek a Ritzben, és végig szerelmeskedték az éjjeleket. Will azt szerette volna, ha ott fogan meg a fia. Az európai utazásukat Rómával zárták, s amikor visszatértek az Államokba, Audrey rosszul

érezte magát. Will öröme viszont hamar elillant, amikor kiderült, hogy feleségének csak gyomorrontása volt, az okozta hányingerét. A férfi egy másik orvoshoz akarta küldeni a nejét, amikor Audrey-nak megjött az, ami bizonyítéka volt eddigi hiába való próbálkozásaiknak.

Következő utazásuk a nyári szünidőben vált esedékessé, ezúttal Ázsiát választották. Közel egy hónapot töltöttek keleten, először Indiában nyaraltak, majd Audrey kérésére Tibetbe mentek, az utolsó hetüket meg Tokióban töltötték. Tetszett nekik a japán kultúra, élményekben gazdagodva jöttek haza. Robbie teljesen odáig volt a harcművészetüktől, és rengeteg műanyag játék szamurájkardot kellett vásárolni neki, s otthon csatajeleneteket kellett játszani vele. Alig várta Williamet, hogy hazatérjen a munkából, amikor a nappaliban egyfolytában kardoztak. Robbie kijelentette, ha felnő, szamuráj lesz. A szülei jót nevettek rajta. William fantasztikusan érezte magát új családjával, boldogsága viszont nem volt teljes, Audrey nem esett teherbe. Két év próbálkozás után Willnek kezdett elege lenni, és akkor jutott először eszébe, hogy szakemberhez kellene fordulniuk. Audrey elhessegette az ötletet, egyrészt mert félt az orvosoktól, másrészt viszont természetes dolognak tartotta az ő korában, ha késik a gyermekáldás.

– Már két évet késik, szívem. Ez hogy lenne természetes?

– Na és? Ismerek olyan házaspárt, akik öt évig próbálkoztak, mire gyerekük lett. Nem hiszem, hogy szükségünk lenne orvosi beavatkozásra. A gyerek isten ajándéka, és meg fog érkezni, ha itt lesz az ideje.

William viszont nem hitt ebben a vallásos maszlagban. A bebizonyított tényekben hitt, évek óta nem védekeztek, és az eredmény egy nagy semmi. Samanthával bezzeg simán ment minden, jutott a férfi eszébe, azonban ezt inkább nem mondta ki, nem akarta megsérteni a kedvesét. Ő csak őrülten szerelmes volt és türelmetlen. David halála is olyan

régen történt, és annyira hiányzott neki egy fiú, aki az ő vére. Robbie-t a sajátjaként szerette ugyan, és a kölyök az apjának szólította, ami egy csodálatos dolog, de mégsem ugyanaz.

– Én nem akarok öt évet várni. Tudom, nem vagyunk fiatalok, de ez akkor is túlzás. Téged nem idegesít?

– Nem kell a dolgokat annyira siettetni, Will.

A férfinak feltűnt, hogy Audrey túlságosan nyugodt volt. Mintha arról beszélnének, vegyen magának egy új kosztümöt vagy sem.

– Siettetni? Az az érzésem, hogy… – habozott, kimondja-e.

– Hogy? Nyugodtan légy őszinte, ne kímélj! – Audrey bámulatos megérzéssel rendelkezett, mint a nők általában. És néha William elgondolkodott azon, vajon a férfiak miért nem kaptak ilyet ajándékba az élettől?

– Hogy te… talán… nem is akarod annyira ezt az egészet.

– Jaj, dehogynem! – hessegette el William aggályát. – Csak jól érzem magam a bőrömben, az miért olyan nagy baj? Különben, ha tudni szeretnéd az igazságot, az egyik szemem sír, a másik nevet. Ha terhes lennék, akkor nem utazhatnánk ennyit, és nem járhatnánk el szórakozni. Mindig a dolgok jó oldalát kell nézni, ezért nem keseredem el, amikor negatívat mutat a teszt hónapról hónapra, érted? Emellett viszont bánt, hogy még nem tudtam teljesíteni leghőbb vágyadat, szívem. De ha annyira szeretnéd, akkor menjünk el egy specialistához – Audrey beadta a derekát, holott egyáltalán nem fűlött a foga hozzá. De ha ez a férjét megnyugtatja, ám legyen!

William ritkán járt orvosnál, nem tudta, mire számíthat, Audrey viszont igen. A magánklinika, ahová Will bejelentkezett, nagy fehér kőépületben foglalt helyet, gyönyörű kerttel körülvéve, díszbokrokkal, óriási

fenyőkkel, gondozott pázsittal és sárgára festett padokkal. A bejáratnál egy apró szökőkútban víz csobogott. Olyan volt, mintha nem is egy klinika lenne, csak a parkban sétáló, köpenyes kismamák és más nőgyógyászati betegségekben szenvedő páciensek emlékeztették az oda érkezőt arra, hogy ott gyógyítás folyik. Egyébként a kórház jellegét ellensúlyozta a szép, nyugodt, természetes környezet. Az orvos öltönyben és nyakkendőben fogadta őket, fehér köpenye a fogason lógott. Először beszélgetni kezdtek, s annak ellenére, hogy William akart nagyon elmenni oda, ő feszengett a legjobban. Kínosnak tartotta egy idegen ember előtt kiteregetni a szexuális életét, és amikor a doktor közölte, hogy nem csak a nőket, hanem természetesen a férfiakat is kivizsgálják, Will meghökkent.

– Muszáj nekem is részt vennem ebben? – kérdezte riadt tekintettel.

– Természetesen, Mr. Winson. Különben nem lenne értelme a dolognak. A gyereknemzéshez is ketten kellenek, nemde? – tréfálkozott az orvos, mely Audrey-t megmosolyogtatta, William viszont egyáltalán nem találta viccesnek. Ő azt szerette volna, ha először Audrey-n végzik el a teszteket, és ha nem találnak hibát nála, akkor következne ő. Biztosra vette, hogy vele minden rendben van, és ezt közölte a nőgyógyásszal is.

– Arról is meg kell bizonyosodnunk, uram. És annak értelmében kell tovább lépnünk.

Will borítékolni merte volna, hogy nem találnak nála semmit. Sosem jelentett gondot számára a „gyerekcsinálás”. Audrey nagyobb eséllyel pályázott arra, hogy felfedezzenek nála valamit.

– Mi lesz akkor, ha egyikünknél sem találnak semmit?

– Azt majd utána megbeszéljük, rendben? Kérem, kövessenek!

Mindkettejüket külön szobába vezették. William

tulajdonképpen az analis vizsgálattól rettegett a legjobban, és őszintén szólva, megfordult a fejében, hogy inkább kioson az ajtón, és elszalad onnan, mikor megkérték, hogy tolja le a nadrágját. Még mielőtt hozzáértek volna, lehunyta a szemét, és Davidre gondolt. Viszonylag jól tűrte, mikor benyúltak a fenekébe, nem maradt olyan rossz élmény a számára, mint hitte. Majd vért vettek tőle, aztán kapott egy műanyag poharat, mellékelve hozzá egy pornó újságot, s azzal ment be abba a kis helyiségbe, ahol produkálnia kellett, hogy meggyőződjenek róla, aktívak-e az ivarsejtjei. Egy órát töltött bent a külön szobában, és mialatt próbálkozott, Audrey-ra gondolt. Vajon neki min kell keresztül mennie? William kínosnak és megalázónak érezte az egészet…

Amikor elhagyták a klinikát, felettébb hallgatag volt. Aznap este nem szeretkeztek. Egy hét múlva kellett visszamenniük az eredményért, mely még jobban felidegesítette a férfit. Mindkettejüké negatív lett, és az orvos közölte, egyelőre semmi tennivalójuk nincs, nem szükséges beavatkozniuk. A naptármódszert és a stressz mentes életet ajánlotta. Két év nem olyan hosszú idő, hogy kétségbe kellene esniük, másokon három év sikertelenség után szokták elvégezni ezeket a vizsgálatokat, csak azoknál szokták hamarabb, akik kimondottan kérik. És persze jobban kinyitják a pénztárcájukat… Williamék közéjük tartoztak. Egy év múlva várták vissza őket kontrollra.

– Látod, mondtam hogy nincs itt semmi gond. Túl korán és feleslegesen aggódtunk – jegyezte meg Audrey.

– Akkor miért nem jön össze?

Williamnek bűntudata volt. Lehet, hogy ezzel bünteti őt a sors, amiért elhagyta Samanthát. Nagyon ritkán találkozott vele, csak ünnepekkor ugrott be hozzájuk, hogy átadja ajándékait Sharonnak. Alig tartotta a kapcsolatot a lányával, aki jobban haragudott rá, mint az anyja. Nem volt

kíváncsi apja szeretőjére, sosem ment el hozzájuk játszani, és Will inkább nem vitte el hétvégenként. Egyszer megpróbálta, de Sharon úgy sírt az anyja után, hogy egy órán belül visszavitte. A helyzet az évek múltával sem változott, a kislány továbbra is haragudott az apjára, amiért az elhagyta őket. Sőt, egyenesen gyűlölte.

– Csak beképzeled magadnak, Will – legyintett rá Audrey. – A gyerekek nem annyira haragtartóak, mint a felnőttek. Nem szoktak gyűlölködni.

– Pedig gyűlöl engem. Érzem.

Sharon sok mindenért neheztelt rá, az elmúlt években Will nagyon megbántotta, és a kislány mostanra értette meg, hogy az apja nem szereti őt. Sem az anyját. Egyedül Davidet szerette, és ezt meg is mondta annak idején a kórházban. A gyerek megjegyezte, mint ahogy azt is, amikor az apja elment, tőle el sem búcsúzott, és az anyukája azóta nagyon szomorú lett. Állandóan sír éjszakánként, amikor azt hiszi, hogy ő már elaludt. Sharon egyedül Samanthára számíthatott, és annyira ragaszkodott az anyjához, hogy nem akart tőle távol lenni, főleg nem az apja új családjában. Így hát maradtak az ünnepnapok. Will ezt megértette, és visszavonulót fújt, inkább az új családjára koncentrált, s legfőképpen arra, hogy Audrey-val közös gyermekük legyen végre.

A klinikán történt látogatásuk után próbált felszabadult lenni, és úgy szeretkezni a feleségével, hogy közben ne gondoljon a gyereknemzésre. Hiszen minél görcsösebben akarja az ember, annál inkább nem jön össze. De amikor három éves házassági évfordulójukat ünnepelték Costa Ricán, Will joggal érzett csalódottságot és elkeseredettséget. Audrey mindent megtett, hogy jobb kedvre derítse a férjét. Hiába bontott pezsgőt a tengerparton, locsolták le egymás testét a habzó itallal, és szeretkeztek a homokban, mint ahogy a nászútjukon tették… Williamet képtelenség volt

felvidítani, és ez volt az első olyan évforduló, melyről csalódottan tértek haza San Franciscoba.

A férfi gyötrődött, magában kereste a hibát. Végigfutott a hátán a hideg, ha arra gondolt, ismét eltelt egy év, és visszavárják őket a klinikára kontrollvizsgálatra. Ismét át kell esnie azon a nem túl kellemes procedúrán, melyet egyik porcikája sem kívánt, s amitől már előre rettegett. Úgy döntött, inkább halogatja a bejelentkezést egy ideig, hátha addigra az élet kegyes lesz hozzá, és megtörténik a csoda. A csoda viszont váratott magára. Nem véletlenül.

Egyik este a Royal Casinoból jöttek haza éppen, Audrey nyitotta ki az ajtót, és amikor hosszas keresgélés után előhalászta a kulcsot, nem nyomta vissza rendesen bőrtáskája patentját. Belépvén a lakás csendjébe Will felkapcsolta a villanyt, Audrey pedig a táskát lazán ledobta az előszobái tükör elé, mely aztán lehuppant a padlóra, mert rosszul célzott. William jóhiszeműen hajolt le érte, és amikor felemelte, kipotyogott belőle annak tartalma.

– Ó! – meglepődött, amint a padlón gurulni kezdett a felesége rúzsa, és a lábai előtt egy kisebb kupac gyűlt össze mindenféle apróságokból. Volt ott szemhéjfesték, zsebkendő, pénztárca, szájfény, egy rózsaszín notesz, hajcsat, minitükör és hozzá egy hófehér kisfésű.

– Semmi baj! Mindjárt összeszedem – mondta Audrey, és leguggolt a férje mellé.

– Á, mi mindent rejt egy női táska! Már értem, miért volt olyan nehéz – mosolygott Will, Audrey arca viszont feszültté vált, és olyan gyorsan hányta vissza a táskájába elengedhetetlen kellékeit, mintha időre ment volna. – Várj, segítek!

William nem gondolta, hogy amikor a kupac felé nyúl, egy levél tablettát talál.

– Mi ez? – kérdezte kíváncsian, először nem is gyanakodott.

– Gyógyszer – mondta Audrey, majd kikapta a kezéből.

– Azt én is látom. De mire való?

– Ö… csak fájdalomcsillapító.

Willnek nem is tűnt volna fel különösebben, ha Audrey hirtelen nem pirul el.

– Fájdalomcsillapító? Milyen fajta? – a nevére volt kíváncsi, ugyanis azok a tabletták túl aprók voltak, és egyáltalán nem hasonlítottak azokra a gyógyszerekre, amiket otthon tartottak fejfájás esetére.

– Nem fontos – vonta meg a vállát Audrey, de nem tudta leplezni zavarát. Gyorsan visszacsúsztatta a táskájába, viszont William megfogta a kezét.

– Mutasd csak, hadd nézzem!

– Semmi jelentősége, Will – Audrey minden igyekezetével azon volt, hogy elterelje a férje figyelmét róla.

– Miért vagy ideges? – nézett a nő szemébe.

– Nem vagyok ideges! – tagadta egyből Audrey, bezzeg a hangja elárulta, érződött benne a feszültség.

– Mit szedsz a tudtomon kívül, szívem? – William aggódott érte. Csak nem rászokott a kábítószerre? Hallott olyan nőkről, akik a hirtelen jött gazdagságot, jólétet nem tudták feldolgozni, és inkább különféle szerekhez fordultak.

– Semmit.

– Akkor mit keres nálad az a levél tabletta? – Valószínűleg nem kábítószer, abból nem lenne nála egy egész levéllel, futott át William agyán a gondolat.

Audrey felháborodott hangja meghökkentette.

– Nem hagynál végre békén? Fáradt vagyok, szeretnék lepihenni. A férfi rápillantott az órájára, ami hajnal kettőt mutatott, aztán felemelte a kezét. – jól van, megadom magam!

Audrey megkönnyebbült, és felhúzta a szoknyáját, hogy fel tudjon állni. Bokáig érő, tűzpiros koktélruha volt rajta,

és nem akarta, hogy a nagysarkú cipője beleakadjon a ruhájába. És akkor Will egy gyors mozdulattal elkapta a táskáját, és kivette belőle a szóban forgó gyógyszert. Bárcsak ne tette volna, hiszen amint közelebbről szemügyre vette, egy világ dőlt össze benne.

– Ez egy… fogamzásgátló… – Will először nem akart hinni a szemének, forgatta a kezében a levelet, három tabletta hiányzott belőle.

– Drágám, ez nem az, amire gondolsz… Meg tudom magyarázni... – dadogta Audrey.

– Igen? Minek neked „antibébi", szívem?

– Nem az enyém, a barátnőmtől kaptam – hebegte, hirtelen más nem jutott az eszébe. William agyát elöntötte a düh.

– Na ne szórakozz velem, Audrey! Ezért nem esel teherbe három éve? – a felismerés hatalmas fájdalmat okozott a férfinak, ennél nagyobbat csak akkor kapott, amikor közölték vele, hogy David meghalt.

Audrey tudta, lebukott. Kár lenne hazudnia, azzal csak még jobban felidegesítené Williamet. Inkább hallgatott, és azon imádkozott, nehogy ezzel a ballépéssel lerombolja mindazt, amit eddig felépített. Nehogy véget érjen az a három évnyi csodálatos álom, amelyben eddig éltek. Amikor megígérte Williamnek, hogy szül még egy gyereket, valóban komolyan gondolta. Csak hát azóta megváltozott az élete: jöttek az utazások, szórakozások, melyről nem szívesen akart lemondani. Egész életében mindig más miatt kellett lemondania azokról a dolgokról, amik a kortársainak természetesnek számítottak. A fiatalkorát az apja vette el, aztán megérkezett Robbie, aki lefoglalta, és korlátok közé szorította. Utána jött William, aki mellett nőnek érezhette magát, s végre foglalkozhatott a külsejével, szépségszalonokba és fitnesztermekbe járt, volt saját kozmetikusa, masszőré. Imádott utazgatni, világot

járni, luxushotelekben megszállni, tengerparton süttetni a hasát, fenséges ruhaköltményekben tündökölni gazdag férje oldalán, méregdrága ékszereket viselni, és szórakozni járni majdnem minden este. Nagyon jól tudta, mennyire leköti az embert egy kisbaba, s mindezek ismét kimaradnának az életéből. És nem látott más megoldást, minthogy titokban szedte tovább a tablettákat. William lelkesedését nem volt szíve letörni, és ő csak el akarta halasztani néhány hónappal a próbálkozást, melyből aztán évek lettek, de ő észre sem vette. És a jó ég tudja meddig ment volna így tovább, ha William véletlenül nem találja meg a táskájában a fogamzásgátlót. De megtalálta, és most förtelmes szemekkel nézett rá.

– Én hülye, meg magamat okoltam érte, még egy specialistához is elmentem! Elviseltem, hogy nyúkáljanak a seggembe, beleélveztem egy pohárba, és az elmúlt évben percre pontosan állítottam fel a farkamat, hogy akkor szeretkezhessünk, amikor kell… amikor állítólag peteérésed van… Mindent megtettem, hogy lehessen egy közös gyermekünk, emellett te titokban bekapkodtak a tablettákat, és jót nevettél rajtam. Végre, akadt egy balfácán, akit kihasználhatsz! Jól beetettél, hogy majd szülsz nekem egy fiút, s közben úgy átvágtad az agyamat, ahogy illik.

– Nem! Félreérted a helyzetet, Will… én… – próbálta megnyugtatni a férjét, azonban az csak egyre jobban hergelte magát.

– Mit lehet ezen félreérteni? – kiáltotta Will, és meglobogtatta felesége szeme előtt a gyógyszerét. – Azt értettem félre, hogy szeretsz. Azt ígérted, mindent megteszel értem… Tisztában voltál vele, milyen sokat jelent nekem egy saját gyerek, David halála után. De úgy látom, te csak a pénzemért jöttél hozzám, és nem azért, hogy új családot alapítsunk. Mert én azért vettelek el, mert bíztam

benned, és elhittem, amiket mondtál. De csak hitegettél… Pedig miattad hagytam el Samanthát meg a lányomat, aki azóta is gyűlöl. Feláldoztam mindent, a semmiért.

– Szeretnék szülni neked, drágám, csak nem most. Még egy kicsit élvezni akartam az életet, mielőtt egy kisbabával újra lekötném magam – fogadkozott Audrey, s könnybe lábadt a szeme, azonban ez a férjét nem hatotta meg.

– Soha nem akartál szülni, és inkább hazudtál nekem, mert attól féltél, hogy elveszítesz. Samanthát sokkal többre becsülöm, mint téged, ő legalább a szemembe mondta az igazságot. És te? Mégis mikor akartál szólni? Még akkor is hallgattál, amikor elmentünk a klinikára, és inkább vállaltad azokat a kínos vizsgálatokat, holott jól tudtad, hogy feleslegesek, igaz? – William előtt hirtelen szertefoszlott az a rózsaszín ködfelhő, mely három éven át elhomályosította. Viszont most már tisztán látott, és amint ránézett Audrey-ra, elhatalmasodott rajta a gyűlölet, s szájon vágta a feleségét. – Te rohadt kurva! – kiáltotta úgy, hogy abba a falak is beleremegtek.

Audrey felsikoltott fájdalmában, William akkorát ütött, hogy felrepedt az ajka, melyből lassan vér szivárgott. És ez nem volt elég, a férfit most jobban elöntötte a méreg, mint eddig bármikor. Még egyetlen nő sem vágta át őt ennyire! Mérhetetlen haragra gerjedt. Hirtelen elvesztette a fejét, megragadta Audrey karját, és könyörtelenül ütlegelni kezdte a feleségét.

– Ne, William! Kérlek, ne bánts! – sikította a nő reszketve, s a következő pillanatban erős rúgást érzett a hasában, majd a férje öklét a jobb arccsontjánál. Az ütéstől megszédült, megtántorodott, majd hanyatt esett, neki a tükörnek, ami darabokra tört. Az elvesztett egyensúlyát nem sikerült visszanyernie, a gravitáció győzött, mely a föld felé húzta olyan szerencsétlenül, hogy a fejét beverte az előszobaszekrény sarkába. Eszméletlenül terült el a

padlón.

– Kelj fel, te ribanc! – William nem kegyelmezett neki, felemelte a lábát, hogy még egyszer belerúgjon, mikor valami furcsát vett észre Audrey-n. – Nem hallod?

Audrey nem reagált, és ahogy a férfi lejjebb hajolt, látta, a haja alól vér szivárog.

– Kelj fel, mert vérzel! – parancsolta Will, de a nő nem mozdult. –Audrey! Hát nem érted?

A vörös hajtincsek a vértől pirosra váltottak át egy pillanat alatt, aztán a szerelme vére tovább folyt a padlón. Ekkor Will megijedt, és óvatosan megemelte a fejét, a koponyáján hatalmas seb tátongott. Ez nem csak egy egyszerű repedés, tudta jól; a feleségének komoly sérülése van.

– Audrey! Szólalj már meg, az isten szerelmére… Nem bántalak, ígérem… csak szólalj meg! – kérlelte William. Az imént legszívesebben megfojtotta volna, most viszont az életéért aggódott. Hirtelen elfelejtette az előbb ért sérelmeket, a keze reszketni kezdett, a gyomra kavargott. Egyszerűen nem bírta a vér látványát. Öklendezett, de valahogy mégis sikerült leküzdenie a hányingerét, feltápászkodott, majd elindult a telefon felé.

A mentők percek alatt kiértek, és William nem akart hinni a szemének, amikor ahelyett, hogy hordágyra tették volna, letakarták fehér lepedővel.

– Mi az? Miért hagyják itt feküdni? Miért nem viszik kórházba? –kiabált a mentősökkel, mintha azok tehettek volna róla. Holott a szíve mélyén tudta, hogy ő a hibás. Ő lökte meg, holott nem akarta. Audrey elvesztette az eszméletét, és… és az nem lehet, hogy nem tér magához soha többé!

– Sajnálom, uram. A felesége meghalt – közölte a mentőorvos.

– Uramisten! – Will lerogyott a földre, két kezébe temette

az arcát, úgy zokogott.

Fogalma sem volt, hogy került oda a rendőrség, valószínűleg a mentősök értesítették őket. De egyszercsak egy férfi érintette meg a vállát, civil ruhában volt, mutatott egy igazolványt, és nyomozónak mondta magát.

– Ön az elhunyt férje?

William bólintott, a könnyein át. Fogalma sem volt, olyan állapotban hogy fogta fel a hozzá intézett kérdéseket, és hogyan tudta megválaszolni azokat.

– Veszekedtek? Megütötte a feleségét, Mr. Winson? – a nyomozó kérdései visszhangzottak Will fejében. – Szóval dulakodtak… és maga meglökte…

– Igen, de nem akartam. Tudja, felbőszített az este, és nagyon megharagudtam rá, de nem akartam bántani. Olyan gyorsan történt az egész. Véletlen volt. Én, én szerettem a feleségemet… azelőtt sosem veszekedtünk, nem emeltem rá kezet soha, csak ma… Nem gondoltam volna, hogy ez lesz belőle… Amikor megláttam a vért, megijedtem, és egyből hívtam a mentőket… – zokogta William, azonban a történteken már nem lehetett változtatni. Audrey meghalt, miatta. Miatta! Ő ölte meg!

– Velünk kell jönnie a kapitányságra, uram.

– Tessék? – Will szerette volna azt hinni, hogy rosszul hall, vagy hogy ez valami tévedés vagy egy rossz álom. Mindjárt felébred, és Audrey rámosolyog. Azonban Audrey továbbra is ott feküdt a padlón, a fehér lepedő alatt, és nem mozdult.

– Őrizetbe kell vennem – közölte a nyomozó. A következő pillanatban William csuklóján bilincs kattant.

23.

– Ez nem semmi, haver. Te aztán kerültél szorult helyzetbe az életed során! Na és? Hogy másztál ki belőle? – kérdezte John, akkor már a pádon ültek a parkban, és whisky-t iszogattak.

– Sehogy.

– Na ne nevettess!

Eljött az idő, hogy William mindent bevalljon, még akkor is, ha ezzel elveszti néhány napos barátságát.

– Elítéltek gondatlanságból elkövetett emberölésért. Húsz évet ültem a sitten.

– Micsoda? – az öreg szemei kikerekedtek.

– Igen. Egy gyilkos ül melletted. Legalábbis a törvény szerint.

John a döbbenettől hirtelen szólni sem tudott. Inkább megmarkolta a whiskys üveget, és meghúzta.

– Te nem tartod magad annak? Miattad halt meg a feleséged, nem?

– Tulajdonképpen igen, de véletlen volt. Nem szánt szándékkal öltem meg, csak meg akartam leckéztetni egy kicsit. Hát, túl jól sikerült. Rendesen megszenvedtem érte… – sóhajtott, ahogy visszagondolt azokra az időkre. Valóban megjárta a poklot, és úgy érezte, megbüntette őt a sors minden hibájáért.

– Húsz év? Azt még kimondani is sok. Hogy bírtad ki ennyi ideig a börtönben? – Ahogy tetőtől talpig végigmérte Williamet, nem látszott rajta, hogy évtizedekig bent volt a hűvösön. Találkozott ő már elítéltekkel, de azok sokkal jobban össze voltak szakadva, miután szabadultak.

– Nehezen. De muszáj volt. Nem volt más választásom. Az alatt a rohadt húsz év alatt senki nem jött be hozzám,

érted? Senki. Legalább maradt időm arra, hogy újra átgondoljam az életem. Nem kellett volna elválnom Samanthától, ha akkor kitartok mellette, ki tudja, még most is boldogok lehetnénk. Elhatároztam, hogy azért sem adom fel, egyszer kijutok, és rendbe hozok mindent. Csak a családom éltetett, az igazi családom, akiket egykor elhagytam… Szerettem volna visszanyerni a lányom szeretetét. – Könnybe lábadt a szeme, mert eszébe jutott a legutóbbi találkozása Sharonnal. Miért fordította el a fejét? – Gyönyörű, felnőtt nő lett belőle, alig ismertem meg, mikor a múlt héten megláttam. Nagyon csinos volt. Képzeld, kosztümben jár, és taxival érkezett a munkahelyére. Titokban meglestem, egy ötcsillagos szállodában dolgozik. Jól megy neki. Büszke vagyok rá, hogy ő legalább vitte valamire. Nem úgy, mint az apja.

– Nem beszéltél vele?

– Megpróbáltam, de meg se hallgatott. Azóta is gyűlöl engem. Nem tudja megbocsátani, hogy annak idején elhagytam őket az anyjával.

– És Samantha? Vele mi lett?

– Amikor kiszabadultam, az első dolgom az volt, hogy elmentem egykori otthonukhoz. Képzelheted mit éreztem, amikor egy idegen nyitott ajtót. A Winson nevet nem is ismerte. Szerencsére, egykori szomszédunk emlékezett rám, onnan tudtam meg, hogy a feleségem körülbelül tíz éve rákban meghalt. Aztán kimentem a temetőbe, ott fekszik David mellett…

– Sajnálom, öregem – mondta John, és olyat tett Williammel, amit hosszú évek óta senki. Átölelte. – És a vagyonod?

– Hát, a húsz év alatt igen csak megcsappant. Ugye, mondanom sem kell, hogy az üzletfelek elpártoltak tőlem, a cég tönkrement. Maradt egy kis tartalék ugyan a bankszámlámon, de azt egy év alatt sikerült felélnem.

Megpróbáltam munkát találni, de mindenhonnan elutasítottak. Felkerestem a régi ismerősöket, barátokat, csak hát ők többé nem akartak szóba állni egy börtönviselttel. Egyedül Bradben bíztam, a szállodájában adhatott volna valami munkát, de meg se ismert. Nem véletlenül. Szégyelltek, megvetettek, gyűlöltek. Abban a körben, ahol annak idején forogtam, csak egyszer kell elrontani valamit, és én hatalmasat hibáztam. Ott ha egyszer megindulsz a lejtőn, az megbocsáthatatlan bűnnek számít. Világ életemben szórtam a pénzt, és amikor kijöttem a sittről, annyira megörültem a szabadságnak, hogy először kényeztettem magam, befizettem egy luxusutazásra Egyiptomba. Ott még azelőtt úgyse jártam. Mivel nem volt bevételem, a pénzem meg vészesen fogyott, utolsó esélyként arra gondoltam, ha már egyszer nem hajlandó munkát adni nekem senki, megduplázom, esetleg megtriplázom megcsappant vagyonomat. Feltettem a tőzsdére, és pillanatok alatt elbuktam. Így kerültem az utcára.

– Szomorú történet, akárcsak az enyém. Azzal a különbséggel, hogy nekem nem kellett megjárnom a poklot – ismertbe be John. – Végül mindketten ide jutottunk. Csak saját magunkat okolhatjuk érte.

Nagy bölcsességet mondott, s ezzel szinte minden hajléktalan tisztában volt. Egyedül azt nem tudták, hogyan lehetne talpra állni. Először próbálkoztak, kapaszkodtak, mígnem végleg feladták, s beletörődtek sorsukba. Egyik napról a másikra tengődtek az utcán.

– Nagyon nehéz volt megemésztenem, hogy miattam halt meg a feleségem. Robbie-tól örökre elvettem az anyját. Őt se láttam azóta, a nagyanyja elvitte, és gondolom, ő nevelte fel. Fájt Audrey halála, azonban az sokkal jobban fájt, amikor megtudtam, mi történt Sa-manthával. Azt hiszem, egész életemben őt szerettem a legjobban, és azóta

sem tudom megbocsátani magamnak, hogy nem bírtam boldoggá tenni. Nem ezt ígértem neki, amikor megkértem a kezét az egyetem folyosóján, és egész fiatalon feleségül vettem. Nekem szentelte az életét, és mit kapott érte? Egyedül az tartotta bennem a lelket a börtönben, hogy újra lássam, és bocsánatot kérjek tőle, viszont azt már nem érhette meg. Úgyhogy, egyedül Sharon maradt nekem, de hiába. Amikor elmentem a Paris Hotel elé, és a tekintetünk találkozott, megismert. Láttam a szemében. Még mindig gyűlöl, inkább elfordította a fejét, és elfutott előlem. Hát ezért csináltam végig azt a húsz évet, a semmiért? – kesergett Will. – Nem mindenki bírta volna ki kegyetlen gyilkosokkal összezárva, a rácsok mögött. Tudod, amikor lecsuktak, és ott ültem a cellámban, azon gondolkodtam, mit tegyek. Felkössem magam, és megmenekülök a sok szenvedéstől, vagy vállaljam a poklot, hogy egyszer megtisztulva állhassak a kis családom elé. Nos, az utóbbit választottam, de minek? Meg kellett volna halnom akkor, úgysem hiányoznék senkinek.

– Akkor most ki beszélgetne itt velem? És ki vett volna egy üveg whiskyt egy olyan semmirekellőnek, mint én? – vigyorgott John. Willt ezúttal nem érdekelte a humor.

– Az életem egy fabatkát sem ér. Odaveszett az utolsó reményem is– sóhajtotta e lkeseredetten.

– Ugyan, haver! – vágta oldalba hirtelen az öreg. – Majd én megmutatom, hogy mi a mi egyetlen reménységünk. Hát ez… ez, ami sosem hagy cserben… – büszkén emelte fel a magasba a whiskyjét, és ismét nagyot kortyolt belőle.

24.

Csodálkozva néztek a virágosnál, mikor William rongyos ruhájában, ápolatlan külsejével belépett az üzletbe. Egy csokor vörös rózsát köttetett, és kivitte Samanthának a temetőbe. Aznap volt a házassági évfordulójuk, ki tudja hányadik lett volna, ha annak idején Will nem hagyja el. Belehelyezte a vázába a virágot, majd leült a sírkőre, a kezét végigsimította az aranybetűs feliraton. Egyik Samantha, a másik a fia nyughelyét hirdette. Itt pihent a családja, és William most érezte először, szeretne melléjük feküdni. Annyira hiányoztak neki, s ahogy felidézte magában boldog mosolyukat, vidám nevetésüket, könnyek lepték el a szemét. William megjárta a poklok poklát, már csak az emlékei maradtak…

Ahogy ott ült, többször elsírta magát. A múlton merengett, és azon gondolkodott, hogyan süllyedhetett idáig? Mindent elvesztett, amit egy ember elveszíthet ezen a földön: családot, vagyont, barátokat, tisztességet és a reményt. A bűntudat még most is kínozta, jól tudta, nem fog tőle megszabadulni soha. A lelkiismerete ennyi év után sem hagyta nyugodni. Az emlékek árja mintha megbénították volna, képtelen volt felállni a sírról, bár nem is akart. Nem volt hová mennie… Inkább ráborult a sírkőre, úgy zokogott tovább. Siratta elveszett életét, mely boldog lehetett volna, ha ő annak idején nem rontja el. Addig ült ott, míg rá nem esteledett, elnyújtózott a hideg kövön, úgy aludt el. Legalább elmondhatta, hogy hosszú évek után végre együtt lehetett Samanthával és Daviddel, maga mellett tudhatta őket. Arra nem számított, hogy elered az eső. Felébresztették a testére zúduló, hűvös esőcseppek, mégsem kelt fel, inkább ott vacogott a temetőben, a szabad

ég alatt, és rövid idő alatt bőrig ázott, ami egyáltalán nem foglalkoztatta. Más ilyenkor próbált fedél alá húzódni, mint ahogy John barátja is tette aznap éjjel, William viszont maradt, és várta, hogy véget érjen hányatott élete. Nem félt a haláltól, megváltás lett volna számára.

Reggel jött valaki, akire a férfi nem számított. Sharon lépkedett a sírok között fekete, magas sarkú cipőjében, majdnem orra bukott a sárban. Ő is vörös rózsát hozott, az anyja kedvenc virágját, William nem tudta, hogy aznap volt Samantha halálának évfordulója. Egy nappal később, mint a házasságuké. Sharon nagyon szerette az édesanyját, éppen ezért járt ki hozzá rendszeresen a temetőbe. Először megijedt, mikor messziről megpillantott egy férfit a síron elterülve. Azt hitte, rémeket lát. Azonban amikor közelebb ment hozzá, felismerte az apját. Megpaskolta az arcát, ébresztgette, mint ahogy azt az anyjával is tette tíz évvel ezelőtt a szobájában. Olyan szörnyű állapotban még sosem látta Samet: sápadt, beesett arc, kopasz fejbőr, csontsovány karok, lábak. Az alattomos kór legyöngítette és végérvényesen tönkretette, az egykor csodálatos asszonyt egy ronccsá változtatta, mígnem teljes győzelmet aratott felette, elvette a lányától. Akkor ugyanazt látta az anyján, amit most az apja arcán is, hogy feladta. Bármit tett, William semmire sem reagált. Szerencsére annyit Sharon is meg tudott állapítani; még lélegzik. Tehát, van remény. Az anyjánál nem volt. Róla rögtön tudta, hogy halott.

Remegő kézzel matatott a táskájában a mobiljáért, s kihívta a mentőket. Nem telt bele öt perc, és már lehetett hallani a szirénák vijjogását. Az elmúlt húsz évben nem érdekelte az apja, az sem ha meghalt volna, most viszont nem tudta magára hagyni. Felhívta a szállodát, hogy ma ne számítsanak rá, majd beült a kocsijába, és a mentő után hajtott. William súlyos tüdőgyulladást kapott, a szervezete lehűlt, s a légzésével is gondok akadtak. Viszont nem ez

volt a fő baj, az orvosok megállapították, hogy szélütés érte. Amikor Will magához tért a kórházban, Sharon ott ült az ágyánál. A férfi a szörnyű fejfájás ellenére, mely kegyetlenül kínozta, elmosolyodott. Azt mondta, hosszú évek óta arra vágyott, a lánya mellette legyen utolsó óráiban. Ekkor Sharon szeméből kibuggyant egy könnycsepp, majd megszorították egymás kezét. Amíg a látogatási rend engedte, beszélgettek. Volt miről. William elmondta, mennyire sajnálja, hogy így alakult, és kérte, ne haragudjon rá. Százszorosán megbűnhődött érte. De végre teljesült a vágya, mielőtt Sharon elköszönt volna tőle, a lány kimondta a *megbocsátok* szót.

Másnap visszament az apjához a kórházba, egy kosár friss gyümölcsöt hozott, pizsamát, újságot és fényképeket. Róla, meg a férjéről. Gyereke még nem született. Azonban a felvételeket már William nem tudta megnézni, ugyanis az éjszaka kómába esett, és átvitték az intenzívre. Négy nap után meghalt, de nyugodt szívvel távozott, mert teljesítette utolsó feladatát a földön, elnyerte lánya szeretetét.

Vége